

„Ez maradt belőlem...”

BIELICZKY JOÓ SÁNDOR
VÁLOGATOTT VERSEI

2. bővített kiadás

Válogatta: Bieliczkyné Buzás Éva

**A kötet Bieliczkyne Buzás Éva magánkiadása
2013.**

A képeket digitalizálta: Elek Sándor

ISBN

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

„Ez maradt belőlem ...”

Bieliczky Joó Sándor válogatott versei

2. bővített kiadás

Válogatta és megjegyzéseivel kiegészítette: Bieliczkyné Buzás Éva

Bieliczky Joó Sándor

(a fénykép 1973-ban készült Salzburgban)

ELŐSZÓ

Bieliczky Joó Sándor költő, újságíró 1980-ban ezt írta feleségének, Buzás Évának: „**Tied a vers velem együtt. Vigyázz ránk, őrizz minket!**” Éva most váltja valóra kérését. Őt ugyan nem tudta megmenteni, de költeményeit igyekszik megőrizni az örökkévalóság számára ezzel a kötettel. Sándor lírája Lator László szavaival élve „vallomásos költészet”! Mondhatnám, napi szükséglete volt az írás, a vers. Akadálytalanul jött ki belőle a líra - írja róla Évának. Ebből a könyvből megismerhetjük életüknek minden fontos eseményét, törekvését, mert ezek tükröződnek Sándor szép verseiben.

Miről is szólnak ezek a vallomások? Egy megértő lelki társ megtalálásának örömről, a szerelem boldogságot adó hatalmáról, a szülők és nagyszülők iránti tiszteletéről, a sznob és köpönyegforgató emberek ironikus megvetéséről, az egyszerű dolgozó emberek megbecsüléséről, a természet csodálatos gyógyító erejéről, üdüléseik és kirándulásaik felemelő élményeiről, az emberi hangulatok változásainak titkairól és még sok szépségről, ami az életet teljessé teszi.

Ezeket a témákat Sándor változatos költői formákban fejezi ki. Többnyire ütemhangsúlyos, rímes verselést alkalmaz, de van számos példa a szabadversre is, mely gondolatainak, érzéseinek kötetlen áradását biztosítja. A hagyományos stíluseszközök közül nagyon kedveli a metaforát, a megszemélyesítést és a hasonlatot, melyekkel még szemléletesebbé, hatásosabbá teszi költeményeit.

Nagyobb gondot fordíthatott volna a versek megérlelésére, csiszolására. A négysorosai sokszor egy nagyobb költemény első versszakai lehetnének. Néha az ember úgy érzi, hogy csak félig írt meg egy témát. Ezt ő maga is megállapítja „*A lelkiismeret mérlegén*” című versében:

„félig megírt dallamok keseregnek bennem,
szeretnék egészzé lombosodni.”

Betegségei, korai halála megakadályozták abban, hogy lírája még jobban kiteljesedjék. Még több szép költeménnyel gyönyörködtette volna olvasóit.

„De szárnyal az így is, ível, emelkedik a magasba, hogy megismerjük, legalább mi, akik itt élünk e tájon, a szülőföld ölelésében.” (Vida Lajos. Szókimondó, 2010. január.)

Hajdúszoboszló, 2013, március 17.

Halász Ferenc
nyugalmazott irodalomtanár

JOÓ SÁNDOR gyermekkori versei: 1944-től 1949-ig

Joó Sándor 1929. december 12-én született Hajdúszoboszlón, a Kossuth u. 33. sz. alatti egykori házban. Nehéz sors várt rá: édesapját korán (1936-ban) elvesztette, körülménynek jött a háború, majd pedig tüdőbetegség támadta meg. Az iskoláit hol itt, hol ott, vagy magánúton végezte. Szerencsére megtalálta a neki való legalkalmasabb kifejezési lehetőséget: az írást. Az első próbálkozások nem maradtak meg, csak az, ami 1944. június 25-én újságban megjelent. Az 1944 és 1946 közötti verseit szépen letisztázva kis alakú kockás füzetbe írta, sőt egy részét le is gépelte. Ezek tehát megvannak. De a többi?

Halála után több évtizeddel bontottam fel azt a dobozba zárt csomagot, amely gyermekkori írásait és firkáit rejtette. Közöttük találtam egy címlapra tervezett rajzot 1948-ból:

„Izzó Szív lángjai” Joó Sándor versei. Nekem nagyon tetszik a rajz: fiatalos, lelkes.

Helye van ebben a kötetben is, a válogatott gyermekkori versek előtt.

Gimnazista korában érdeklődése a novellaírás felé is vonzotta. A kézzel írott szövegek egy részét el tudtam olvasni. Másik része kezdetleges próbálkozás, vagy csúnyán, olvashatatlanul van írva, vagy pedig a papír porladt széjjel. Vannak olyan évek, amikor semmi írás nem maradt meg.

Elvesztek, elkallódtak, vagy meg sem születtek. De a megmaradt és összegyűjtött **138 vers** megmutatja, milyen lehetett egy érzékeny fiú szellemi és lelki élete.

Különösen megrendítőek a „tizenéves” korában írt versek témái: „halál, temető, Isten, repülés, igazság, nemzet” Versei között vannak meghatóan szépek, főleg amit az édesanyjáról, Géza nagyapjáról és diákkori szerelmeihez írt, de megkapóak a „filozofikus” jellegű fogalmazásai is. Mindenképpen ezek jelentik egy irodalmi életpálya előtörténetét.

Ebbe a kötetben azonban csak néhányat választottam közülük, évek szerinti sorrendben.

Független Hajdúság

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Hajdúszoboszló, L. Horváth
Miklós-ut 2. sz. alatt, ahová a
lapra vonatkozó összes pénz-
és levéltári demények intézendők.

Politikai, közgazdasági és farsági hetilap.

Feladv. szerkesztő és felelős kiadó:
KOVÁCS KÁLMÁN
lapfőigazgató.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár: Egy évre 600
2 pengő 50 fillér. Vidéki elő-
fizetőknek 3 pengő. — Lapárta
pénteken délután 11 óráig.

BORT IDE

1944.

Bort ide a billikomba!

Bort ide az asztalomra

Hozzatok!

Hangját halljam a zenének

- Isten tudja meddig élek-

Vigadok!

Míg tüzes vér lakik bennem,

Míg lesz nékem hű szerelmem

Udvarlok!

Míg lesz nékem áldott hangom

Én a nótát el nem hagyom

Dalolok.

Úgy is cudar ez az élet

Tőle semmit nem remélek

Búsulok!

Bort ide hát, hé legények!

Legyen mámoros "b" az élet

Mulatok!

Megjelent a Független Hajdúság c. hetilapban

BORT IDE...

Bort ide a billikomba!

Bort ide az asztalomra

Hozzatok.

Hangját halljam a zenének.

Isten tudja meddig élek:

Vigadok.

Míg tüzes vér lakik bennem.

Míg lesz nékem hű szerelmem.

Udvarlok.

Míg lesz nékem áldott hangom.

Én a nótát el nem hagyom.

Dalolok.

Úgyis cudar ez az élet.

Tőle semmit nem remélek.

Búsulok.

Bort ide hát, hé legények!

Legyen mámoros "b" az élet.

Mulatok.

József Sándor.

(Hajdúszoboszló, 1944. június 25.)

"Ezt a verset Petőfi Sándor hatására nagyapáéknál írtam. (Hajdúszoboszló, József Attila u.)

A Hangya irodájában, (ahol nagyapa: Nagy Géza igazgató-tanító akkor dolgozott) legépeltem,

majd elvittem Kovács Kálmánhoz a hajdúszoboszlói "Független Hajdúság" c. hetilap

szerkesztőjéhez. Elolvasta és a következő vasárnap (június 25-én) le is közölte. Dicsérte a verset

és azt mondta, hogy vigyek máskor is. A megjelent vershez nagyapa is gratulált."

AZT HITTEM

Azt hittem, hogy boldogságom
 Véle együtt ifjúságom
 Elveszett.
 Azt hittem, hogy nincs szerelmem
 Aki engem hűn szeressen
 Elfeledt.
 Azt hittem, hogy másra talált
 Hű szívemnek ez nagyon fájt,
 Könnyezett:
 De megírta hű szerelmem
 Hogy nagyon szeret még engem
 Nem feledt.
 Jól van lányka, édes párom
 Boldogságom megtalálom
 Tenálad
 Hadd legyenek csak irigyek
 Akik engem nem szerettek
 Utáltak.

(Hajdúszoboszló, 1944. augusztus)

Megjelent a Független Hajdúság c.
 hetilapban.

1945.**MÁJUSBAN HÓ ESIK**

Csodálkoztam és nem hittem szemeimnek
 Azt hittem álom mind az amit látok.
 Egy hideg májusi reggel
 Előttem álltak a zöld nagy komor fenyők
 Szép menyasszony ruhában csókot küldve
 Gyönyörű, hab-fehér testtel.

És azt hittem tél van, odahaza vagyok
 Otthon ülök a jó meleg szobában
 Hallgatom a cigányzenét
 Csodálkoztam, hogy elmerengek, lágy puha
 öleitekben, emlékekkel járó
 Régi, régi téli esték.

(Hajdúszoboszló, 1945.)

"Ausztia-Schwarzenbach-ban - ahová a
 családdal együtt menekültünk –
 1945. május elején hó esett. Erre
 emlékeztem vissza 1945 őszén
 Hajdúszoboszlón."

A BÁNAT EMBERE

Rejtélyek, lángok, borongós ködök
Megküzdhetetlen sivár, nagy utak
Egy boldog perc, szomorú csalódás
Rám szakadó bilincseben nyögök.

Nincs senki - senki e nagy világon
Ki e sötét képet űzné tőlem
Hallom a bús szerelmi rivalgást
Könnycseppek csillognak szempillámon

Kétely, dac, gőg, szomorú szerelem
Ez jutott nekem osztályrészemül
Minden elhagy, az is, kiért lángok
gyúlnak ki szívembe - ez éjjelen -

E lángok örökké élnek, élnek
Jó utat mutatva szívem felé
Csak Te jönnél és pillantanál be
Akiért küzdök, akiért élek!

(Hajdúszoboszló. 1945. december 26.)

1946.

ÚJ ÉV KÜSZÖBÉN

Elsuhant a gyászos múlt esztendő,
Kísérik nagy fellegóriások,
Derűs arccal a jövőbe látok!

Elszállt a vihar, szép kék lett az ég,
Volt elég sírás, volt elég bánat
Lássam mosolyogni - a hazámat! –

Remények, vágyak, ifjúi lángok
Gyúlnak ki, fájó sebzett szívembe,
Repülnek messze, a végtelenbe.

Remény, tűz, láng, friss hatalmas vágyak
Nagy csúcsáról én a mélybe nézek,
Alattam suhannak gyászos évek.

Múltam szenvedés, jelen még nagyobb,
Én csak szenvedek, én csak búsulok!
De mondjátok meg, - kinek sírhatok? –

Öljük ki végre a rosszakarást
A büszkeséget, az irigykedést
Ringassuk el máma - a véres kést! –

Búcsúzzunk el minden galádságtól,
Pihenjenek a gyilkoló kezek,
Ne öljünk most már újabb szíveket.

(Hajdúszoboszló, 1946. január 2.)

VÁRLAK

Ismerlek és rajongok érted,
Rajongva várom hozzám térted
Kívánlak ...

Jöjj, szemeimbe lángok égnek
Üzenek a szép nyári égnek
És neked!

Jöjj, repülj hozzám szellő szárnyon
Repülj én hozzám boldogságom,
Én várlak!

(Hajdúszoboszló, 1946. január)

SZERETEM A FEHÉR TÉLI UTCÁKAT

Szeretem a fehér téli utcákat
 Magánynak élő nagy zúzmarás fákat
 A csodákat

Szeretem azt, ki éltet adott nekem
 Kinek testében fürdött meg a lelkem
 A nemzetem

Szeretem a száguldó fellegeket
 Az előttem vibráló tekinteted
 Aki szeret

Szeretem a végtelen rónaságot
 Az igazmondást a valótlanyságot
 Szörnyű átkot

Szeretem a csendes elmúlást, harcot
 Az olyan embert ki épít, ki alkot
 Szűzi arcot

Szeretem aki elragad magával
 Takargat éjjel reszkető karjával
 Int szavával

Szeretem a virágdiszes temetőt
 A sírig kíséző igaz szeretőt
 A teremtőt

Szeretem a fehér téli utcákat
 Magánynak élő nagy zúzmarás fákat
 A csodákat.

Szeretem az éjjeli sétálgatást
 A fájdalmat, a könnyet, a jajgatást
 Vigasztalást

(Hajdúszoboszló, 1946. január 20.)

Szeretem az éjszaka vad lármáját
 Csendben hallgatni a halál hárfáját
 Kacagását

VÉDANGYALOM

(Forrón imádott édesanyámnak)

Sokszor úgy néz ki mint élő halott lenne
Ráncos az áldott arc, keze meg remegne

Tömlöcbe vetettek, ennem minek is kell?
Küszködöm továbbra átkos életemmel

Hullatja zöld szeme forró könnypatakját
Keresi az éjben egyetlen magzatját

Egy éjszaka kinyílt cellám kis ablaka
S besuhant rajta életem védangyala

Keresi naphosszat tördeli szép kezét
Bú marja ilyenkor arany vérző szívét

Két karjában tartott, együtt repült velem
Sokszor meg-megrettent e kínos éjjelen

Egyszer előkerül, akit úgy keresnek
Fordulnak feléje gyászos tekintetek

Mikor földet értünk, akkor szólott hozzám
akkor láttam csak meg, ez angyal az anyám

Átkozzák, rugdalják, átkos gaznak mondják
Ilyen bitangok a világot megrontják

Megmentett, megóvott, imádom is nagyon
Csak ő éljen örökké a védangyalom.

Átkok, szitkok jönnek bozontos fejemre
Nehéz bilincs kerül fonnyadt két kezemre

(Hajdúszoboszló, 1946. január 25.)

A SZENVEDÉS ÖRÖK NAGYASSZONYA

Megcsókolt az örökké égő csók
Boldog éjszakáján
A szenvedés örök nagy asszonya
Halvány arcú anyám.

Két keze göndör fejemen pihent,
Szeme engem nézett
És az örök titkok hazájában
Szíve értem vérzett

Megcsókolt, égetett forró csókja!
Önzetlen volt e csók
Így láttam életemben először
Ritka fehér hollót.

S megcsókolt az örökké élő csók
Boldog éjszakáján
A szenvedés örök nagy asszonya
Halvány arcú anyám.

(Hajdúszoboszló, 1946. január 31.)

AZ ÉLET KARJAI KÖZÖTT

A bánat ekéje mély barázdát szántott
 Naptüzétől barnult sötét homlokomra
 A kavargó vihar ide-oda vágott
 Hegyekre, völgyekre, magas hegyormokra

Repültem, megálltam, sírtam és nevettem
 Kacagtam nagyokat múltó élet felett
 Ábránd komáimat soha nem feledtem
 Nyár játszott előttem, nem láttam én telet

Jajongtam, tépődtem, reszkettem és fáztam
 Az élet karjában könnyezve pipáztam
 Gondolatomban az alföldön pihentem

Egyszer ám ütött a boldogság órája
 Nem sírtam többé az élet vasmarkában
 Szellőszárnyra kaptam, szálltam haza felé.

(Hajdúszoboszló, 1946. január 28.)

MI AZ EMBER?

Szeretettel Náday Nagy Ferenc
 író barátomnak

Mi az ember?
 A világmindenség nagyatyjának
 Rossz kedvében megteremtett mása
 Gyarlóság, tivornyák után élő,
 vagy éjbe világító fáklyása.

Mi az ember?
 A múltó élet véres színpadán
 Bohóc szerepet játszó figurák
 Az örök bánat magas csúcsain
 Repülni tanuló sas-fiókák.

Mi az ember?
 A gyengeség, a könnyelmű élet
 Kéklő tengerén száguldó hajó
 A fantáziáknak élő gyöngye
 Nagy szent, ha kell keresztet tagadó.
 (1946. február 2.)

EGY ÖREG MESÉL

A nap tüze ráncos homlokán játszott
 A forró nyárban jókedvűnek látszott
 És mesélt énnekem
 Hogy mi a szerelem?
 Nagy tüzes csatákról
 Fekete halálról
 Lombhullajtó őszi
 Borongós időkről
 Csendes hervadásról
 Örök mosolygásról
 Az örök gyermekről
 Gyászos temetőről
 Samuról a csőszről
 Régi szép időkről
 Régi galambjáról
 Gyöngyvirág Sáráról
 S szemében könny szökött
 Kínjában felszökött
 És a nap tüze ezüst fején játszott
 - Élet titkába mélyen bele mászott.
 (1946.)

TEMETŐBEN

Életet rabló temetőben jártam
 Néma virágok integettek felém
 Könnyes szemmel egy sír előtt megálltam

 Gyász fekete kriptán nagy arany betűk
 Hervadni vágyó nagy piros virágok
 Naptüzétől fonnyad daliás fejük

 Itt él az apám, rabok hazájában
 Tíz éve alussza örök nagy álmát
 Lelke gyönyörködik halvány fiában

 Én csak tíz év ködfelhőin át látom
 Halvány arcának őszi nagy rózsáját
 Míg csak ember él róla szövöm álmom.
 (1946.)

(E verset édesapám halálának tíz éves
 évfordulójára írtam.)
 „A halottak lelkét imádd,
 mert azok boldogítanak.”

AZ ÉGBEN IS MAGYAR AZ ÚR

Megindult velem az élet lavinája
 Táncolt a testemen, mint hatalmas kegy úr
 Kegyelmet nem ismert, csak rohant előre
 A lelkeket tépázó csatamezőre
 Sziklákat és fákat
 Régi nagy csodákat
 Fűvet és virágot
 Régen megszöött álmod
 Mind, mind csúszós sárba tiport.
 Vártam segítséget, vártam új szent csodát
 Aki gyógyítgatná nagy vérző sebeim
 S egyszer csak felzúgnak az égi harsonák
 Ember milliárdok hirdetik verseim
 Haldoklott a testem –
 Égbe szállt a lelkem
 Felrepült az égbe
 Népem kardhegyére
 Hol örökké magyar az úr.

(1946.)

AZ ÖRÖK TAGADÁS ASSZONYA

Múltnak emléke, sok fájó múltó kép
 Az igazságért egy ifjú síkra lép
 Bús mogorván néz.
 Harcolna, de két keze meg van kötve
 Rálépett egy véres fagyos göröngyre
 Élte ketté tört.

 E göröngy egy hölgy volt, bájos ifjú hölgy
 Napsugárban fürdő égig érő tölgy
 Lassú hervadás.

 Legnagyobb bérce, lassan porló sziklán
 Rendületlen állt, büszkén nézett én rám
 Vágytam szaváért.

 De ő nem szólt hozzám, gög mámorban élt
 Lángsugarú nyárban magáról mesélt
 - Zengett glóriát.

(1946.)

SZÁMOMRA MÁR NINCS RÜGYFAKADÁS

Számomra már nincs több rügyfakadás
 Nincsen élet kedv, nincs boldog élet
 Lelkem csatázik millió gonddal
 Aggal, vénnel, viruló bolonddal.

Az ég magas kárpitján sétálok
 Onnan a világ méhébe látok
 Megnézem a fogamzó gyermeket
 Tavasz csókját, - a magyar nemzetet
 Kopár hegyet, egetverő sziklát
 A szenvedés örök nagyasszonyát
 A nagy urakat, az elesőket
 Új hitért lángoló ébredőket
 Habzó szájúak ocsmány kacaját
 Ketté törve a rongyok derekát.
 Látom a lassú hegyi patakot
 Keskeny medrében csendbe andalog
 Víz magával dögöt, gallyat, hullát
 Egy csendes hervadás gyászos múltját
 - Ezernyi könnyt, sírig tartó sóhajt -
 Gondolja az ember fa újra hajt
 Mindent, mindent elragad magával
 És áldomást iszik a halállal.

(1946.)

FÖLDI KRISZTUS

(Szeretettel Gáti Tóth Erzsébetnek)

Élni akarok! Halál előlem fuss!
 Hagyj csendben! Én vagyok a földi Krisztus.

Rabolj el tőlem minden rossz emléket
 Könnyes szemeket, sok faragott képet

Sok álruhába rejtőzött figurát
 Csendes elmúlásról zengő pikulát

Az ólom botot amit a sors adott
 Az ördögöt ki mellettem andalog

Teli poharam amelyben bor nevet
 Csak hagyd meg számomra égő lelkemet

Élni akarok! Halál előlem fuss!
 Hagyj csendben! Én vagyok a földi Krisztus.

(1946. május 8.)

(B.É. 37 év múlva: 1983. május 8-án:
 nem futott el előle a Halál)

(Gáti Tóth Erzsébet volt a keresztanyja)

ÁLOM KIRÁLYFI

(Szeretettel Kiss Margitnak)

Vegyétek elő a gyász zsebkendő
 Mert én távozom, mert én elmegyek
 Küldjete utánam majd jobb időt
 Forró csókot, szép lányt, ti vén hegyek.

Küldjete számtalan igazságot,
 Pogányt, keresztyént, haldoklót, élőt
 Ezentúl én szíveket vizsgállok
 Elesettekét és felébredőt.

Küldjete hatalmas szikra gépet
 Amely hitet reményt kohol belém
 És gyűljenek mellém – ifjak, vének –
 Mosolygást lássak szemük tengerén.

Én eltüntetem a könnyecsképeket
 A szívfájdalmat a halni vágyást
 S én megmentek majd minden életet
 Úzom a rosszat a bosszúállást.

És igazság lesz szerte világon
 Megkezdődik az új rügyfakadás
 Akkor lesz az élet boldog álom
 Ha nem lesz önzés és naivitás.

(1946. március 12.)

(„Kiss Irénnél tanultunk kb. hatan
 magánúton. Az ő húga volt Margitka.
 Vele csókolóztam először a kapuban.”)

SÖTÉT ALAK

(Szeretettel dr. Soós János úrnak)

A gondolat szárnyán elrepültem
 Ahova vágytam, akiért vágytam
 Megtörve, izzadva, felhevülten
 Egy szép csillagfényes éjszakában.

- Boldog akartam lenni egy éjjel -
 Csókra vágytam, izzó forró csókra
 Odaadással nagy szenvedéllyel
 Ültetni magam szilaj csikóra.

Repülni, repülni végtelenbe!
 - Senki ne halljon, senki ne lásson -
 Jég-könnycsképeket szórni szívekre
 És meghalni a végállomáson.

(1946. március 5.)

(dr. Soós János volt a keresztaja)

TÚZBEN, TÚZZEL HALTAM

„Ma voltam először az Istennél
 S leborultam magas színe előtt
 Az angyalok zsolozsmákba kezdtek
 Könnyezve csodáltam a teremtet
 Ősz fehér haja fürtökben lógott
 Szemében szeretet tüze égett
 Szótlanul ült a magas trónusán
 S öröm mámor közt meghalt egy lélek.”
 (1946.)

GYÁSZ ZÖLD TAVASZ

A múltó élet nagy fia vagyok!
 Boldogság szekerét húzza lovam
 De mi lesz ha egyszer lemaradok?

Mi lesz? Eltévesztem az útirányt
 Lassan andalgok ahol vár a vég
 S magam előtt látom a nagy talányt

Gyászolok, majd koporsóra hajlok
 Csendben kísérem meghalt lelkemet
 S hogy éj gyász zöld tavaszán – meghalok.
 (1946.)

A NÉP FIA

Mit ér a test ha nincsen benne lélek?

Mit ér a test ha nincsen benne élet?

Mit ér a magyar ha nincs akaratja

Mit ér a nép ha vérbe fulladt kardja.

Mit ér a gyász ha nincsen kit gyászolni?

Mit ér egy művész ha nincs mit másolni.

Mit ér a nap ha nincsen fénysugára

Bambán mereven kacsint a hazára.

Mit ér a nép ha nincsen szabadsága

S gyászkeretből néz a nemzet fiára.

(1946. március 19.)

TAVASZ VOLT

Tavaszi feltámadását megünnepeltem

Első csókjával engem illetett.

A nap a gyásszal volt küzdelemben

Küldött nekem bort, lányt, csókot és ihletet.

Elküldte csodálni a boldog életet

Az agyat rontó gondot, a harcot

Megbocsájtotta összes vétkeimet

S dobott ölembe csillag szép szűzi arcot

És világított a nő az életemben

Fényben úszott génuszom útja

Megtántorodtam nagy félelmemben

S méhébe fogadott az örök élet kútja.

(1946. március 20.)

AZ UTOLSÓ ESTÉN

Rám nevetett az éj!
 A terebélyes diófa alatt ültem.
 S varázslatos szépségében megkövülten
 Csendben néztem a csillagok fényes hadát
 Könnyezni hallottam a szent halál dalát
 A múlás s az élet!
 Langy tengerében fürdik lázongó lelkem

Kit becézve anyámmal együtt neveltem
 Titkos kéz, rivalgás, örült gög, örök dac
 Hova lettetek? és te szerencse malac?
 Sólyomként repültek
 Örült robajjal még nem is néztek hátra
 Tisztán mentem Istenhez meakulpázva
 Hazugság mentes szívvel, mellemet verve
 Gyász szemmel – halk zsoltosmákat énekelve.

(1946. április 16.)

AZ ÖRÖK TITKOK VÁRA

A világ legerősebb vára az én váram
 Sérthetetlen acél falak övezik körül
 De ott pihen az érzékenység szent királya
 És a bánat lassan folydogáló tengerén
 Örök őrt áll az anyám – életem fáklyája. –

Szent falaim hiába döngetik a rongyok
 Hiába döngetik kapuit – ezer júdás
 Oda bepillantás joga senkinek nincsen
 Mert ádáz küzdelmet folytatok ő ellenük
 – Csak neked anyám – és neked felséges Isten.

(1946. június 9.)

ŐSZEL SZÁLL A LELKEM

Ifjan halljak? Lázás mély tűzű szemmel
 Roskadt inakkal nagy kínos gyötrelmekkel?
 Szívet rabolva, lelket tépázva?
 Örökké sírva, meakulpázva?
 Gyász beteg tüdővel, lassú elmúlással?
 Új életbe szökve, tavasz zsongásával?
 Mikor rét virágzik, a szív nevet?
 Ember milliók zengik nevemet?
 Nedves földbe dobva, imákat mormolva?
 Krokodilus könnyel életet korholva?
 Lassan száguldni, mint beteg madár?
 Melynek megváltás csak a halál már?
 Nevemet feledve, múltamat átkozva?
 Némán hallgatni, nagy csendben imádkozva?
 Nem! Legyen ősz, múlás örök képe
 Vigyenek vágyam boldog helyére
 Ifjan? rózsás lélekkel, könny mentes szemmel?
 Vágyam éjszakáján láng nagy szerelemmel.

(1946.)

LÁNG TAVASZ

A szívem lángol
 A lelkem ég
 Bárány felhős
 Az azúr ég
 A táj nevet
 Szívem dalol
 S láng lelkemet
 Oltják valahol

Bús fáradt fejem
 Gyászra hajtom
 Álmodok
 Pille szárnyon
 Csendes múltat
 Énekelve
 Lelki fájját
 Nagy tűzbe vetve

Hadd szálljak én is
 Csendben némán
 Vágyaimnak
 Láng tavaszán
 Néha sírva
 Könnyet ejtve
 Nézni sírba
 Éltet felejtve.

(1946.)

TAVASZ FIA

Egy új kor, egy új élet, egy új szerelem
 Egy új rügyfakadás
 Acélosodott meg szerelmes lelkemben
 S egy csendes távozás.

Ma élek, ma még verssorokat faragok
 De holnap nem tudom?
 Lehet a végzet útján némán andalgok
 Úttalan utakon.

Tarka rét, virág tengerben fürdő zöld fák
 Csak vigasztaljatok
 Hadd csókoljam meg ma az éjnek asszonyát
 Ti csak daloljatok.

(1946. április16.)

HAJNALI ZONGORA

Égbe nyúló óriási nagy ház
 Oszlopai előtt kaktuszok,
 A lombok felett az est hahotáz
 Parkjaidban padon szunnyadok.

Harmatos arccal nézek a fénybe
 Melyet a nap a fákra dobál,
 Elöttem táncol jövőm rejtvénye
 Amint vélem zugban kokettál.

Álmomból zongora hangja ver fel
 S szememről kalapom földre hull,
 Reszket, fázik az agyon tört kebel
 S álom úrfi szerte szét gurul

Majd roskadt inakkal csendbe lépek
 A rozsdás fák sárgult mezére
 S az emlékek százszor vissza néznek
 „Egy hajnal barát” ősz fejére.

(1946. augusztus 29.)

Pótvizsgám után

ÖREGSZÜNK MIHÁLY

Riadót fújnak a csordások
Tompá hangon tehenek bőgnek,
Ifjú nótás víg óriások
Bandukolnak rend kísérőknek.

A rózsás hajnal szép palástja
Piros majd sárga színben játszik,
És az idők vén aggastyánja
Új unokákkal cimborázik.

Ezelőtt harminc, negyven évvel
Mikor még fiatal volt Mihály,
Szántogatott acél ekékkal
És szeretője volt a sirály.

De most már új unokák jöttek
S várnak az öreg nyugdíjasok,
Csend ... kétes madarak röpködnek
Már megjöttek a halál „sasok”.

(1946. augusztus 30.)

MEGELÉGSZEL?

Szép szavakkal festlek.

Megelégszel?

Bálványként szeretlek.

Szép szavakkal szidlak.

Megelégszel?

Halld! értünk sivítnak.

Szép eszmékkal fűtlek.

Megelégszel?

Nézz csudás tükörnek!

Mély szemekkel nézlek.

Megelégszel?

Ne becézz csibésznek!

Mély világot adok.

Megelégszel?

Csak néha morajlok.

Mély kutamba vetlek.

Megelégszel?

s aranybékák zengnek.

Magamévá teszlek.

Megelégszel?

s örökké szeretlek.

(1946.)

VÁLTOZÁS

Mától nem vagyok materialista,

vesszen az anyag s éljen az Én.

Nehéz út volt ezt idáig megtennem

az akaraton, mint lomha tevén.

És ma mi vagyok? kérdem önmagamtól.

Senki, semmi, mohás hegyi kő,

fejemet fáradtan hajtom ölembe

s valaki súgja: ír a költő.

(1946.)

VÁRJ ...VÁRJ

- Köd-fátylas utca - .
Sötét ablakok
Övezte téren
Érted ballagok.

Várj! Várj kedvesem
Rohanok érted,
Nyugtatom csókkal
Lázadó véred!

- Szívemben dallal -
Halk lágy zenével
Millió bánat
Perzselt színével.

Szívemben dallal
Halk lágy zenével
Millió bánat
Perzselt színével.

- Csüggedő lélek -
Ördögös hanggal,
Szelem a várost
Nagy bronz haranggal.

(Sátoraljaújhely, Petőfi u. 2.
1946. november 17.)

POR

- Imákat zúgok –
Vén cipőm nyekken
Hópihék szállnak
Fehérbe ketten.

Asztalon, lámpán
Villanyon, vázán
Por búsong árván.

- Jégcsapos nádszál -
Dárdája éles
Bús akácfáknak
Meséje édes.

Parketten, képen
Diós lepényen
Ő áll keményen

- Messziről látom -
Habfehér kezéd
Könnytengert úzó
Cikkázó szemed.

Alvók vezére!
Mit ad ő fényre
Nincsen érzéke.

Honát kereső
Sötét lődörgő
Ronggyal ölhető.

(1946.)

ŐSZI TÁJ

Falevelek hullnak
 Ablakok csukódnak
 Gyermekek nevetnek
 Országúton mennek
 - Vézna katonák –

Szégyellős nap-úrfi
 Teste ritkán búj ki.
 Hegyek kopaszodnak
 Szívhez folyamodnak
 - A szerelmesek -

Kémények füstölnek
 Emlékeket törnek.
 Csendes lett a határ
 Nincs daloló madár
 - Méláznak a fák -

Est fellegek járnak
 Lányok zongoráznak.
 Sárguló kopárság
 Ébredő szabadság
 - Alkonya nevet -

(1946. szeptember)

BOLDOGULHAT A NEMZET?

Nem boldogulhat e nemzet -
 a konokság legyőzi a szépet.
 Ábrándoznak boldogabb világról
 kifestett dámák, féleszű pribékek.
 Hát hogy boldoguljon?
 Amikor a korzó bectelen fényektől
 világított testén, sziporkázó orral
 az ifjúság színe virága munkát
 kerülve feltmentes ruhákkal ödöng.

(1946. Hajdúszoboszló, Mohácsi u. 7.)

TIGRIS KUTYÁM

- Őse farkas -
 Ő csak ivadéka,
 A szigorú düh és harag
 Tüzes vérét szörnyű harcra
 Ostorozza.

- Kegyetlen láng! -
 Fiatal fogakkal
 Emberi húst apróra rág.
 Égbe bámuló szeme ég
 Vér, tűz és láng.

Bundája szőr
 Lába hosszú, vékony
 Az orra halvány fekete
 Szikrákat fúj a légbe
 Nyárba s télbe.

(1946. december 25.)

1947.**NEM TEHETEK RÓLA**

Én arról nem tehetek
 hogy ritmusok és rímek
 száguldnak fejemből
 mint üszkös kéményből
 (1947. február 20.)

AZ ÍRÁS ÖRÖK

Ócska ekém
 Tompa éllel
 vág est barázdát
 Titkos fénnel
 Fehér papírra.

Örök betűk
 Egymás mellett
 Párosan járnak
 S láng lehelet
 Megfagy rajtuk.

(1947. január 4.)

ŐSZI GONDOLATOK

Megteltem én ma ezer színnel
 Csordulásig telt ihletkancsóm.
 Jóllaktam én ma ezer ízzel,
 s táncoltam vékony kötélhágcsón.

Gondolatom magányos tölgye
 rám borult: sötét, rideg éjre,
 s egy fonnyadt, ráncos őszi körte
 zuhant a föld rozsdás szívére.

(1947.)

VÉGRE EGY KÖLTŐ**Szeretettel Berda Jóskának**

Jóllaktam végre én is egyszer.
 Ha nem is gyenge borjúhússal,
 de ételszagú rímeiddel.

Zsíros slambuc után hímeztet
 betűid tudom lágy papírra,
 midőn megszállt Jóskám az ihlet.

Éhes gyomrod faragta verssé.
 Agyad, s kezed, fáradt s levert,
 így olvadtál ritmussá eggyé.

Jóllaktam én is végre egyszer,
 ha nem is zsenge borjúhússal,
 de ételszagú rímeiddel.

(1947.)

KÖSELY VILÁGA

Halk suttogás, zuhogás, súrlódás,
és előttem nád dárdáktól védett
szél kavarta hullámoktól fénylő
Kösely folyóm, tarka vizén lépked
csudáktól hízott óriás tenyerén
lubickolnak hápogó vadkacsák,
konok fejű, oxigént hiányló
kincs hajhászó alattomos szárcsák.
Nádasának rejtelmes zugában
félve rágja zsákmányát a róka
kényelembe helyezkedett testét
nem szeretné, ha paprikázná móka.

Komoly, rideg ábrázatú vadász
mint szobor, úgy festett egy gém,
nem mozdulna Dárius kincséért
állja, hogy csókolja szúzi verőfény.
Néha, néha gyöngyöző hullámhegyek
partra vetnek egy élet unt kutyát
melyet oly emberek adtak a halálnak
kik sajnálnak adni élet alamizsnát.
Lassan, lassan csönd borul a tájra
altatót rebeg egy öreg gácsér
hangosat kvartyog egy vadkacsa gyerek
s köszönetet nyög Istennek a máér.

(1947. május 1.)

HOLDSZONETT

Elfáradtam, hát leheveredtem
ereszkedős dikóra.
Színes gondolatok nyüzsgtek fejemben
s perceket emésztett a falióra.

A holdvilág besettenkedett hozzám
tintámba mártotta arany gömbfejét
s a lila folyadék tarajos hullámán
ringattatta író testtömegét.

Tetszett testének kicsinyített mása
s lubickolt rendületlenül
míg el nem takarta egy felhő foszlánya.

Bele fulladt tintám mély vizébe
hossannát zengtem a nagy halottnak,
s azóta holdsugarak szobámban nem ragyognak.

(1947. június 8.)

TOLVAJ

Az alkony szégyenpírban égett,
mély fátyolba öltözött az élet.

Minden, minden csendes lett ez egyszer,
rohantam gyermeteg kezekkel
nagyapámnak öblös mély karjába
a arcon csókolt ezüstös hajszála.

Néptanító volt negyven évig.
Most ha tőle viccesen megkérdik
„Milyen a tanítói pálya?”
„Kopott, mint szegény ember háza.”
Elnyújtóztam öblös mély karjába
s arcon csókolt ezüstös hajszála.

Lágyan nyújtottam két kezemet
„Hadd lopjak vékony rúd-ezüstököt
hadd tehessem el örök emlékebe.”
Könnytől csillogott szeme kékje,
elnyújtóztam öblös mély karjába
s markomban volt két ezüst hajszála.

Nagy emlék nekem e két hajszál,
éltem felett hűségesen őrt áll.
Hűs szobája: egy öreg csésze,
szívem, lelkem gazdag ékszerésze.
Elaludtam öblös mély karjába
s álmot lopott szememre hajszála.

(1947. szeptember)

KÖSZÖNÖM

Voltam ember, s lettem sakkfigura.
Voltam bástya és most lettem paraszt.
Nyomulok, hátrálok s kezdem újra,
de nem ismerek légyszavú panaszt.

Tegnap szavaltál, tegnap éltem én.
Petőfi voltam, te meg Júlia.
Boyként ültem a karzat tetején
én a csontváz: a lélek inasa.

Örültem, hogy pupillámba véste
a vakszerencse nádszál termeted.
Meggörnyedve süppedtem öledbe
s megsimítottam remegő kezed.

(1947. november 18.)

UTAZÁS

A győztes atlasz előttem kitárva
 sok vörös cérna fut rajta keresztül.
 Belenézek e csipetnyi bazárba,
 s egyszerre a sok rajz megelevenül.
 A sok kis sínen mozdonyok dohognak.
 Szép Budapestről elindul egy teher,
 bús Szolnokon egy vén gőzöst tolatnak
 és Kecskeméten rothadt barack level.
 Felülők én is, remegtesse lelkem
 a kattogó, csattogó vonatkerék.
 Repüljön egy órát szivárvány tervem
 s ne lássam a földet, mint lomha tevét.
 Kalauzt nem látok, jegyet nem kérnek,
 szórakoztat az acél dohogása,
 belém röppent e ritmusos kísértet
 és égni kezd a rög, mint kályhán a kása.

Zuhognak felém dallamos mondatok
 arcomon rágcsál sok Mephisto gyönyör
 barátságot zokognak a koboldok
 s az élet kéjszínű és bőszt kokottok.

Innen Párizsba ment csacska vonatom.
 Sötét ködfelhő szövi be a várost.
 Éjfélkor pontban – szétszakadt atlaszom.
 s nem láttam őt: az öregedő táltost.

(1947. december 15.)

Mi ez? - mi történt. Szemeim jól láttok?
 Rómában vagyok? Bődületes rémkép.
 Friss hideg vizet hoznak a cigányok,
 aranymedált kínál egy göndör család.

1948.**RAGASZKODÁS**

Lágyan omlik hajad kezemben,
két macskaszemed lángokat vet
örök kamaszként zúgysz eszemben
s éhesen falom zengő neved.

Rideg szobám csókoddal fűtöm
azzal, mit tőled mégsem kaptam
elrejtegetem külön, külön,
arcod, lelked szép pamlagokban.

Féltelek nagyon, nagyon téged
ne légy szoborrá! – csak higgy nekem
adj kantár-szárt költői vérnek
és néha véd ki fanyar nevem.
(1948.)

MERENGÉS

Ha rád nézek, eszembe jut magam
s vállamra omlik göndörödő hajam.
Ha magamba nézek, bódult szennyet látok
s minden szépet titkon a mélyembe zárok.
Ma nem néztem senkit e nagyvilágon
s a gyermek Krisztust láttam életfámon.
(1948.)

A HANGTALAN MAGÁNY

A lámpa fonnyadt, sárga fénye,
belenevetett a sötétbe.

A tinta csendes kék morálja
rácsurrant szétmálló ruhámra.

A gyermek csendes, rezgő hanggal
vetekedett a bronz haranggal.

Egy sötét, redős gondterhes arc
csendesen mondta, minek a harc?

Nem felelt senki, még a fény sem,
aludt minden, magában mélyen.

(1948.)

ÉRDEMES ÉLNI?

Atyám, hát érdemes élni?
kérdezte egyszer egy kis gyerek.
Szabad-e alamizsnát kérni?

„Fiacskám drága nem lehet.”
De élni, élni, élni kell?
jajongta szomorúan a gyermek.
(1948.)

EMLÉKEZEM

Megbántam már ezerszer keménységem,
ne haragudjál, bocsáss meg kedvesem
lopva leslek a nyárfás utcaszélén
s elhagyott lépteid buján kergetem.

Fekete hajad lágyan ringott gyáván
hadomás szemed bágyadt fénnel égett
bájos tested karcsú sátrán
én nem láttam, hogy hol lobog az érdek.

*

Úgy megváltoztál, én is veled együtt
szegény gazdagok lettünk mind a ketten
szaggatott kabátban, mindent feledtem.

Mogorva arcom sápadt fénye nyargal
eszeveszetten, minduntalan feléd
s most dobjad kezembe csöpp szíved felét.

(1948.)

AKARSZ E TAVASZ LENNI?

Zsongó tavasznak pattanó rügyeként
dús televénnyé titted a világom
nincs az őrjító bábeli nyelvzavar
s elplántált titkod falánk hősként várom.

Belém röppentél, mint éjbe a szikra,
melyet tűz lehelt a sötét éterbe,
úgy mint komoly tehetségbe az ihlet
és ezáltal lesz a jövő tökélye.

Átölellek, mint árnyad zsenge tested,
mint kóbor gólya ösztönét a talány
és rólad én most csudás képet festek.

Állj meg! - s merengj percet, percre halmozva
és ne halld! csöpp kétséged zakatolva,
mert elveszel, mint az édeni Éva.

(1948.)

OLGA

Szerelmet cseppentettem a borba
és szelíd neved jajveszékeltem:

Olga, Olga, Olga.

Krisztusfejet rajzoltam a porba
és minden mély vonásnak azt súgtam:

Olga, Olga, Olga.

Tűnő életem zúzódó orma
Halálból feltámadt hangom zúgja

Olga, Olga, Olga.

(1948.)

MAGAMÉ MARADOK

Nem akarom látni a lelked,
nem akarom hallani kacajod.
Hiába zengem sejtős neved
én úgyis a magamé maradok.

Ne csillanzsd többé magad nekem
rejtsd el magad, mint az esti por.
Majd bíbelődök a versemmel
s Te maradj csak gyöngyöző alkohol.

(1948.)

IBOLYÁK

Kék ibolyavirágok istenek illata
érzékszerveimet felkorbácsolta.
Tavaszi zsongás, botor szerelmes párok
elém állnak, mint gögös barikádok.

Nem várok én már semmit a tavasztól
mert érettem a halál úrfi zakatol,
s kék ibolyavirágok Isten véletek
tőletek én messze, másba révedek.

(1948.)

ÁPRILIS

A végtelenbe nyúló ég lágyan lebegő
színfoltokkal van foltozva ma.
Nem tudhatja az ember, hogy ki a kergető
a nap, vagy a hold, ó mily csoda.

A zsendülő fű zölden szökkenő szárára
friss harmatkristályok merengnek
és egy távoli kert felocsúdó páfránya
üdén csillogó tengerszemek

hirdetik a természet bódult színpompáját.
Fények, szivárványok, keringők
pompa, szél, bortól színültig telt kutak
meghajolnak április előtt.

(1948.)

KÉRDÉSEK

Mondd!
 fejedben döng s gond?
 Mondd!
 Az ember mind bolond?
 Mondd!
 a művész vére zsong?
 Kérd!
 és ízleled a vért?
 Mérd!
 és élvezed a vért?

Féld!
 és nem remeg a térd?
 Nem!
 alkudni sohasem?
 De!
 Merengsz az egekre?
 Jó!
 az életünk folyó?
 Merj!
 s csak bolondnak felelj.

(1948.)

A CÉL ELŐTT

Pőre testtel rohant az utcán ...
 szemében gyémánt harmatcseppek.
 Haja villámsújtotta erdőként
 hullott vérző, megsebzett vállára.
 Szívének lélekszagú templomában
 halk, morajló imákat zúgtak a szavak:
 s mire a kiszemelt áldozathoz ért
 kezéből kihullott az indulat,
 s csörömpölve zuhant a kövezetre.

(1948.)

GONDOLATOK

Ha szavalok, magam költőnek érzem,
 s pengő sarkantyúk kísérik a léptem.
 Ha azonban befagyok, mint a rossz kút,
 elmémet marják kínos, rágcsáló szúk.

(1948.)

1949.

AZ ESZME

Mily boldogak, akik elvet vallnak
 teli tüdővel harsogják a valót
 hit, pénz, szerelem kell a magyarnak
 eszme, mely lenget repdeső lobogót.
 (1949.)

BÉKEKÖTÉS

Mily rendetlenség itt az asztalon.
 Váza, szobor, ósdi virágcserep,
 pohár, villanylámpa, száz lilium,
 nagy falióra s egy poros kerék.

Egy női akt, egy kacér friss mosoly
 úgy nyüzsögne itt, mint a hangyaboly.

Halmazódik a rendellenesség,
 öl a csend, mint a világ moraja,
 megkötöm a tárgyakkal a békét,
 és felmereng egy Kálvin orgona.
 (1949.)

B.É. Az 1949-es évből csak öt verset találtam. Talán a tüdő-gyógykezelés, az érettségi és az egyetemi felvételi lekötötte az idejét, erejét. (Az öt vers is csak részleteiben érdekes, azért ide csak egy próbálkozást és egy részletet írtam.)

BIELICZKY JOÓ SÁNDOR ifjúkori versei: 1950-től 1962 januárig

Joó Sándor özvegy édesanyja 1940-ben férjhez ment Bieliczky Béla nyugalmazott századoshoz.

Nevelőapja 1948-ban a nevére íratta (adoptálta). Innentől kezdve lett Bieliczky Joó Sándor.

Újságíróként azonban csak a Bieliczky családnevet használta.

1949-ben érettségizett a sátoraljaújhelyi Állami Kereskedelmi iskolában. Az igazgató és magyar tanár Kovásznay Rezső, Sanyi nagynénjének férje volt. (Tehát rokoni alapon került oda.) 1949 őszén a Debreceni Tudományegyetem bölcsész-hallgatója lett. 1950-1952 között Budapesten az Eötvös Lóránd Tudományegyetem magyar, majd az Egyetemi Orosz Intézet orosz szakán tanult tovább.

Sorsa ekkor jóra is fordulhatott volna. Élmény volt számára, hogy nagy tudású egyetemi tanárokkal, ismert költőkkel, írókkal találkozott nap-mint nap. Ez lehetett volna az irodalmi fejlődését megalapozó időszak. De nem így történt. „Származása” miatt eltanácsolták (tisztviselő apja, volt katonatiszt nevelőapja miatt). Vajon milyen lelki megpróbáltatást jelenthetett neki az egyetemi, irodalmi élet, tanulás helyett gyárban dolgozni? Verseket talán ekkor is írt, de ennek alig van nyoma.

1954-1962 januárig Kecskeméten élt. Itt már volt lehetősége kultúrával, irodalommal foglalkozni.

A **Kiskunság** irodalmi folyóirat szerkesztője, majd a **Petőfi Népe** című napilap újságírója lett. Verseit mindkét helyen közölték. De 1956 őszén olyan verseket is írt, amelyeket tanácsosabb volt fiókba rejteni. Szerencsére ezek egy barna fedelű füzetben, ceruzával írt formában megmaradtak.

Az élete azonban olyan volt, mint egy libikóka: hol fent, hol lent. Mindenképpen változtatni akart.

Visszavágyott szülőföldjére: Hajdúszoboszlóra és Debrecenbe. Hiszen itt éltek szülei, az imádott Géza nagyapja és itt vártam rá én is.

1961-ben és 1962 januárjában megírta a két búcsúversét: *Ábránd* és *Haló ibolyák* címmel.

Majd 1962. február 1-től új életet kezdett. Ezzel a költészetében is új korszak kezdődött.

1950.

KŐTÜKÖRBEN

Szürke, idő marta köveken járok,
lankadtan, sután és véresen.
Senki nem hallja ha kiáltok
átnéznek rajtam szemérmesen.

Furcsa pojácák, bibliás papok,
virgonc lányok és néptanítók
s ha előre lendíték kalapot
belém riadnak a szemgolyók.

Így bandukolok magamban, árván,
tűnődve nőn, ifjún, gyermekén
s valaki rám dobbant a vártán
és meghalunk ketten, csendesen.

(1950.)

TISZAMENTI EMLÉK

Mint mély sóhaj – árad a nagy folyó
messziről jövő, lelket ringató
emlékeztető, selymes zene
parttól partig ér ölelő keze.
Óriás mosoly a száján
szőke csönd úszik pikkelyes hátán.

Emlékem hídjáról visszaneztek.
Mint buja parasztlány vad mosolya
csillan a vízben a fűzfák haja.

Emlékem hídjáról visszaneztek,
égő sövénnel menekült az élet
negyvennégy őszén dögkeselyű had
tépázta az élő-halottakat.

Vergődő kompot cipelt a folyó
ritmusa volt ágyúszó riadó

kísérteties – utolsó levél

s nekifeszült a vontatókötél.

Moccant a komp és nyekkent a folyó
felzúgott a gályarab induló.

(1950.)

SZAVAK

Tenger a szó. A mélye mérhetetlen.
 Sodrását érzed zengő lépteidben.
 Értelmét keresd! Olyan mint az élet
 Dallama a szív ezer hangjegyének
 Szerelmes lányok ékes virágcsokra
 Sziklákhöz tapaszt felmorajló sodra.
 Tenger a szó. A mélye mérhetetlen
 letör, lelkesít. Fegyver életedben.
 Pattanó ajkak kinyíló rózsája
 mint falat kenyér, úgy illik a szádba.
 Boldogít, lesújt. Mégis ő az élet
 Bő, termő ága a kamasz reménynek.
 Cikázó villám. Titkodat markolja.
 Gyakran ösztökélt: az ember nem szolgál!
 Legjobb barátod. Emberséged őre.
 Kőbevéssett törvény. Út a jövődbe.

Szavak. Szép szavak. Anyám élő lelke.
 Belevésődtek a költői nyelvbe.
 Szabad madarak. Szárnyuk metszhetetlen.
 Felzúgó szélvész a messze hegyekben.
 Fákat megtépáz. Tövestül kicsavar.
 Forradalmat hozó komor zivatar.

(1950.)

1951.**MÁTRAI REGGEL**

Kék-pártájú köd ha surran
cseng a reggel felvidultan
zöld-bóbitás virág lebben
méh döngicsél a kelyhekben
sárga-meleg leng köröttem
vágyam mint a villám szökken
hajladoz a margaréta
s gőzölög a hegy karéja
a kacér nap rezes bőre
ráncosodik mint a körte
s fonalának aranyába
kapaszkodik a zöld Mátra
pengő-sarkú hegyi patak
fodros ajka parthoz tapad
a fenyőfák gyantás kérge
gyöngyösödik fű selymére
szőlőtökénk ringó kontya
érett fűrtjét halkan bontja
kifeslett hamvas ruhája
kedvvel harapok húsába
az országút fehér pora
mint a korpa széjjelszórva
a szénfejtő csákány körme
szenet hasít gyémánt körbe
oly telt-keblű most a Mátra
mint a mesék kincses-tára
aranyfésű hull a tájra
s fészülködik már a Mátra.

(Mátraháza, 1951. július)

ÜZENET A HAJDÚSÁGNAK

Megrezzent a lelkem, mikor kézbevettem
 nekem küldött könyved, s e harcos seregben
 ismeretlen nevek, tollforgató rémek
 dühös haragjának, forró esküjének
 szívtépázó hangja rám mordult az éjben.
 Szégyen kimondani – féltem a sötétben!
 Szép szülőföldemnek lelkiismerete
 sziporkázó tüzet gyújtott a szívembe:
 korholó, vádoló szavak zuhataga
 zúdult a fejemre, álmaim oszlatva.
 Mit tettél te eddig? – morajlott a kérdés,
 mint hús éjszakában vihart nyergelt szélvész.
 Mért nem állsz az élre? Hol vannak a versek?
 Józan ész s a költő egymással jegyesek!
 Üres töprengésből nem születnek tervek!
 Nagyítón keresed az adott értelmet?
 Ott hever előtted, csak hogy nem lépsz rája.
 A Citrahát népe verseidet várja!
 A mi szülőföldünk porszeme hazánknak,
 évszázadok óta fészke volt a mának.
 Féltve, óvva nézte, ha egy kis madárka
 elindult az első szárnypróbálgatásra.
 Édesanyád ajkán bölcs szavak zenéje
 beköltözött fia kinyíló lelkébe.
 Észrevétlen nyeste a vadrózsa ágát
 s csókkal permetezte élete virágját.

Jó anyád szájából loptad el a verset,
 melyek szenvedéssel kitörnek belőled.
 Szomorú múltjából jövőt adott neked,
 ezt a gazdagságot dallal köszönheted.
 És amint nagyapád csergető ostora
 rásuhintott néha vontató lovakra,
 elfelejtetted képét az öreg cselédnek,
 érdes simítását hólyagos kezének?
 Zsuppfedeles házak néma tüntetése
 ez volt a nagyapád forró szívverése.
 S hogy majd unokája széttöri a láncot
 s szabad tűz köszönti a vén Hajdúságot.
 Ezeket olvastam a néma sorokból.
 Köszönöm a szidást Marjai Mártontól.
 Rigmusok hulláma helyre dobta eszem,
 a jövőmről mától dalban elmélkedem.
 Zászló lesz a szavam, magasba szárnyaló!
 Fekélyt-vágó, éles, életmentő olló!
 Lobbanó tűzüek, s alapjuk: valóság,
 boldogítók, szépek, mint a kerti rózsák.

(Budapest, 1951. július 20.)

SZERSD AZ EMBERT

Barátaim, kik itt éltek köröttem
 és az utcán ballagva köszönünk egymásnak
 láttátok-e a szemek nyíló virágán
 a töprengés felhőjét elvonulni?
 hallottátok-e a lélek aggódó hangját
 életföltő vággyal felmorajlani
 az ajkak békét kiáltó partjain?
 figyeljétek a járókelőket
 és nézzétek arcukon a vigaszra-váró
 redők tornyosulását és a bennük
 sarjadó néma küzdelem
 barnába hajló árkait
 napfényt, derűt, bátorságot, hitet
 csordítsunk együttes buzgalommal
 a holnapoktól még félők remegő szívébe
 hiszen a tekintetek nyitott könyvéből
 tudósként lehet jövedölni
 és olvasni
 szépet és jót, reményt és bánatot
 távoli célok érchangú zengését
 bizonytalankodó kétkedést
 forrongó és monoton gondolatokat
 és a bonyolult részletezésben megszületik
 benned az ember
 akiért felelősséggel, biztató utakra
 serkentést csak akkor vállalhatsz magadra,
 ha hiszel a holnapok diadalában
 az elvek és tettek összeölelkezésében
 az emberi erő toronyoszlopában,
 mely legyőzi a farkasétvágyú tegnapot
 és csillagok gyúlnak bízó tekintete égén.

(1951.)

SZÜLETÉSNAPOMON

Tegnap születtem, de a jövőben élek,
 szemem elé kúsztak a messze távlatok.
 Vérsejtje vagyok a föld ütőérének
 és minden mohás agyat verssel támadok.

Huszonkét évemet osztályharc nevelte
 a szabadságszomjazó Hortobágy ölén.
 Úgy beleszövődöttél a hajszálerékbe,
 mint kéklő tengerbe a gyűrűző örvény.

Úgy hullott szívembe termékeny beszéded,
 mint meleg húsú földbe csávázott magok.
 Rendbe tömörítik megérett vetésed
 csillogó kaszákkal a fénylő holnapok.

(1951. december 12.)

1952.

VÁGYAKOZÁS A SZÜLŐFÖLDRE

Köszöntlek barátom! Nem bosszankodva.
 Jókedv bizsereg ereimben végig,
 ha szülőföldem könyvét végig lapozva
 látom hogy népem tiszta érzések vezérlik.
 Gondjaik fonala szívemet hangolja.
 Innen Budapestről sokszor vágyom hozzád,
 hogy megfogd a kezem, mint gyermekét a dajka,
 megmutatni készen a hajdúk akaratát.

(1952.)

EGY KIS IGAZSÁG

Most találtam rá a helyes útra,
 melyet kerestem hosszú éveken,
 de az úri tájfun telefújta
 szemem s én nem látva, szegényesen
 félreálltam és forrtam, mint a víz.
 Harcba dobtak a lenini könyvek,
 így lettem kovász, éneklő csiriz,
 dolgozó munkás, s nem értéktöbblet.

(1952.)

NE CSIHOLD A KEDVED

Ne csihold a kedved, nem fogja azt szikra
 lehet életednek borsó, sava, kínja.
 Az álruhás mosolyt lefújja egy szellő
 szenved is az ember, amíg nagyra felnő.

No és azután már rendjén megy a dolog?
 bánatos órádban is szíved úgy dobog,
 mint mikor tavasszal szerelemtől fűtve
 csókoktól kábultan leheversz a fűbe.

(1952.)

1953.**A VÁLASZ ÉN VAGYOK**

Úgy tartja a könyvet a kezében,
mint az élettől megszépült kamasz lány
a szerelmet szerető szívében.
Vágyát hordozzák az ólombetűk
s a felkiáltójeles mondatok láttán
a gondolatok bátrak s egyszerűk.
Szerelmet sutognak a mondatok
és könnye kicsordul szeme tavából,
mert kételyére válasz én vagyok.
(1953.)

A KECSKEMÉTI KORSZAK:

1./ Kiskunság, 2./ Petőfi Népe

1954.

EMLÉKEK ZSÓFI NYAGYANYÁMRÓL

A Ballada a nagyanyámról c. költeményből kihagyott versszakok,
valamint az akkor fogalmazott gondolat-csírák

Hús hajnal ölében nyújtózik a reggel,
fejni megy nagyanyám csillogó szemekkel.
Suhogó köténye meglebben a szélben,
kékzománcú rocska gőzölög kezében.

Tarkababot válogatott
Sándor és egere.
Nem lehet földet művelni
hagymán és kenyéren.
Férjem-uram szorgos ember
gazdagon arat.
Gyakran vállon veregetik
a földesurak.

Jóságos ég! – jajdult ajka
s csillagfényű könny
pergeti végig sárga arcán
s társa a közöny
szolgasorsra tanította
s indult szaporán.
Alig pitymallott, Egy rigó
énekel a fán.

A vígkedvű polgármester
szívéből kacag:
Isten hozta húgom asszony,
rétest nyújtanak.
művész ebben, jól tudom én
omlós legyen ám!
Tudja már kend, hogy szereti
az én jó gazdám.
Vékony legyen, mint a papír -
szólt a nagyasszony.
Ne lyukadjon ezer felé,
egybe maradjon!

Hatvan évig robotolt még
úri házaknál,
s tavaly ősszel kopogtatott
érte a halál.
Bibliája vánkosa volt,
szerette nagyon
mily nagy hatalom!

(Kecskemét, 1954. október 22.)

BALLADA A NAGYANYÁMRÓL

Ráncos arcú parasztaasszony
 volt a kis öreg.
 Erei vastag kötele,
 mint a gyökerek
 szétágaztak messze kéklőn
 halkán, nesztelen.
 Szolgasorsa nem volt egyéb:
 csupa sejtelem.

Tasnádi Nagy András uram,
 ha falunkba jött,
 a "jószívű" polgármester
 őérte küldött:
 "Zsófi néni, komámasszony!
 jöjjön sebtiben, -
 - szólt a hajdú - rétes kéne,
 ez az intelem."

"Szegény kis unokám beteg.
 Nem mehetek el.
 Tüdőgyulladásban fekszik
 s gyenge testével
 könnyen elbánhat a halál,
 ha nem vagyok itt.
 Szolgálja ki Dihen Sára
 az úri murit!"

"Ne tréfáljon Jóné asszony,
 törvény itt a szó"
 - szólt a hajdú - s arcán látszott,
 nincsen kibúvó.

„Szedje ráncba a szoknyáját
 egy-kettőre ám!
 Ne gubbasszon kelmed úgy, mint
 kandúr a padkán!"

Temetési menet volt ez,
 úri behívó.
 A cselédnép sürgött-forgott,
 kell a dáridó!
 Fekete ruhája fodrát
 nyaldossa a szél.
 Aki látta, ereiben
 megfagyott a vér.

Lisztet szitált a javából
 s könnye hullt, csak hullt.
 És lelkének hósín gyöngye
 szerte szét gurult.
 "Könnyel szózott rétest zabál
 Tasnádi uram"
 - mormogta az úri cseléd
 félig ájultan. -

Az utolsó levéltésztát
 nyújtja a harag.
 Szíve minden dobbanása
 gyászoló harang.
 Gondolatainak füstje
 hazafelé száll.
 Érezte, hogy unokáját
 viszi a halál.

(Készült: 1954. október 22. Kecskemét.

Megjelent: Kiskunság, 1955. január)

SZÜRET ELŐTT

Lankák szőke szelídsége
ráborul e szép vidékre.
Ringatózó szőlőfürtök
telt gerezdje, mint a kürtök.

Sárga, aranyszínben játszik,
egyik zengőbb, mint a másik.
Szőlőszemek sűrű lánc
férfimunkánk gazdagsága.

(Kecskemét, 1954. szeptember)

ELTELT IFJÚSÁGOM

Érzem azt, hogy künn a réten,
ahol eltelt ifjúságom
a virágok szelíd kelyhében
megszépült férfiarcom látom.

Tükör a virág! S rezgő kelyhe
visszatükrözi életem.
Úgy formálja őt a tavasz,
mint embert a harcos értelem.

Érzem azt, hogy künn a réten
szabadság szellője fújdogál.
Szülőföldem rózsás szívében
sok boldog ember karja vár.

Érzem azt, hogy künn a réten
halkan kúszik a széna illat
s a tetésig rakott új szekér
csak szabad népet gazdagíthat.

Érzem azt, hogy künn a réten,
ahol eltelt ifjúságom
a virágok szelíd kelyhében
megszépült férfiarcom látom.

(Szentmártonkáta, 1954. július 25.)

VIGASZTALÁS (Üzenet anyámnak)

PISTA öcsém - te hazautazol.
Szemedben csillog a tokaji bor.
Jókedvű vagy, akárcsak a nóta.
Te lettél apánk méltó utóda:
tréfacsináló, mulatós gyerek,
s előtted meghajolnak a hegyek.
Perge kalapod, ha megemeled
kacagnak a huncut kislányszemek.
Hogyha markod ekeszarvat ragad
a lovakon az istráng is szakad.

Mély barázdát szánt ekéd pengéje.
Perceg a föld. Jó az egészsége.
Gyakran kijársz öcskös a határba.
Drága földed, lelked bibliája.
Azon tűnődsz: "olyan ez a határ,
mint egy gazdag kultúrházi könyvtár".
Földed is könyv. Paraszt a nyomdásza.
És betűi: ért kalászosok száza.
"Helyre legény" - azt beszélik rólad,
a lelkét nézd a csalóka szónak.

Tetszik a dal, amit itt költenek
a jó barátok s gúnyos öregek.
A szó kábít, de nézz csak mögéje:
nem valódi. Őszinteség kéne!
Őszinteség, mit jó anyánk adott.
Fénylőbbek, mint az esti csillagok.
Szállj magadba! Komolyan beszélek.
Kötelez téged tizennyolc éved.

HA azt látod, hogy szeme sarkában
moccan a könny, odahajolsz lágyan.
Átöleled, mint fény a Nagyerdőt,
kisimítasz minden barna redőt.
Ne szólj hozzá. Gyógyulás ez néki.
Könnyeivel életünket védi.

PISTA öcsém - te hazautazol.
Hozzád most bátyád komolysága szól.
Félre a mókát, jól hegyezd füled:
minden szavam anyámnak üzenet.
Örömet nyújt nem várt érkezésed.
Nekidűlsz a búbos-kemencének.
Halkan pattan vidám ajkad zára.
S nagyanyói mosoly ül arcára.

ELMESÉLED - van ám szép lakásom.
Virág szövi be ablakpárkányom.
Íróasztal s rajta költemények,
lombos tervek, sarjadó remények.
Nádudvari őszirózsás váza.
S alkotások kínzó vallomása.

ELMESÉLED - arcom már nem sápadt.
Az egészség adott nekem szárnyat.
Visszanyertem megnyírbált kedélyem.
A tüdőbajt eltemettem, érzem.
Rátekintő szemem hálás fénye
balzsamot hint kimarjult kezére.

MESÉLD el, hogy kutyabajom sincsen,
Ki van keményítve minden ingem.
S a szalonna, amit tegnap küldött,
nekem való, hajdúsági früstök.
Tetejükbe hagymát karikázok:
olyanok, mint koronás királyok.

(Készült: 1954. szeptember

Megjelent: Kiskunság, 1955. január)

A „Pista öcsém” csak költői megfogalmazás, mert nem volt testvére.

HAZAMEGYEK

Hazamegyek a szülőfalumba
 részemből még gyorsvonat is futja.
 Régen láttam megöszült apámat
 s a zöldellő hajdúsági tájat.
 Rég hallottam akác susogását,
 elfelejtem Hüse Bálint házát.
 A kanyargó Kösely folyó színét
 Orbán Zsóka tréfás zsémbelését.
 Hazamegyek, mint iskolás gyermek,
 megtanulni a szép magyar nyelvet.

*

(1954.)

MARINAK

Tegnap este panaszos volt hangod
 megkondultak, mint a nagy harangok:
 „Régen írtál már szerelmes verset”
 Elmerengve néztem: a könnycseppek –
 szétgurultak, mint apró gyöngyszemek.
 Nem sejtettem, hogy a vers már húgod,
 s megszeretted, szép szavak értelmét.
 Emlékezem első csókjaidra,
 ajkamra szád hű szerelmét írta.
 Kitárult ég volt az ölelésed,
 csillagjai szemedben a fények.

Feleségem lettél már azóta,
 szíved szava lelkemnek a kóta.
 hangjegyei húron zengő dallam
 gondolatom lelke vagy a dalban.

(1954.)

MEGSIRATLAK

Az életemmel védlek
 úgy szeretlek
 szemed csábító vádja
 megremegtet
 vágyom hallani hangod
 lágy zenéjét
 érezni ölelésed
 puha csöndjét
 nézz rám álmaim éke,
 szilaj szépség
 érezzem szemed örök
 neonfényét
 a mosolyodból pattant
 verssorokat,
 nyílj ki előttem kedves
 mint az ablak
 tárulj ki ne légy szobra
 önmagadnak,
 harsanj virággá, dallá
 s megsiratlak.

(1954.)

1955.**GONDOLATOK A HATÁRBAN**

Hej, de jó, hogy itthon vagyok újra.
Rendbe dől a hajdúsági búza.
Hajnal hasad - peng a kasza éle,
Gazdag termést vár Bocskai népe.
Nyár primása, dalos kis pacsirta,
Jó Apámnak legszebb dalát írta.
Ott keringett szárnyát kifeszítve,
S énekében hangjegy volt a szíve.
Dalbokkrétát font Apám fejére.
- Megérdemli őszes hatvan éve. –
Egy-egy szőke búzakalász szára
Kék szemének reményvitorlája.
A hajlongó marokszedő lányok
lobognak, mint karcsú tüzes lángok.

Suhogj, kasza, vágd a foszlós rendet!
Kinyújtóznak a búzakeresztek.
Elő-kaszás az a öreg ember,
Tele szívvel, hajdúsági kedvvel.
Szalmakalap az ő koronája,
s barna bőre királyi palástja.
Negyed napra a kaszát letette.
Háromholdnyi volt legényes kedve.
Belenézett a korsó gyomrába,
S vizet kortyolt tikkasztó szomjára.
Hazafelé libasorban mentek.
Learattak, de nem hetvenkedtek.
Vállukon a kaszák ezüst holdja
Szülőföldem büszkén beragyogja.

(Megjelent: Kiskunság, 1955. február)

NAGYAPÁM MESÉL

Összejöttek az unokák
- felnőtt ember mind –
meghallgatni a nagyapát,
amint mesét hint.

Ujjainak tömzsi hegye
figyelmeztetés.

Én beszélek - inti szeme –
és nincs menekvés.

Menekülni, mondd, ki akar
ősz-hajú vitéz.
Minden szavad új diadal,
tavaszi vetés.

Tizennégyben fogoly lettem,
Szibirhon fia.

A kék tenger volt szerelmem
s bódult illata.

Öt kisgyermek maradt otthon
- egyik fél kezem.-

Nagyanyóban ha nem bízom –
megreped szívem.

Öt kismadár - szárnyad alatt
édes nagyanyó,
szép lassacskán barna hajad
befűjja a hó.

Hat és félév, messze, távol,
nem is kis idő.

Elszakadva a családtól –
emlékeztető. "

Barna szeme kaszálója
végtelen határ.

Az emléke, mint a gólya,
vissza- visszaszáll.

Puha fészke a nagy család
figyelő szeme.

Küzdő szárnya az ifjúság
s múltja szelleme.

Összenézünk, mi, unokák
s látjuk az öreg
zsebkendője vitorláját
könny dagasztja meg.

(Készült: 1954. Kecskemét, Megjelent: Kiskunság, 1955. március)

1956.**HAJNAL A PUSZTÁN**

Olyan most a táj,
 Mint anyám keze után
 A frissen vetett ágy.
 Alvó gyermek az ősz,
 Tél a takarója,
 S az apró hó-dunnák
 Süppedő neszében
 Az én hazavágyó
 Szívem dala most
 A csendes altatója.

Reméltem azt, hogy
 Fényt-vágyó szívem
 Mint karcsú füsti fecske
 Majd megkapja szárnyát,
 Nekifeszülve átrepül a pusztán,
 S meglesheti
 Az alvó népnek álmát.

Hiszem, - leszek jövő,
 S oltom a szemrontó,
 Písla tüzeket, és szélesre
 Tárok minden ablakot,
 S a zsarnok-kéztől gyúrt
 Faggyúk fénye helyett
 Minden ház fölé
 Feltűzöm a Napot.

Én leszek a hajnal,
 A puszta öblös csendjén
 A szegényt pártoló
 Szilaj betyár,
 Kit szívére ölel,
 S tárt karokkal fogad
 A termékeny, gőgös
 Alföldi határ.

(1956. február 25.)

SZÜRETI NÓTA

Szőlőt eszem, s kóstolgom
 a jövőendő bor ízét.
 Kontyos fürtű szellő rázza
 köröttem a venyigét.
 Hamvas színű szoknyájára
 a nap csókokat dobál.
 Aranykévés levelek közt
 a szeptember motoszkál.
 Szüret előtt jó a kedvem,
 hangulatom égre csap.
 Koccintok a nyári fénnel
 - a fürtök a poharak.

(Kecskemét, 1956. szeptember.3.)

(Megjelent: Petőfi népe, 1956. október.14.)

ESTI AJÁNDÉK

Fényben ül,
 És fényben áll,
 Akit szeretek,
 S amikor ránézek,
 Reszketek,
 Mint a harmattal
 Ékszerezett
 Levelek.

Befonom lelkem
 Édenébe
 Ég-síma tekintetét
 Asszonyos anyás
 Zsoltárt
 Keresek benne,
 S két ember
 Születő
 Remekét.

Az erek gondolatokat
 Sodró csatornáin
 Szilaj göggel
 Kúszik
 Vadóc ifjúságom,
 S boldog vagyok
 Ha előtte
 A szeplőtlen szív
 Jóságát
 Kitárom.

(Kecskemét, 1956. szeptember 3.)

ŐSZ

Mint érett férfi,
 Ki a negyvenen túl ballag,
 Úgy lopakodik a kert
 Alatt az ősz ...
 Telt öléből
 Érett gyümölcsseit szórja,
 És csak lába-nyomát
 Ütheti a csősz.

Mint nagyapámnak -
 Bütykös ujjaival -
 Ráncoszlátó
 Simítását érzem,
 És kisimul a táj
 Azúr násza
 Vad színekre gyulladó
 Szőlőlevélen ...

(Kecskemét, 1956. szeptember 30.)

(Megjelent: Petőfi népe, 1956. október 14.)

SZÜRETI KÍVÁNSÁG

A puttonyok hátán a szőlőszemek,
Mint megannyi édes üveggolyó
Kínálják vérbő ízüket,
S mindegyik fürt egy kis folyó.

Elgondolom, hogy szerte a világon
Spanyolhontól – gyümölcsös Grúziáig
Most szüretelnek, és népek dala röppen
Testvérszárnyakon, hajnaltól éjszakáig.

Bár szednénk már össze minden szőlőszemet!
Tiszta emberséget, szépséget és erőt
A négy világtájnak kedvét deríteni
S ácsolnánk szívünkkel kenyértermő jövőt.

Legyen hát e világ új szüreti korszak
Sajtolja ki gyöngyét a közös Szabadság.
S így nyújtsunk poharat a napfényes magasba
Koccintani véled – megtalált Igazság ...

(Kecskemét, 1956. október.14.)

(Megjelent: Petőfi népe 1956. október 21.)

LEVÉL A BÁTYÁMHOZ

Forradalom ...

Viharzik a szavak lobogója,
s a lélek kinyílik, akár a zsoltár
a falusi parasztok kérges kezében.

Rád gondoltam a feldobbanó pillanatokban,
amikor a nemzet jövőjét formálta
a lélek tengerszemében fogamzó akarat.

Nem tudom, hogy élsz-e, vagy már a halál
halványította el arcod piros rózsáját.

Mindegy! Büszke vagyok Rád, mert Te
helyettem is harcosa lettél
az Új Kor hajnalának.

Szívem ott dobogott a Te szíved mellett,
s igazságos lángja betűket vésett
a történelmi Budapest kövezetére.

Anyám is zászlókat bontott
kemence-meleg szavában, s emléket állít
mosolygó arcú fiának.

Testvérem vagy és nem bandita!

Szabadságharcos hőse e népnek!

Az ifjúságot a magyar nyelv szépségére tanítottad,
s Téged kiáltott banditává a zsarnok.

Ha élsz, csókjaim millió gyöngyvirágját
ültetem arcod napfényes kertjébe.

Himnuszokat érdemelsz Te
és bátor Barátaid!

Könnyeim köntösével
törölgetem arcotok sebhelyes trónusát,
melynek erőskezű királya lett
a virággá pattant szabadság.

Megjelent: Petőfi Népe. A Bács-Kiskun Megyei Ideiglenes Bizottság napilapja.

1956. november 1.

BIZAKODÁS

Korszakot lezáró
 hetek múlnak,
 s teljesebb jövőt
 ígér a Holnap.
 Belőlünk épül
 Fel az Élet,
 s közösen adjuk
 meg az évek
 tartalmát,
 melynek betűje leszek,
 és velem együtt
 az emlékezet
 a becsület gyalogságát
 tisztára mossa.
 A szándék ma még
 Gyűszűnyi morzsa,
 de holnapra
 kenyérré érik a tegnap,
 s gyökere nő
 az elhintett magoknak.

(Kecskemét, 1956. november 11.)

(Megjelent: Petőfi népe, 1956.12.23.)

(Megjelent: Kiskunság, 1957. augusztus)

ESTI SZERENÁD

A vatta-puha csendben
 Őszi szél tipeg
 Kinti neszre figyel
 Jóságos szíved.
 Jövendőös szemednek
 Törvénye az Élet,
 Hozsannás ujjaid
 Becéző remények.
 Mesélnek szavaid
 És valóra válnak.
 Dicsérni fog Téged
 Még e hősi század
 Neved, a nevemmel
 Hirdeti a szépet,
 Zászlók leszünk ketten,
 Selyme, nyurga szélnek.
 Szeretjük a csendet –
 Lelkünk zajos tábor –
 Vitorlás csók csattan
 Ajkad szép taváról.
 A szerelmes lélek,
 Ilyen az ő násza
 Így csorgatja mézét
 Versbe, muzsikába.

(1956. november 18.)

(Megjelent: Petőfi népe: 1957.január 6.)

1956. NOVEMBER 17.

A fagy szele pirosítja arcom
 Didergő levelek süppednek
 A novemberi sárba.
 Nehéz a föld barna tekintete
 Mint a pesti anyák
 Kínos sóhajtása.
 Az Üllői-úton halkan ballagok,
 S az utcára zúduló üszkös romok
 Tengernyi emléket, becsületes álmot
 Takarnak a mulandóság szárnyai alatt.
 Hova lettek a virágba omló
 Üllői-úti fák?
 Ki ülteti majd el
 Az új csemetéket
 Hogy lombkoronás sátrai alatt
 Ölelkezhessen újra az ifjúság? –
 Úgy érzem magam e bús pesti utcán,
 Midőn véletlenül
 Egy-egy romhalmazra lépek,
 Mintha az emberi szív és a lélek
 Vágyait taposnám. –

Az egyik emelet szellős kavernáján
 Röntgensugárként hatolt át szemem,
 S a törött bútorok sebes trónusán
 Egy alvóbaba álmodozta árva álmát.
 A zongora fehér billentyűiről
 A pezsdülő vidám dallamot
 A külvárosok sikátorain át
 A levegő tornyaiba fújta a szél.
 Karcsú hegedű, tört nyakkal zuhant
 A sínek karikás-ostoraira,
 Még gazdáját, a nótásujjú művészt
 Kőbombák tiporták halálra.

*

Magyar vagyok, s fáj látnom e város
 Bús utcáin a sok gyászléptű embert,
 Kik temetőt hordoznak gondolataikban,
 S a holnapokban is a tegnapot siratják
 Lábadozó beteg ma a pesti ember.
 Újra kell tanítani járni és remélni
 S ízleltetni véle a tiszta bizalmat
 Melynek diadalmas orgonazúgása –
 A Jövő.

(1956. november 20.).

EGY ASSZONY AZ UTCÁN

Didergő asszony ment az utcán:
 Élete nem volt negyven éves –
 Zsákot cipelt s a piros alma
 Könnyeitől lett verőfényes.

Gyermekeit bánattal temette.
 Éltét másiknak tartogatja,
 Nem álmodik még holnapokról
 Lelke a tegnapot siratja.

(Kecskemét, 1956. november 23.).

KODÁLY ZOLTÁNHOZ

Még nem fogtam Veled kezét,	A kislánymosolyú
S így nem érezhettem ujjaid	Kecskeméti barack
Zongorahúrján a lélekszépítő	Lélek finom ágról
Dallamok születését,	Letépett gyümölcse
De érzéseidnek rózsakertjéből	Meghódították már
Dallá szövődött bennem	A négy világtájat
Az emberség szava.	És vérbő zamata
Még utcák csendjében	Híressé avatta a
Koptattam a napot,	Kunsági homokot
Elmentemben egy iskolaablak	S a Te dalaid
Kitárt szárnyain	Éneklő madarai
Szívemre szálltak	Már bontják szárnyukat
A Biciniumok.	A gyermeki lélek
Magamhoz öleltem a világot,	Tiszta rezdülésén
S én merengő költő	A fák levélvitorlás
Szépségtől ittasan	Zúgásában
Dúdoltam a dalt	Kis falusi házak
És könnyes lett a szemem.	Fehér tornácain
Mert tiszta gyermekké tett	S így érik szózáttá
A lélek-mélyről	A magyar gyermek hangja
Feltörő igazság.	S emlékeztető dalaidban
A Te dalaid mosolyogtak	A világkórusát vezényled
Az ajkam országútján,	Nemzetformáló lelkiismeretünk:
	Kodály.
S hogy én akkor este	(1956. november)
Verset írtam, az utcák	
Mezítlábas hőseiről	
S a madár-fészkért	
Nyúló kezek	
Kíváncsi akaratáról -	
Neked köszönöm –	
Mester.	

DECEMBERI DÉLELŐTT

A fény, nézd, meztelen lábon jár,
 fáradt nyílveessző minden sugár.
 Andalgó álmom még a város,
 a szív az utcán könnyet áldoz.
 Múltat temet még - ne szólj néki.
 Könnyeivel a jövőt védi.

(Kecskemét, 1956. december 12. - a 27. születésnapomon)
 (Megjelent: Petőfi népe, 1957. február 10.)

REMÉNY

Ma tisztább, emberibb líra kell,
 s az igazság ne csak kérdőjel,
 de jövőt formáló ész legyen
 e zászlókat bontó nemzeten.
 Bizalom ... szép szó, s mily hősi tett
 kellett ahhoz, hogy új fegyvered
 lehessen a bebörtönzött vád,
 Nem volt, de lesz még szabad hazád

(1956. december 12.)

REMÉNY (2. változat)

Ma tisztább, emberibb líra kell
 s az igazság ne csak kérdőjel,
 de jövő formálójára legyen
 e zászlókat bontó nemzeten.
 Bizalom **(szép szó!)** s mily hősi tett
 kellett ahhoz, hogy új fegyvered
 lehessen a szívben az öröm.
 Bölcs erőd, óh népem, köszönöm.

(Megjelent: Kiskunság 1957. október
 és Petőfi népe 1957. október 20.)

MÁRVÁNYBA VÉSVE

Márványba vésve álljon emléketek:
 Hősök, kik értünk adtatok életetek!
 Nem huny ki soha szívünkben a hála:
 Véretekből sarjad népünk szabadsága!

(1956.)

A NEMZETI MÚZEUM ELŐTT

(Kodály Zoltán születésnapjára)

A költőnél szóban érik a tett.
S a zenésznél, a hangjegyek
Amelyek érző szavakká lesznek,
És újjá formálják a nemzetet.
A Holnap szava a gondolatban ébred,
S a tegnaptól született versidézet
Holnapután már történelem.

*

Álltam a Múzeum csarnoka előtt.
A kórus a csendet feszítve várt.
És égő szemek fénycsóví keresték
Az ősz Mestert: Kodályt.
Petőfi és Kodály kezét fogott,
És talpra állt a bús magyar
S a lelkes tömeg tekintetében
Született sok száz győzelmi dal.
Kezemben zászló volt a tett.
Suhogó selyme feszített,
S énekké vált az akarat.

Az arcokat kottának láttam
S a kórus lélekből szakadt
Telt hangon
E forradalmas városon
Fáklyák lángját gyújtotta meg
S a fény, 48-ra emlékezett.

Mellettem áll egy kisfiú.
- Az arcán nagy belső háború -
Lelkén röpül az esküdal:
Hogy legyen szabad a magyar!

S a Mestert követeli a nép ...
A tömegből némán előlép.
Szép ezüst szakállá
Kender-puha csendjén
Tollászkodik a nyár
Havas bércek hegyén -
Megáll ... és az ujjongó akarat
Szívére villantja a gyújtott lángokat.

A nép és a művész itt lett nemzet.
„Nem sokaság, hanem lélek!”
Melynek szíve a Holnapért dobog.
S reményei, e hősi dallamok.

(Kecskemét, 1956. december 16.)

MÁRCIUSI GONDOLATOK

Fehér gyöngysor a fákon a virág,
pillangó selymét bontja a barack.
Olyan vagyok most, mint egy kisdíák
jövőmbé mártok minden panaszt.

A költő hite nem hervadó levél
bontsanak zászlót az új verssorok!
Hiszek a szóban, mely titeket dicsér
szívek-formálta büszke holnapok.

(Megjelent: Petőfi népe, 1957.03.31.)

TAVASZODIK

Február subája alatt
tollászkodik az új tavasz.

Az almafa
már nyújtogatja karját
mint álmában
a szerelmes kamasz.

A szántóföldek
mélyhúsú ajkában
üde csókra gyullad
a zöldelő vetés
s felette palást
a kézománcú ég
mint a karodban
születő remegés.

(Megjelent: Petőfi népe, 1957.03.31.)

(Kiskunság, 1957. augusztus)

1957.**MEGMOCCANT A FÖLD**

Suhannak, száguldnak, peregnek az évek,
elvesznek a porban a természetes léptek.

Kihullhat a hajunk, megbénulhat a kar.

Csilloghat az éjjel, támadhat zivatar.

Elvesztheted holnap két szemed világát,

jégeső verheti ablakod párkányát.

Tavaszi kertedben a kiserkedt bimbók

feslődő pártáját beszöheti a pók.

Sárkányfarkú villám perzselheti házad.

Bénító némaság lecsukhatja szájad.

Ha gyenge vagy, lerogyhatsz térdig a porba

és válhatsz emberből senkiházi szolga!

Válhatsz jó barátból vérszopó hiéna.

Lehetsz öntelt ember, másnak ugró létra.

Kettétört szíveknek konduló hírharang,

megtévesztett ember, vagy hazátlan bitang.

(1957.)

FÉLTEM

Gyáva voltam. Csak bontogattam szárnyam.

De hangom nem hallattam, mert félttem én.

(1957.)

JUBILEUMRA

(Czuczor József és Luspai Gyula nyomdász munkásságának 50 éves évfordulójára)

A kis inas fájdalomtól	S ma már, ha lehajtod fejed,
Remegő tekintetében	Suhogó párnádra,
Álmatlan jövőről sírtak	A boldog öregkor őszi rózsás öröme villan eléd.
A verssorok.	Ma már nem vagy néma leventéje
Szívével kereste a mesterség örömét	Az írói gondolatok tiszta sodrásának,
S mi volt jutalma: véres pofonok.	Mert munkád verejtékező ereje,
Léptei csengésében koravénység döngött	Ihleti a valóság földi művészetét.
S ha lelkét is adta, rút alázat gyászolta	Arcunkon ma már pipacspiros rózsák gyúlnak,
Sóvárgó reményét	S köszöntésünket az egész világ hallja,
S nem volt más öröme, csak könnyes örömök.	Szavunkat nem nyelik el
	A levegő kéklő tornyai,
S ma már az inasból	Mert a mi munkánk is segített abban,
Egy ezüstös félévszázad harcedzett	Hogy elszóródhattak a kultúra magvai, e hős
Munkása ünnepel	lelkű hazában.
Téged,	
Felszabadult érzés	Ha unokáinkat betűvetésre tanítja a tanító,
Büszke óriása	Gondol-e arra, hogy a kéktintás betűk alapját
Billentyűs ujjú	Nagyapa formálta forró ólomból.
Nyomdász hadsereg.	S ha most könny is ragyog az emlékező szemek
	Tiszta kelyhében, a holnapot dicsérik e könnyek
	lobogói.
Az ólombetűs éjek	
Gondolatokat rejtegető csendjében,	
A lélek tengerszemében	
Születő tavaszi költemények	
Ránk vártak, kezünk ólomporos szirmaira,	
Hogy könyvvé lombosodjon	
Ez emberiséget szépítő XX. század.	

(Megjelent: Petőfi népe, 1957. április.3.)

ANYÁMHOZ

Te vagy a világ
s lelkemben az ének,
gondolataimban
a születő szépség,
őszbeomló hajad
pártáján a fények
májust virágzó csillaga
ragyog.
Szíved szerelme
ajkad tornácán dobog
és szavaid
tisztá forrásában fürdik
huszonnyolc évem.
A hajdútáncos Alföld
szerelmesévé tettél
s igazmondó lelkedben
drága gyöngy a
jóság.

Ma is karodnak
vánkos-illatú
bölcsojében élek,
s ez a dédelgető
örökkévalóság
zsoltáros kék szemed
vigasztaló mécse.
Akármerre járok
mindenütt lát engem,
óva őriz némán
galamb rebbenése.
A sorsom bölcs férfikor,
mégis gyermek vagyok -
s szemed hulló csillagában
az is maradok.

(Megjelent: Petőfi népe, 1957. május 5.)

MEGTISZTULTAN A JÖVŐÉRT ÉLEK

Messze kerüli az álom a szemem,
 mint sárgán hunyorító csillagok a földet.
 A lelkiismeret vádja marcangolja lelkem,
 mint tomboló vihar a lengő selymű zöldet.
 Októberi hajnalok vádolnak,
 sápadtan gubbasztottam asztalom mellett,
 fájdalom-tintával írt versek születtek,
 megtévesztett hitem véste a betűket.
 Tisztulni vágyik lelkem horizontja,
 emberi jószág a győztes akarat.
 Kiszórom magamból a kavargó múltat,
 s megtisztult élni akarással
 állok színed elé feltámadt nemzetem.
 A mát szépíteni jövőmet jelenti,
 hadd forrjon, zubogjon bennem a kardos értelem.
 Nem téveszthet meg többé pandúr szándék,
 s volt úri halandók nem győzhetnek ellenem.
 Keserű kenyerét itt hagyta az emlék,
 Romlott tésztának nem kóstolom ízét,
 magasra emelem zászlótartó tollam,
 mert hitemet látom újraszületni
 az emberiséget dicsérő vörös lobogókban.

(Megjelent: Petőfi népe, 1957. június 30.)

MÁRCIUS 21.

Duzzadnak már a feltámadt rügyek
 szél csiholja zsenge pengéjüket.
 Moccan a föld, sarjad az ibolya
 levele lebben akár a szoknya.
 Szárnya nőtt a tűznek, csapkodott szerényen,
 ropogtak a gallyak kertünk dús csendjében.
 Piros arcú lányok hámozták a hagymát,
 mi meg a férfiak „sütjük” a szalonnát.
 Serceg a kövér zsír, a nyárs pörkölődik.
 Kedvünk szilajságát ezüst fenyők őrzik.
 Az illanó percek gazdag mámorában
 szövődik az ének gazdag hullámvázában.
 (1957. március 21.)

HÍD

Vagyok a makrancos vén Duna
 karjaid pillére alatt,
 átölelve tartod életem partjait
 s csillámló fűrtjeid, mint napsugarak
 aranyhúrként zenélnek
 hömpölygő gondolataimon.

(Megjelent: Petőfi népe, 1957.08.25.)

ÁPRILIS

Április ... Április ...
 Füttyörész a szél,
 S halkan rezeznek
 A fehér orgonák
 Fürtös mécsei.
 A tavasz virágvonata
 Suhan
 A zöldülő levelek
 Pályaudvarán.
 Szabad az út.
 És az illatfelhők
 Lepkebölcsőjéből
 Csendben előtipeg
 A hársillatú
 Nyár.

(Megjelent: Kiskunság, 1957. augusztus)

ALKONY

Fekete lepke most az alkonyat,
 cammog a felhő, mint tehervonat.
 Az égi rónán okkertűz ragyog
 s körülhímezik fürge csillagok.
 Oly otthonias ez a megnyugvás
 - a szomszéd szava frissen sült kalács.
 A kiskapukban bodor füst remeg
 a csibukpipák tornyai felett.

(Megjelent: Kiskunság, 1957. október)

Petőfi népe, 1957. október 20.)

NAGYANYÁM

Ezüst hajának
Szemfedője volt
Frissen vasalt
Suhogó fejkendője.
Szoknyája korcán
Az Idő foga fénylett,
Míg vasárnaponként
Ment a temetőbe.

Zsoltáros kezével
Virágot palántált
S lelkéből kicsordult
A siratóének,
És emlékeinek
Tisztult horizontján
Kéklő nyárként szöktek
a pergament évek.

Gyermekkoromban –
Tűnődve néztem
Lisztet szitáló
Hervatag kezét,
S a kemencepadkán
Mohón kóstoltam
Leveles, illatos
Cseresznyés rétesét.

A sírja fölött mély,
Kopott már a fejfa,
Vén betűk kígyózzák
Egyszerű nevét:
Az őszirózsás szél
A hant könyvét lapozza,
S én feldobogni érzem
Porladó szívét.

(Megjelent: Kiskunság, 1957. augusztus)

OKTÓBERI LEGENDA

Barlang-mély odúkban
 Lélek lángja serken,
 Messze-fénylő csillag
 lobban a szemekben,
 Ököl lett a kézről
 - acél szorítása,
 Megrezzen a zsarnok
 feltörekvő szárnya.
 Korhadt asztal mellett
 gondba merült vének
 tatár, kirgiz arcán
 ölelkező élet
 mosolya suhan át
 - némák még az ajkak,
 csak a szív óhajtja
 a nagy forradalmat.
 Mondattá nem csordult
 évszázados vágyuk,
 egymásból jósolnak
 - ez az igazságuk.

Élő történelem
 a nyomorult ember.
 El nem sírt panasza
 kezében a fegyver.
 Dohos putri mélyén
 új világot ácsol,
 szerelmes hitéből,
 bátor unokából.
 Szuronyuk ezüstjén
 szívük szava rebben,
 Vezérlő akarat
 kél az emberekben.

Nagybajuszú munkás
 győz a halál felett.
 Bent a Palotában
 vert hatalom remeg.

*

Pirosló ég alján
 varjúcsapat károg,
 gőgös úri népség,
 megvert óriások.
 Villogó szemükben
 bosszútüzek égnek.
 Gyémánt tollazatuk
 s szárnyuk semmivé lett.

*

Kreml előtt, a téren
 igaz ember beszél.
 Barna szakállába
 belesimít a szél.
 Alacsony termetű,
 szúrós szemű ember,
 s ujjai hegyére
 ráfagy az október.
 Osztogatja lelkét,
 szegények balzsamát.
 S milliók szívében
 eggyé forr a világ.

*

Így lett a tegnapból
 holnap igazsága.
 Jövönket láthatjuk
 népünk mosolyába.

(Megjelent: Petőfi népe, 1957.11.07.)

HA NÉZLEK

Ha nézlek s tekintetedbe vésem
szerelmes önmagam,
szemed gyémántos rezdülésében
álmából ébred tenyér-meleg sorsom.
Mosolyod lengekelyhű rónaságán
a legszebb pipacs piros arcszíned.

Alakod hajlása arany kalászerés
s az élet értelmét velem keresd!
Létednek tartalmát én adom neked
s lehet, hogy ez lesz boldogságod,
vagy örömtelen végzeted.
Mert akit én szeretek, azt elrejttem
a világ elől s láthatatlanul
magamba temetem.

(Megjelent: Petőfi népe, 1957. december 8.)

1958.**MILLIÓK KIÁLTÁSA**

Vannak még ma is csapongó denevérek,
 akik felettünk repülni szeretnének ...
 ... Esztelen, hajrázó, nekifeszült szárnyuk
 nappal koporsójuk, este vitorlájuk.
 A légi-kalózok tőlük vettek példát
 - kéktornyú magasba állítottak létrát
 mérik a „levegőt”, hazájuktól távol.

(1958.)

REPÜLNEK AZ ÉVEK

Virágos tavaszként repülnek az évek
 Kacagnak a rügyek, zsonganak a méhek
 Vad csatákra csal minden nyíló bimbó
 Álmodó szerelmem ne légy soha illó.

Madarak csevegnek minden selymes ágon
 Elhagyatottságomban Te vagy a Hiányom.
 Megemeli kalapját a sarjadó Élet
 És boldog leszek, boldog, örökké Véled.

(1958.)

ZSÓFI NAGYANYÁM

Keveset beszél. Magába réved.
 Megfáradt ráncok arcán az évek.
 Hét évtized hullatja a lombját,
 ahogy nézem tekintetén gondját.
 Őszülő szépség ajkán a mosoly.
 Jó ízűn nevet, s aztán oly komoly.

(1958.)

ÉDESANYÁM

Csipetke tésztát mintáz lelkesen
 ujja-hegyén a tűnő szerelem.
 Lánykorát lassan elfeledi már
 hiszen az őszes ötven felé jár.
 Szeretet nélkül élni nem lehet
 - ezt súgja ha alszom, s ha ébredek.

(1958.)

ÁPRILISI HOLDVILÁG

Tavaszdik,
és talpunk alatt
a tél utófagya csikordul.

A gallyak erezetén
a tavasz varázslatos
csókjától
nyújtóznak a rügyek.
Zöld ruhába bújnak
a rezgő levelek
s szerelmetesen paskolja
őket a nyílni készülő virág.
Ily csodálatosan
zengő tavasz
hangversenyezik
szívemben.

Nem az én versem ez
hanem az
emberiség üzenete
a béke dalnoka
játssza melódiáit
s a tetterős férfikéz
vési papírra
győzelmes korunk
szívbemarkoló ígét.

Történelem nélkül
nincs tavasz.
És tavasz nélkül
nincs történelem.
Ezt suttogja a
dagadó lomb
napkeltére
emlékeztető ajka.
Kelet felől hozza
számunkra a tavaszt
a szél dübörgő
muzsikája
s így válik eggyé
a szív és a lélek
a természettel.
S így lesz a béke
az emberiség
örökkévaló
koronája.

(1958. április 13.)

CSERESZNYÉSKERTBEN

Mint lelkek számadója járom a határt ...

az ember álmát kötöm csokrétaiba.

A szemek mélyen rezdülő tavának

az arcokon vöröslik rózsája.

A cseresznyefa terebélyes lombja

üde sátor a fejünk felett,

szavaink egymásba fodoródnak

s jövőnk a béke szárnyain nevet.

Verejték csordul a pipacsos nyárban,

kézfej törli a munka gyöngyszemét.

Sűrűsödnek a tiszta gondolatok,

melyeknek szívemben érzem erejét.

Őszinte most a lélek vallomása,

s gyümölcsérlelő mint e kora nyár.

A szavak helyett tetteink beszélnek

és tetteinkben a párt agitál.

Fonott kosárban piros cseresznyék

- villanó fogunk a húsába vág.

Aggódva hangzik a baráti körben:

elvtárs! - Mikor nyugszik meg a világ?

Döbbenetes kérdés, az élet hangja

morajlik benne s nekem felelnem kell –

ha megbukom a történelmi vizsgán

meghaltam előttük a verseimmel.

De nem, hisz én előttük járok,

a kommunista gyáva nem lehet.

Szerelmes, bátor verssorokkal

buzdítom most a lelkeket.

Szép a virág, a lengedező szirmok,

suttogó erdőben a rigó éneke.

De a szépen túl gond érlelte kétség

a munkás szívének egyik mérlege.

Ezt látni kell, s munkálkodni azért,

hogy tudja, lássa mit ér ma az ember.

Ezt elvvel kell megvívni napjainkban

nemcsak szóvirágos értelemmel.

Mint lelkek számadója járom a határt ...

az ember álmát kötöm csokrétaiba

s hitemmel érlelt gondolat-kenyeret

teszek a munkások fehér asztalára.

(Megjelent: Petőfi népe, 1958. június 15.)

HAJNALI GONDOLATOK

Hajnal volt már, mikor hazatértem,
 magammal hoztam emberek szavát.
 Rigó dalolt túl a faluszélen,
 bíbortűz üzte csillagok hadát.
 Kapaszkodott a nap rubint ujjá
 - a komor éjféli harmattá simult.
 A reggel friss riadóját fújta
 s mord palástjában menekült a múlt.
 Kopott dikóján álmodott anyám
 - a puha ágyat nekem vetette.
 Barna hajának bronz koszorúján
 megderesedett szorgos élete ...
 Ezüst folyó szép ötven éve már,
 arca ráncai beszédes betűk.
 Te vagy a legszebb költemény anyám,
 mert érzéseid tiszták, egyszerűk.

Hallgatag és mély a szeme titka.
 Lobogója: értem égő lelke.
 A legszebb dalt a szívembe írta
 s hitét morzsolta az anyatejbe.
 Értelme szárnyát lebbenti a szél,
 magasba repül, aztán megpihen.
 Elfárad hamar, messze még a cél,
 de a jövőt kutatja sebtiben.
 Nem szól, nem beszél, számvetést csinál,
 serceg a papír, ír a ceruza.
 A három holdban szíve agitál
 - a Vörös Fényben szebb volt a búza-.
 Most én öröködöm álmaid felett,
 Büszke vagyok, hogy vigyázhatok Rád.
 Egy szép napon majd Te is megérted
 a közös gondok közös igazát.

(Megjelent: Petőfi népe, 1958. július 20.)

SZERELEM

Aranykeringőt táncol a sugár,
a kerti fákra őszi szél tapad.
A zöld dárdájú kukoricaszár
harmatos selyme csókolja hajad.

Hajnalban keltél - rigók énekére,
karjaidban az égő akarat
gyújtja tüzet s fenn az eget kékje
kottázza lopva, zengő hangodat.

Tengerit törsz a mély barázdák földjén.
A hajnali köd lassan szálló tömjén
- ajkad kárpitjáról a nyár tovaszáll.

Gyúlik az arany sárga nagy halomba
s én behullok ölelő karodba,
mint kora-őszbe újra lángolt nyár.

(Kecskemét, 1958. augusztus 31.)
(Megjelent: Petőfi népe, 1958.09.07.)
(kis változással.)

MINDIG SZÉP AZ ÁLOM ...

Életünkben mindig szép az álom
és álmainkban szép az életünk.
Csókjaidat szívrepesve várom
és boldogságról zeng az énekünk.

A kerti fák suttogó csendjében
madár dalol a fészek bársonyán.
Szép szerelmünknek halk meséjében
már eggyé olvad a tél és a nyár.

Szeretlek, hangzik ajkamról a dal
- cirógatom hajadnak aranyát.
Óh ifjúság, te győztes diadal
ragyogj telt fénnel századokon át.

(1958.)

VETERÁN

Szalonnát ettünk,
új bor az asztalon ...
s a petróleumlámpa fénykévéje
megtörik szép ezüst haján.

- Tizenkilencben
lépteink alatt
- így kezdte a beszédet nekem –
piros palástos rózsaszálak nyíltak
a sólyomszárnyú szabad földeken.
Rongyos gúnyájú
tisztá lelkiismeret
hossannázta az új idők dalát,
évszázados bűnökért fizettek
a bátor lelkű vöröskatonák.
Szívemben hordtam anyám keservét,
agyamban zúgott a nyomor éneke,
sasszárnyakat növesztett
a holnap
s a munkások
lobogó élete.

Üléseztünk a direktóriumban,
odvába bújt a tigrisbőrű burzsuj.
Hitüinktől zengett a messze vidék
s a földek barázdált selymén
a szabadság hirdette ítéletét.

Gyermekem szájában fehér kenyér omlott,
nagy ölelés volt a távoli határ.
A szakadó eső is napsütés volt nekünk
és tetteink virága száz dalos madár.

Emberek lettünk!
S nem megalázott csorda.
Öntudat perzselt a nyelvünk hegyén,
közös volt szívünk dobbanása
s tekintetünk óceán-partjain
karéjként hasadt a szivárvány-remény.

Fojtogatta torkom
minden szava.
Törpének éreztem
magam ez ember előtt.
Vajon felnőhetek-e
én oly magasra,
mint tizenkilencben
a lobogó fenyők.

(Megjelent: Petőfi népe, 1958.11.21.)

A MUNKA ÉRTELME

Megállt a szív. De dobbanását érzem
szavak zengésében, tettek erdejében.
Minden őszinte, néma ajkú vágyban,
szirmait kibontó, zsenge, friss virágban.

Én csak filmen láttam, virágai között,
amint tűzrózsákat oly féltve öntözött.
Meg ne sérüljön karcsú, lenge szára
Rá nem gyújtott volna a csibuk pipára.

Pajkos szél viháncolt dús kertje felett
végig cirógatván a szorgos két kezét.
Kúsztak a felhők, mint lomha tutajok
a jövőt kérdezte, mint fáradt utasok

kik messze földről hazájukba térnek
szárnyakat adván a boldog reménynek
oly csodálkozva nézték ők a férfit,
mint kik a munka értelmét megértik.

(1958. szeptember 6.)

IRMA NAGYANYÁM

Könnyes a decemberi szél
gyászzene a zúzmarás fuvallat.
Emlékezés az idő és a tér
távlatok borzolja ősz hajadat.

Fekszel a zord ravatalon
a megállt szívek rideg kárpitján
dermedt virág a mozdulatom
néma a mosoly ajkad hajlatán.

Ringatott altató karod
lelkem húrjain felremeg a nyár.
Unokáid felnőtt hada
elkísér örök utadra.

(1958. december)

1959.

LÁZADÁS

Ráncba szedte homlokom
a gond.
Összes titkom csendben
osont,
lábujjhegyen, hallgatag
gitárral,
testbe szántott szúrós
szilánkkal,
- osonva nyargalt esztelen.

Így születtem vágyaktól
úzve,
száraz karón virágnak
tűzve,
én a tollforgató
vadrém,
havas december
éjjelén.

Vágyparipák körmei
dobognak,
hátgerincsejtek lángolva
topognak
asszonyi én titkos méhébe
csordul,
megszületik, felnőtt míg a világ
fordul,
s balgatag nótákat énekel.

Jajszó, meggyötört
kiáltás,
langyos víz és gyermek
sírás,
szent törvényt
kovácsolt,
s a szobában
táncolt,
- örömtől ujjongva apám.

Anyám, ki azt mondod szeretsz,
miért szültél a világra?
Csak azért, hogy mások gúnytárgya legyek,
hogy repítsenek viharos szelek,
önteltséget ringató nyoszolyába?
Nem vádollar, csak te vádolhatsz engem.
Nézz rám és élő-halottat látsz.
Elhamarkodott „igen” szavad
apámnak volt ízes falat,
s nekem, cipőt koptató haláltánc.

(1959.)

HAJNALI RAGYOGÁS

Telt-ölű, bódult őszi reggel,
sötét gerincű szép vidék
köszöntelek tikkadt ideggel,
mely álmaimat tépi szét.

Asszony-mosoly a hajnal fénye:
lágý ködbe borult kábulat
bíbor ruháját vedli kékje
az egeknek, s gyantás utak

szaladnak, futnak rőt arannyal
- olyanok mint a gondolat –
Ezüst villámú hullámival
gitározik a kis patak.

Hajnalok násza száll felettem,
sürgető harminc évem már.
Megállt az idő, friss a kedvem,
mert énekel egy cinke pár.

(Sopron, 1959. november)

ÜRES AZ ŐSZI KERTI PAD

Üres az őszi kerti pad,
az évek vállamra hullanak.
Keringőznek a levelek
s hogy táncoltatják friss, vad szelek.
A gesztenyét már leszedték,
Kopár törzse itt maradt vendég.
Ám szívünkben nincs ősz soha,
mert szerelem patakja mossza
partjainak érző medrét,
melyben gondolat lesz az emlék,
tűzzé érik a tiszta vágy,
mint tavasszal az ibolyák!

(Sopron, 1959. november 19.)

KARÁCSONYI DAL

Rohannak múltó, büszke évek
a karácsonyok tűnő emlékek
sorsunk horgonya a szeretet
karéjba tartja a lelkeket.

A jövőndöm hídja volt anyám
értelmem egén a szivárvány
szép lelkének örök törvénye
sorsomnak egy-egy költeménye.

Hajam sátrában ezüst szálak
legyezői az ifjúságnak
szemembe gyűrűz barna ága
harminc esztendő koronája.

Eszmék – emberek eggyé forrtak
felkelő napsugár a holnap.
Közös célokért küzd az elme
- ide vezet anyám szerelme.

A férfikorból visszanézek,
mikor örült a gyermek-lélek,
ha ajándékosztó jó anyám
szívével áldott sok éjszakán.

Aki megbántott - megbocsájtok
szívemben tisztultabb világot
hordozok, milliókat féltőt
és ezért mi felelünk: élők!

Vigasztalt békés szép szavakkal
hitével, remegő ajakkal.
Szerethetett az emberekkel
s a férfikorba jutottam el.

(1959. december 24.)

1960.

NAGYON HIÁNYZOL ...

Remeg a kezem,
ölelni szeretnék kedves
szenvédélyesen.

Forró a vágyam,
Te vagy az álom szívé sárgó
vad áramában.

Ülj ide mellém,
hagy teljék meg csókos örömmel
lelkem és elmém.

Ne hagyj magamra,
az egyedüllét gyötrő fertő
mérgező hangya.

Nagyon hiányzol,
ha rád gondolok: tenyér közel
a messzi távol.

(1960. április 29.)

SZÓTÁR NÉLKÜL

Sétálgatok, jövök, megyek, nézek,
- töröm az orosz, azért beszélek.
Itt a szótár az emberek lelke
s a szív a gondolat fejedelme.
Annyi drága, kedves, boldog ember
telve tiszta, meghitt szeretettel.
Belenézek a szemük tükrébe –
s nyugodt vagyok: győzni fog a béke!
(Megjelent a Petőfi népében)

A TAKARÍTÓNŐ

A szállodában verseket írok
- a költő vágya nem lezárt titok,
mint nyitott könyvet ismerje a nép
a gondolatok villám-erejét.
A takarító halkán bekopog,
nyílik az ajtó - megszokott dolog -
aki dolgozik – kedvére hagyják.
És így biztatott: írjon csak tovább!
(Moszkva, 1960. április)

BETEGÁGYBAN

Harsogó színek gyúlnak a fákon
 - végtelen legyező a szivárványszínű rét.
 Emlékezem – egy régi diákbálon
 fogtam szerelmem selymes kis kezét.
 Arcunkon akkor még nem voltak redők,
 szemünk beszélt és ajkunk hallgatott.
 A szívünk dalában szépülő esztendők
 emlékként őriztek egy mondatot: titok!
 Titkunk volt, kettőnk lélekben született titka
 a mi nagy szerelmünk, mely mégis tovaszállt.

(Kecskemét, 1960. április)

Honvéd kórház)

RÉGI LEVELEK

Nem zavarom, hadd keressen
 vigasztalást levelekben,
 „ez Te voltál, aki írta
 örök vággyal e papírra?”
 eltűnődve zárja szemét
 a sorokból szálló emlék.
 Nem vádol, magába mélyed,
 fáradt hite messze lépked,
 ott, ahol a lányok álma
 nem gondol még csalódásra.

Nem zavarom, hadd keressen
 régi fényt a levelekben,
 akaratos bénaságot,
 tűzbe mártózott friss lángot.

Nem zavarom, hadd pihenjen
 frissen habzó emlékekben,
 eltűnődve hosszan nézem,
 mint szépül a feleségem.

(Kecskemét, 1960.08.08.)

KERESZTFIAMHOZ

Örömet gyújtott lelked érkezése
 szívünkben szóltak győztes harsonák.
 A férfi kéz ha átöleli tested
 s magához szorít, Te vagy a Világ!
 Habzó pólyádban – csillagos szemednek
 fénye daltermő melódiák.
 Hangjegy vagy életünk dallamában,
 magasztos zene, örök biztatás,
 mély lélegzet, tavaszt sodró áram.
 Féltve őrzött kincs és soha semmi más.

(Kecskemét, 1960. szeptember 18.)

(Tarján István író, jó barát kisfia, B.S. keresztfia)

1961.

ÚJÉVI BIZAKODÁS

Ölelkezik az óramutató,
 éjfél kongat a réztorkú harang,
 csend szitál az alvó város felett,
 vonatfütty röppen, oson a sötét
 s kócos subája nekiütődik
 az őrszemként álló házfalaknak.
 A fák, az alvó éj szempillái
 lecsukódnak – elszenderül a táj,
 csengettyűs szelek hintóznak a csönd
 féhérfényű neon alagútján.
 Kinyújtózik a város halk nesze,
 estélyi ruha a csillagos ég,
 összefonódnak a boldog párok
 az újévbe hajló hajnal ölén.

Millió kézben koccan a pohár,
 a csillogó borban érik a dal,
 világrészeket fűz egybe a vágy,
 ritmusa árad, hömpölygő folyam,
 karnagya ifjú, BÉKE a neve.
 A világűr eddig mi volt nekünk?
 Elérhetetlen sejtelem, titok.
 Lehet, hogy holnap mint két jó barát
 kezet fognak a Föld s a csillagok.
 Közel az idő, mikor feltűzzük
 a messzi csillagok homlokára
 hitünk bitorló, örök csillagát.
 Mily jó tinektek büszke ifjúság
 a tettek forradalmában élni,
 lázadó hittel úgy cselekedni,
 hogy legyőzze az igaz akarat
 a világűrt most még elválasztó
 kilométerek zord millióit,
 és tudni, hogy az éjfélek után
 nekünk hasad az újév hajnala.

(Megjelent: Petőfi népe, 1961. január 1.)

GYŐZELEM

Feszült a csend,
ünnepélyesek a percek,
dobban a szív,
magasba kémlel a tekintet.
Izzó, vágyakozó dala
röppen a léleknek,
s örömharsónáktól
dübörögnek a léptek,
feszülnek az izmok,
mosollyá nyílik a bizakodás,
s életünkben új korszakká
szentesült az úrhajózás.
Barátaim, mire gondoltok?
Kérdő a szem, és válasz a ki nem mondott szó.
Bólogat a fejek erdeje
és harsan a szárnyaló riadó,
kezek ágai összeérnek
és kitör az öröm, mint a Vezúv.
A pilóta barátkozik a levegővel,
melynek kéklő tornya már biztos út.
Pirosló hitünk parázslík az űrben,
igazságunk egy-egy állomás.
Összeölelkezik a Föld a magassággal:
- Győzelem ez és nem varázs.

(Megjelent: Petőfi népe, 1961. április 13.)

SZERETNI EGYET

Szeretni egyet de nehéz,
 szeretni százat már kevés ...
 Fiatal lelke hallgatag
 sóvárogja a hangodat.
 Eszményt lát Benned, éveket,
 ostromló, tiszta életet.
 Igazit keres, nem múltot,
 vad, bátorító indulót,
 ölelő indát, a jövőt
 a fészekrakó örök nőt.
 Szerető helyett hitvesét,
 szívek varázsát: a mesét,
 kacér szemeket, lángokat
 parázsként hunyó álmokat
 perzselő húsú szenvedélyt
 a mámorító buja kéjt,
 simuló tested illatát
 szerelmed hósín vánkosát,
 nem mindennapi - úgy hiszed
 s egy szép napon tán kifizet.

Ilyen a sorsod, kerítés
 tudd mikor, hova, miért lépsz.
 A szerelem igaz, írott szó
 lélekből pattant tűzbimbó.
 Mert ...
 szeretni egyet, de nehéz
 s szeretni százat már kevés.

(1961.)

ESZMÉLET

A tőkék között még fűrtökben a bor
 lábam nyomát az évek súlya méri
 tíz araszos hosszát belepi a por
 és lelkem bódító hangod idézi.
 Itt sétáltunk. Emlékszel? Ugye rég volt
 a szemed mért könnyes, mondd meg kis cicám.
 Karom ágáról lehulltak a bimbók
 leveletlen álmú tavasz száll hozzám.

Nem tudok hinni, szeretni nem merek
 barna hideg lettem, mint nyáron a sör.
 A tegnaptól már másnak őrizgetlek,
 de mért nem magamnak? Látod, ez gyötör!

(1961.)

BÚCSÚVERSEK

ÁBRÁND

Már csak régi emlék vagy,
de mindig fájó
tüskéktől vérző
eleven seb.

Táltos szélben bontott zászló
hajad korom fényű lombja,
de lelkem egén csillog még
most is a tekinteted.

Vádoló szobor vagy,
cipellek amerre járok.

Rideg márványba vésett szépség
felém rezdülő mozdulásod.

Ma sem ismerlek s talán éppen
azért maradsz meg örökre
emlékeimben, mint szivárványszínű ábránd
lázado szívem békéjében.

(1961. június 6.)

HALÓ IBOLYÁK

Bennem fáradtál meg – mihaszna volt?
megdermedt emlék minden perc velem,
szívünkben a vágy vad rizlingje forrt
és fojtott vád lett már a szerelem.

Emlékszem, fények gyűrűje ölelt
a csillag-pitykés csöndek éjjelén
ringató mosoly volt az almáskert
piros élettől az ágak hegyén.

Még akkor vívtuk álmunk igazát
vakon, reszketően hittünk a szónak
ezüst hajnalban haló ibolyák
lettünk, rézbe vésett kihűlt szózat.

(Kecskemét, 1962. január 16.)

3./ Férfikori versek 1962 – 1983.

1962.

MARADJ VELEM

Arcodról már pereg az álom,
éjfélbe nyúlt a tegnap öröme.
Megnyugvó vággyal hallgatod
a szívem
viharzó, borús indulatát.
Maradj mellettem, s a béke
hangjegyét dobogja szíved

nekem szerelemmé.
A rőt távolságok közeledtét
teremtsd meg és meglásd
erősebb lesz a szerelmem
a sziklák bénult tonnáinál,
a vizek kék némaságánál.
(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 5.)

A VERS

Lásd, fekete ruhás kezem
minden vonása,
erdők mélye a gondolatom
sziklák szürke kiáltása
a karom, melynek tűzijátékából
születik a forma és tartalom.
A gondolat s a kusza sorok,
életem mindensége, a kín,
a kavicsban csillogó harmat,
a harmat csillogó reggel,
a ködbe mártózott virág,
a virágból pattant nyár
és miért soroljak mindent,
mert mindennek végső
kicsengése, halálos ritmusa,
vérbe rikoltó ijedelme
Te Vagy: VERS.
És lakomák zsarnoki gőgjéből
az éhség, a lebbentő szépségek
éheztető valósága az
utolsó feltámadások,
Neved,
Te grafitba zárt költemény.

Veled vagyok, szótlán
forradalmammal
és tűrő balsejtelmeimmel,
melynek titkát
csak az érti meg, aki
szereti a szenvedők sebét
csókjai harmatával gyógyítani.
Alagutak mélyén élek én,
és onnan szárnyal fel lelkemben
a nóta.
Szerelmek békéjét sebzem meg,
és nászokat teszek tönkre,
mert a vers
a legnagyobb gyilkosom
és szeretőmmé fogadom mégis.
(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 5.)

ÚJHELYI EMLÉK

A mester és tanítvány
szőtte álmát egy évtized
fehér vánkosáról
és előttünk a tavasz lépdelt
virágkelyhes hús ígéretével.
Volt tanárom, s újhelyi hegyek,
fűdárdák között bujkáló
hegyi patakok,
zengő búzatáblák
szabad dalolású bálterme,

Kazinczy korabeli
volt romantikák kunyhója
s mind e mártózó szépségnek
Te vagy a legszebb évszaka.
Röpül az idővel ajkadról a csók
s a távoli méterek közel hozzák
hangodat, melynek foszlányaiból
teremti meg lelkem
a tiszta harmóniát.

(Tokaj, 1962. augusztus 7.)

TÓPARTON

Napfénye lettél életemnek,
friss sóhaja tavaszomnak
kiáltó mindenségem a messzeségben,
megtalált közelsége szerelmemnek.
Hallgasd csak a nyár dalolását,
bölcsője volt a te szíved,
azért tud ily zengőn és gyümölcsérlelőn
énekelni kettőnk örömfakasztó
szerelméről.
A jonatán is most moccan először
a kertek naplementjében,
s arannyal csókolta húsába
az alkonyat Neved.

Ilyen szép nyárra régen emlékszem,
sóhajok, vágyak, érzések álmai
voltak az évek
s most, valósággá lobban
egy kislányos, hegedűszavú nyár
s Veled megtaláltam s Benned
elhintettem szerelmem freskóját,
amit kettőnk egére
festett a legvarázslatosabb művész:
a szerelem.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 8.)

LOMBOK ALATT

Mint a szederindák
futnak rajtam vékony ujjaid
s egy mozdulat
puha fészekké görbed a meleg tenyér,
majd mint a híd pillérei
karcsú magasba törnek
és csodálatos húrokon zendítik
a melódiát.

Búcsúzom életem egy tört darabjától,
s Veled álmodom közös álmainkról,
a szerelem szépségéről,
a szívek lant-finom rezdüléséről.
Félkörben omlik ránk a fa
smaragd lombja, de nézd csak,
koronájának boltívén már
sárga színű ősz csókolta oda névjegyét.

Neszez az alkonyat,
a nap belezuhant a Hortobágy
kellős közepébe
és nekünk a fa alatt
egymásért dobog szívünk
vérindulója.

Rózsák és csupa virágok
földje a mi világunk.
Vagyok, az éj büszke nyugalma
és te magas kárpitomon
a legfényesebb csillag.
Emlékszel? Nem rég
még álmodoztunk a
csillagokról
és most szívembe hulltál
forró meteorként.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 9.)

MINDENSÉGEM

Mindenségem
vagy, ezt suttogta a japánakác,
s az utca fekete lelke a szurok,
bármerre lépek mellettem érzek
s hallak mint az éj a tárogatót,
a nádas a hajnal remegését,
az erdő a madarak ébredését,
a hegyi patak a csobbanó víz
nászát,
a menyasszonyruhas szelek
a vihar érkezését,
mert szeretlek.

Te vagy a csók, híd a szívem
és lelked öröme között.
Mindenségem vagy
tollam igazában
megbékélt életem örökös ölelésében,
szavaim dicsérő zuhatagában,
az életemben
Te vagy az örök.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus)

BARÁTAIM!

Barátaim! A férfikor uszályán
lobogó fehérség előtttem a távol,
reményvizek szivárványában fürdök,
nem a rizlingek vörös mámorától.
Szerelmes vagyok, nem hitt vágy villáma
sújtott bele szívem rejtelmes titkaiba
és felégette, perzselő valósággá
gyújtotta régen kottázott érzelmeit.
Neked köszönhetem, hogy újra
hiszek a lélek varázsának,
a szavak mámorító Édenének,
s hogy szíved álmát látom
napjaim Évás mosolyában.

Bízni, remélni, hinni
tanít vállamra hajló arcod melege,
melled gyümölcsének nekem
surranó kútforrása: az élet, a harmóniák
forradalma
Te, verseim éke, dísze,
szívemnek legszebb verése
a beszélő órák néma szerelmében.
Barátaim!
Most a vers írt helyettem éneket
s én csak pont leszek
a vágyak lüktetésében,
mert így van az jól,
s akkor lesz igazán jobban,
ha karomon érzem
ujjainak cirógató boltívét
mindörökre!

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 15.)

NAPLEMENTE A VÉNKERTBEN

Öreg sóhajok, friss hajtású diófák,
 nagyanyám könnyétől nőtt vadvirágok,
 szoknyákat marasztaló cserjék,
 estbe hajló nyikorgó gémeskutak,
 szegények lobbanó szerelmét őrző pajták,
 széna illatos rétek,
 itt felejtett nádasok
 karcsú ösvényén vitt utunk
 s mi összeölelkezve a világgal
 becsukott szemmel, de nyitott lélekkel
 csókoltuk ajkunkra a szerelmet.
 Egy búbos kemencéhez hasonló diófa
 lombozata mögött
 parázslott a nap,
 s a felhők gomolygó szépsége
 ráhajlott a látóhatárra.

Jártuk az ösvények smaragd útjait,
 szívünk,
 ismeretlen pályákra csábított
 és mi teli tüdővel szívtuk magunkba
 a csóktól édesített
 táltos levegőt.

A kút kör-alakú tükrében
 lobogott hajunk,
 arcunk összeért
 és fodros szoknyájú hullámok
 csókolták eggyé gondolatunk.
 A pajták ősi nyugalommal
 hallgattak s mi
 álmodoztunk a nádereszek
 hulló neszei alatt
 Évám beszédes szemében
 kerestem tűnő ifjúságom
 és csókjainkban találtam meg
 férfikorom boldog gyermekkorát
 hála neked, te öreg csendbe töppedt
 Vénkert,
 hogy birodalmadban
 szerelemmel koronázhattam meg
 életem kincsét,
 megtalált örökkévalóságom,
 örömöm drága királynőjét,
 Évát,
 hitem biztatóját,
 az engem bátorító örök szerelmet.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus)

ÖLELÉS KÖZBEN

Szívemben fogant mosoly a neved,
 harmatot hullassanak rád az egek,
 virágok nyíljanak arcod kertjében,
 mert én az álmaimnál jobban szeretlek.

Jövendőm esküje a szemed,
 lehunyt szemű ismerős a lelked,
 évek hosszából pattant öröm-ágam,
 reményt-keltő tavasz ragyogásban
 imádom zengő neved
 ezerszer sóhajtani forró szerelemmel.

Lásd, hogy változik az ember,
 magam sem vettem észre,
 figyelmeztető vallomásod
 írta lelkem beszédes egére,
 veled szerettem meg
 a világot
 s most,
 csókjaidból nyílnak
 arcomra
 tűzpiros virágok.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember 3.)

SZEMEDBEN LÁTOM

A szemed tükrében mennyi mindent látok,
 egy tarka lepkés, sóvárgó világot,
 az álmaimnak gyolcs-szín mása lebben,
 álmodozó, beszédes szemedben.
 Te vagy sorsom beteljesülése,
 szemed egében a lelked remegése.
 Életemet nézem a szemedben
 és megnyugszom ölelő szerelmedben.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember 8.)

ÖRÖK VISSZATÉRÉS

Álmokat őrző lányka volt
 a kedves,
 s én már meglett, megtört lelkű férfi,
 amikor a nyár koszorújából
 elém tűnt játszi kedvű dallal
 ajkán végzetes mosollyal
 s az utca macskaköves kitárulkozása
 magába szőtte szíve vallomását
 és a napfényes szelek
 dédelgető suttogásába
 ágyazta
 visszatérő emlékem
 ködből tisztuló vad akarását
 s ballagott szívében
 fájó lemondással
 s csak hangszálainak
 rezdülése kottázta
 bízó nyugalommal
 a legszebb, de még meg nem írt
 áriát:

Örök visszatérés.

A szív, a lélek és valóság
 hármass játéka
 vívta a jelennel a
 jövőért vágyó forradalmát.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember)

A GYERMEK LELKE

Álomból pattant vágy
 a gyermek lelke
 csókok, érzések
 lobbanó szerelme,
 megtett utak beteljesülése,
 karok buzdító zenéje,
 a gondolatok gyors-röptű szárnya,
 az anyák halk-szavú imája,
 a csókok véghetetlen lánc,
 a szemek ígéretének lecsukódó násza,
 a lélek mámoros akarása,
 a szemek féltő áldása,
 száz piros rózsa a gondolatban,
 szerelmes csók a hajadban,
 az ágy tiszta suhogása,
 szíved dajkáló vallomása.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember 23.)

VERSBE ÍRVA

Csordul a nap arany méze
 az öt világrész tenyerére,
 szőke vállad hegyén látom,
 versbe írva boldogságom.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember)

EGYÜTT A KEDVESSEL

Álmaim dajkája csókokod,
 ezerszínű hangszer a hangod,
 hajad bronz omlásának selyme
 tavaszt becéz, akár a virágok kelyhe,
 hűsvizű tó ajszája kábulata,
 és a neved: múlhatatlan béke,
 mámor a lelkem sóvárgó hangulata
 és szemed az álmom csillagfénye,

rezdül a sötét az éj ölében,
 nyújtózik nézd, akár a dal,
 most oson a fák között költeményem
 és eggyé olvad őszi illatokkal.
 Most az álmok ösvényén járok
 és szemed pillantó-tükrében látom
 a világot.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember)

ÉNEK A SZILVAFÁ ALATT

A csillagok,
 ez aranyló égi hangjegyek,
 távoli sétahajók az ég
 kormos óceánján
 s én állok az őszi szilvafa alatt
 és várom a kedvest
 fecskeszárnyú gondolataimmal,
 ha nincs velem,
 a búcsú és a messzeség
 óráit élem,
 egyedül vagyok milliók között,
 nem érzem a szépség erejét,
 az élet kínálkozó jóságát,
 az órák lüktetésében
 a holnapot zengő percek
 fáradtnak és ernyedtnak érzem
 a lábaimon cipelő súlyom,
 lőtt szárnyak kezem árnyékos röptét

s ha feltűnik előttem
 gyermekesen mámorító termete,
 e csupa boldogságot lobbantó láng,
 örök mosolya feltámadt életemnek,
 szárnya sóvárgásaimnak,
 kilométerkövei megtett
 szerelmes utamnak,
 a szilvafa alatt fohászom
 száll felé
 és szívének ezüstkacagású
 ablakán
 betekintek megnyugvó
 szerelemmel
 és mindent, mindenkit
 feledék,
 csak őt nem,
 mert Éva örökké feledhetetlen.

(Hajdúszoboszló, 1962. október 8.)

ÁLMOZÁS ÉBREN

Már egy órája nem láttalak kedves,
szívemből nőtt virága életemnek,
a japánakácok csüngő fürtjei alatt sétáltam
és hús szelek örömében idézem Neved,
az égi rónán csillagok szikráztak
szilaj csikói a magasságnak.
Dalosa vagyok a sorsodnak
s amerre járok, magamnak kottázlak
az est meséjében hallom a hangod,
belengi lelkem halk zenéje,
vékony ujjaid hegedűhúrján
kórusként zeng a tiszta béke.
A japánakácok csüngő fürtjei alatt sétáltam,
visszatérőben voltam Hozzád,
már egy órája nem láttalak
és a szelek csókjaidat hozták.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

A TÓ ÉNEKE

Nem láttam senkit körülöttem,
 csak a víz sóhaja vert habot
 és mégis ének szállt felém ködökben
 s kerestem a daloló csillagot.
 Egy lány szívéből gyúlt az ezer dallam
 s a tó vizéből kráterként kitört.
 Add oh sors, hogy még sokáig halljam
 Évám hangját, e drágán fénylő tört.

(Hortobágy, Halastó, 1962. október)

ÉVA ALSZIK, ÁLMODIK

Most már az én vállamon,
 karjaim kagylójában
 álmodik
 a kedves
 és arcán
 a csók-piros jószág
 békéje lebben,
 feslő virág
 álmodó tekintete
 és szája
 örök nyár mámorában
 összekoccan hószerű fogsora,
 szeme még álmában
 is mosolyog,

akár a májust ígérő ég
 és szempillájának
 barna legyezője
 most nem ringat
 örömkönnyeket.
 Karom hídján
 álmodik a kedves
 s gondolatom
 körülröpdösi
 álmát,
 mint a téli Tiszát
 a sirályok
 ezüst szárnyalása.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

1. SZÜLETÉSNAPI ÓDA

Az októbertvégi csillagok
 köszöntenek egy csillagot
 kalapot levéve intenek
 aranycsókokból hintenek
 telt ölü, tiszta örömet
 keresik vágyó öledet

és nézd, hogy gurul a sok fény
 a levegő kéktollas üvegén
 hozzád fut minden szála
 betakargat éjszakára
 sárga melegben születő fénnel
 - huszonöt arany reménnyel.

Eloszlik most a távoli kép,
 agyam a szívem jó barátja
 marékka szorítja boldogságom
 és ég szerelmem, akár a máglya,
 józan, megfontolt csend a vérem,
 beléd úszik zengő patakként.
 Te vagy a tovább folytatásom,
 lehullt a tikkadt, volt szemérem
 és életemet Benned ásom,
 huszonöt éve sarjadsz bennem,
 álmaimban nőtt a szárnyad,
 szemedben égett esküvésem
 dárdás hajnalként, s mennyi bánat
 marta szíved lelkem
 márványfalára
 sejtős, szürke mondatokkal,

éreztem, hidd el szenvedésed
 s menekültem a józanságtól
 mulatoztam vad borokkal
 s ha szembe néztem önmagammal
 Téged láttalak két évtizeddel,
 vádló volt minden egyedüllét
 kényes dáma riasztó ékszerekkel.
 S hogy tűntek az árbocos évek
 s friss tavasz csapott a szívbe
 nyílt lelkiismeretem rózsája
 s érzésem ahogy érett
 neked daloló megnyugvással
 rejtettem tenyerembe kezed
 és húztalak magamhoz,
 mint a fényt a kitárt egek
 és huszonöt év távolsága
 a nyár óta
 elválaszthatatlan közelbe varázsolt
 és életem
 harsonája lettél
 s éjszakáim
 puha vágyú hangversenytermében
 örök dalosa
 vagy már
 nekem,
 aki időtlen idők óta ismerlek
 szerelmes rajongással.

(Hajdúszoboszló, 1962. október 31.)

BELŐLED NŐ AZ ÉLETEM

A földi szó mind kevés ahhoz,
 hogy huszonnégy óra veled töltött örömét
 prózába foglalva valljak neked szerelmet,
 a költészet is gyengének bizonyul,
 ha Neved és lelked tavaszáról akarok írni.
 Mert nélküled mit ér az életem,
 rózsákat illatok nélkül,
 nappalt komor fellegekkel,
 verset művészet nélkül,
 csókot
 fohászbba hajló lezárt ajakkal
 Nélküled
 köröttem, bennem csak minden ígéret
 meg nem valósult szólamokkal
 csonttá aszott tettekkkel.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

MEGTALÁLTALAK KEDVESEM

Mennyi álomnak voltál
 kedves álma,
 hópihés teleknek
 fehér vallomása,
 zárt tüzeknek
 lefojtott drága lángja,
 s míg dohogott
 az öreg cserépkályha

szemed tavaszt ígérő
 bóbítás varázsa
 úgy nőtt köröttem, mint a fecskék
 repülni vágyó szárnya,
 új életem televényére vetítve
 bujkált szerelmed omló fénye,
 eddig csak ismertelek, ma megtaláltalak
 s vagy napjaimban az örök béke.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

REND RAGYOG

Rend ragyog
 kezed nyomában
 a sárga őszi kis szobában,
 a csukott ablakszemeken
 át nézem a leveleken
 a szunnyadó nyár töppedt ingét,
 búcsúzkodó sárga ízét
 az illatok lezárt táncának,
 a koppanó esőraj árad
 a párkányok néma neszére
 ékszerként röppen a levélre
 minden kis cseppje riadó
 nappali göncöl, guruló
 futam tompa ezüstje
 beléréved minden üregbe
 forrást nyit az odvas fában
 árrá dagad a tavasz sodrában
 így lesz ő a föld igéje
 zöldbe hajló áldott béke
 a magvetők örök álma
 az őszi vetések dajkája
 a tavaszok friss fohásza
 a teremő élet muzsikáló násza.

A törtfényű lomb bekúszik szobánkba
 ráhajlik kedvesem hósínű vállára
 ekkor vettem észre – takarítás közben,
 hogy az én tavaszom tündököl az őszben.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

ÉRTSETEK MEG JÓ EMBEREK

Értsetek meg jó emberek,
 de egy kislányt úgy szeretek,
 róla írok s olvassátok,
 és a költőt megszidjátok?
 Ne vessetek meg engemet,
 de egy kislányt úgy szeretek,
 ő lesz az én feleségem
 életemet véle mérem,
 tudom én azt jó emberek,
 hogy ti engem megértetek,
 vagy ha nem, hát azt se bánom,
 Éva minden, tiszta álmom.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

CSÓKOKAT DOBÁL

Éva elment a boltba lisztért,
 s az ablak előtt még megállt,
 az üvegen át láttam szemét,
 benne lelke mosolyát,
 fehér kezéből tölcseért formált
 s az ablakon át belesett,
 ujja hegyére írta csókját,
 a szíve üzente, hogy: szeret.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

EBÉDFŐZÉS KÖZBEN

A csönd kinyílik, hallgatom,
 sorjáznak bennem friss verssorok.
 A feleségem szerelmes levél
 arcán a szépség csillaga ragyog,
 krumplit hámoz és közben rám gondol,
 a szobából lesem drága kedvét,
 a gáz lila sárkányként táncol,
 félek: meg ne égesse a kezét.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

RÉGI MESE

Fehér álmom hullt a tájra	két marékra való hóval
rásimult a kerti fákra	arcszépítő mosdatóval,
csillagszirma puhán omló	lánycoromban édesanyám
menyasszonyi csokor a hó.	hóban fürdette az orcám,
Régi mese jut eszembe,	tiszta vizű forrásában
duruzsol a vén kemence,	szeretete gyöngyét láttam,
a nagyanyám szötte álmát	szegénységünk titka pengett
s ifjúsága hóvirágját	szapannért ő nem fizetett,
szórta közénk: szép meséket	és a hólé olcsó lángja
s ezüstlombú szerelmének	tüzet gyújtott az orcámra
emlékéből lopott rózsát.	vad pipacsok gyúltak benne
Körbe ültük a nagy lócát	nem is éppen a veszemre,
és nagyanyám nyelve pergett	akkor jött el nagyapátok,
táncoltatta a szerelmet:	hogy lopjon egy szép virágot,
csak az lehet boldog ember,	nem tudta, hogy hó a fürdőm
akit megáld a november,	szegénységem a keszkenőm.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

A FÉRFIKOR ÜZENETE

Szerelmem vagy, lelkem vágyának legszebb hírnöke,
 sóvárgó ifjúságom lángjának megnyugvó parazsa
 örökké égő rajongásomnak asszonyos tüze,
 Benned látom és magamban érzem
 a férfikor bölcsességének boldogságát
 szerelmem tiszta egének mosolygását:
 a felhőtlen évek kisimult tekintetét
 amelynek örömében nyugalmam az erő.

(Hajdúszoboszló, 1962. november 21.)

AZ ELSŐ KERINGŐ

Még mosolygott a nyár a csillagokban
 reményszínű levelek nevettek a fákon
 és a bálteremben ölelve ifjúságunkat
 keringőztünk Évámmal, s milliónyi lányom
 kísérte lépteinket – suhantak utánunk a párok,
 kergettük szilaj kedvünk bódító álmát
 s ők forogtak utánunk, szemükben friss dalt látok,
 a szárnyunk öröm és íve a boldogság.

(Hajdúszoboszló, 1962. november 24.)

ÁLMOSS KÖD

Álmos köd borult a tájra
 szépségébe bújt a Mátra,
 fáradt sóhaj volt a hold-fény
 csillagszóró fenyők hegyén,
 a szerpentin kígyó hátán
 tejszínű éj osont lomhán.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

KARÁCSONYVÁRÁS

Négy éve már – Karácsony volt éppen
várakoztató csönd lapult az utcaszélen
hajszolt a szívem, új utakra térjek
ahol lélekből pattannak a fények,
a fenyők gallyain a szerelmes kéz álma
életet-osztó csendéletét várja,
az ablakszárnyak tábláin az évek
kopogtató csöndjén nyílnak a remények,
s belesni oda, ahol egy szép nyáron
karton ruhájában szállt a tiszta álom.

Négy éve már annak, Karácsony volt éppen,
nevét énekelte minden szívverésem,
fekete nesz volt köröttem a város,
emlékeim ködén visszavárón szálldos
az akkori vágyam, s a zúzmarás fákra
ráborult sóhajom öt villantó álma.

Te vagy kicsi Évám, négy éve most éppen,
beteljesült álmom fohásza a télben,
kínos, gyötrő évek hoztak vissza hozzám
megbékélt életem legszebb karácsonyán,
Te vagy a szívemnek örök nyara, fénye,
karácsonyi imám féltő rebbenése,
Te vagy karácsonyom drága ajándéka
lelkembe írt versem legszebb sora: Éva.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 8.)

HITVESI BIZTATÁS

Boldog vagyok! Ezzel még nem mondok sokat,
nem szaporítani akarom a sorokat,
az életemnek tartalma lett mától,
nem búcsúzni születtem a világtól,
hanem élni, szeretni, írni néha szépet,
kész alkotás az élet s többé nem idézet,
magvas jószág, szelíd anyai lélek,
családi dallam, megszépült ígélet,
megírt versek hangja, mások születése,
csobogó patakok kék vizű zenéje,
élni, élni, élni harsogja a vérem!
Harcaimban segít majd a feleségem,
éjszakák nyugalmát virrasztja át velem
s biztató gondja minden megírt versem,
nem elég dalolni szép-szó halmazokkal,
ismerkedni kell az egyszerű napokkal
és azokról írni egyszerűen és tisztán
és beszélgetni a költészet asztalán
az emberi álom minden igazáról,
hogy legyen testvérünk a kék messzi távol
- erre kért most engem kicsi feleségem
legyen új kutak forrása minden költeményem!

(Hajdúszoboszló, 1962. december 12.)

KÜNN TÉL, A SZÍVBEN NYÁR

Fehér a csönd s már alszik az utca,
 a házak ablakában elaludt a fény,
 a kertek téli szendergésébe beleszisszen a fagy
 s távolabb ballag egy tört küllőjű szekér.
 Két világ: a tél és a mi örök tiszta álmunk nyara
 az augusztus győz a jégcsapos didergés felett
 és bent a szívben a szárba szökött élet
 dalol a kettőnk szerelméről.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 13.)

MIÉRT SZERETLEK

Miért szeretlek? Hányszor megkérdezted
 s hónapokig hallgattam, mint kagyló a tóban,
 néma szavak keringőztek a számon,
 mert felettem zord évek voltak vonulóban,
 s keveredett bennem a bánat és a szerelem,
 a Benned élő boldogságom öröme a széppel,
 kísérő vágyam szerelme lebbent utánad
 éjből született csillagos zenével
 s amint csodállak a hitvesi ágyon,
 puha fehérben vár Reád az álom,
 biztató-merengőn nyílik a szemed,
 mint lélekben fogant drága üzenet,
 a sorsom nőtt szívedhez, mint lelkemhez életed,
 látod kicsi Évám – ezért szeretlek!

(Hajdúszoboszló, 1962. december 14.)

MINDENSÉGEM

Hogyne imádnálak, mikor úgy szeretlek.
 Úgy ragyogsz előttem, mint nyáron a keresztek
 vagy a hegyi tóban a szerelmesek könnye,
 hiszen Te vagy életemnek dalteremtő könyve,
 tekintetem egén az örök fényű csillag,
 kerti violák közt a legbódítóbb illat.
 Hogyne imádnálak, mikor úgy szeretlek
 drága takaróként hullnak ránk az estek.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

A LELKEM BESZÉL HOZZÁD

Oly szorító melegség táncol
 a torkom körül
 és kedve egész a szívemig ér,
 bennem az élet örül,
 mert szerelmem hangja:
 a vers vagy kedvesem
 és repülsz vágyaim egében,
 mint legszebb üzenetem.
 Oly szorító meleg táncol
 a torkom körül, éget,
 vallomása halk, biztató derű,
 a neve: lélek.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 22.)

ÁLMAIM SZERELME

Minden veled töltött óra egy évvel ér fel kedves,
és mosolyod benne az évszakok,
fehér virágokat bontó halk tekintetű szellő repdes
szád szögletén s én lelkedről álmodok:

tegnap este láttam	megbocsájtón, árván
habkönnyű ruhában	s ekkor zengő dallam
éjszakám csöndjében	cibálta az ajkam
különös zenében	remegő két kezem
várta versem táncát	véste könnyű versem
karjaimnak láncát	és a lelked álma
ölelésem ívét	feslő csókként számra
szívemből az ígét	új tüzet varázsolt
vallomásos békém	szépült vágyat ácsolt
szavaim napfényén	sorsom tengerére
életem szép nyarát	Hozzad futok véle.
az öreg Ararát	Te vagy lelkem lelke
visszaintő karját,	álmaim szerelme
megálljt intett nekem	értelme a szónak
megtalált kedvesem	bennem zengő szózat.
ott vár mesés csúcsán	

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

FELHŐK

Egy kislány jut eszembe, aki hat éve már	és kísérté nesztelen imádattal
könnyű felhőként fodorzódott az utcán,	a felhő a felhőt,
tavasza volt az augusztusi nyárnak,	s a kéktavaszu ég csillagzáporos örvényében,
s egy férfi nézte mosolygó rebbenését	hat év után találkoztak egymásba úszva
e karcsú dalolású ígéretnek	és azóta életük messze-néző, akár a felhőké
és lelkében valami furcsa teher moccan,	és felettük örökké menyasszonyi fátyol az ég.
súlya nem volt, könnyebb volt mint a felhő	

(Hajdúszoboszló, 1962. december 30.)

1963.**ÚJ ÉV HAJNALÁN**

Új év, új élet – dobogja szívem,
 suhog jövőnk szép sejtelmesen
 az ablakon túl dereng a hajnal
 ránk nevető csillagfürtös hajjal
 feszíti fényét távol a reggel
 futárai napnyilas sereggel
 törnek át az ébredés kék taván
 a piros szegfűs hűvös hullámán
 és mi kis feleségemmel halkan
 e ránk köszöntő tűzdiadalban
 kinyíló csókkal várjuk a jövőt
 a bölcs titkokat cipelő időt
 a kettőnk álmodta szebb holnapot,
 melynek kalásza örökké ragyog,
 az éltető évek kacagását
 a lélek-milliók vágyó nászát
 örök boldogságunk karmesterét
 a csillagokban vigyázó Békét.

(Hajdúszoboszló, 1963. január 1.)

CSALOGATÓ UJJAK

Öt picinyke ujj integet felém
 karcsú gallyai szőke kezednek
 imádott dallam a rezdülésük
 és olykor csendes ágazó erek,
 picinyke ujjak, ti zengő sípok
 táncotok lombja az örök derű
 az egyik ágon megpihent a szív
 csillag a fészke, az aranygyűrű.

(Hajdúszoboszló, 1963. január 2.)

TISZTAFÉNYŰ VALLOMÁS

Fodrozó táncok rezdülése neved
 karjaid hídja a szívemhez vezet
 mosolyod egén új csillag az öröm
 és Téged zengő vadrózsás ösztönöm
 szilaj villámként áthatítja lelkem
 felhője gyolcsa Rólad sejlő versem
 a csillag-rendszer násza ébred Benned
 ezért vagy fénye lázadó szívemnek.

(Hajdúszoboszló, 1963. január 6.)

TALÁLKOZÁS

Mennyi félbe szakadt dal
 tavasza zendült bennem
 amikor megláttalak az aranyhajú nyár
 alkonyatba riadt utcáján,
 és nyíltál elém éveim álmából,
 mint a lugasok puha smaragdijából a délig-nyitók
 s én a távoli közelséget emlékeimmel mértem
 és jaj, nincs kegyetlenebb mérleg az emlékezésnél ...
 s míg kezed karcsú virága a kezembe tévedt
 sóhajomnál mélyebb évek zuhogtak lelkemben
 ezüstkörmű vízesésként
 s akkor éreztem, hogy többé nem válhatok meg
 öt-szirmú kezed visszaváró melegétől.

(Hajdúszoboszló, 1963. január 9.)

HÓHULLÁSBAN

Mint végtelen kotta a hótenger
 a varjak rajta a hangjegyek
 szép fehér neszén táltos szél seper
 az ezüst fagy ölében csók remeg
 piros kendőjét befújta a hó
 meleg ígéret ajka hamva
 úszik a kedve mint egy nagy folyó
 az életembe mosolyogva.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

AZON A HAJNALON

Mond
 ha szívedet mardossa
 gond
 gondolsz-e néha rám?
 ... emlékszel?
 azon a nyári éjszakán
 csillag táncolt a tó fodrán
 s köröttünk minden
 hallgató ajakkal
 viaskodott
 az ébredő hajnallal
 a füvek reményén
 harmat remegett
 cintányérok voltak
 a nyárfa levelek
 nagy kórusok
 a fűzfa lombok
 zizegő tenorjuk
 a szívünkben bomlott
 szerelmes áriákká
 ... emlékszel még?
 azon a kevés beszédű
 hajnalon
 lett a lelkünk
 elválaszthatatlan rokon.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

CIGÁNYLÁNY A SARKON

Pendül a tavasz ...
 az utcák telt aranyában
 tervező öröm az ember,
 a forgatag bolyha eggyé tárulkozik
 és közös akarattá szélesedik a város.
 ... Az utcasarkon vállára bomló hajjal
 állt kosárral a karján a cigánylány
 és fehér csöndből nőtt hóvirágját
 kínálta a járókelőknek.
 Szerelem tiszta virágot tartott ujjai között,
 tavasz első kelyhét,
 az erdők sóhajából lopott fehér remegést
 árulta forintos szeretetért.
 ... Nyurga férfi keze nyúlt egy csokorért
 és keze a lány bőréhez súrlódott
 s szemében drága ékkövek gyúltak
 cikázó forrósággal,
 mert talán a cigánylány most érzett
 először szerelmet s kapott örömet egy férfikéztől,
 mert eddig csak ő boldogított másokat
 a pendülő tavasz rohanó óráiban
 és szerelmet küldött hóvirágjaival
 a külvárosok és emeletek
 zengő, nagy családjának.

(Hajdúszoboszló, 1963. március 2.)

ÉVA

Dalok harsannak beszédes ajkán
 csupa énekszó a mi kis szobánk
 lelke forrása ömlik köröttem
 és mosolyában nyílnak orgonák
 hangja szerelmét hordozza szívem
 akárhol járok érzem mámorát
 cikázva szálló friss dallamának
 s beszövöm, mint szél a patak fodrát.

(Debrecen, 1963. március)

FELESÉGEM

Szebb vagy a hajnaloknál
 és megnyugtatóbb vagy nekem, mint a csönd
 ibolyaillat lengi be arcod havát
 az erdők ébredő tavaszában s fönt
 túl a fák zizzenő levélemeletein
 ahol már csak a széles mosolyú magasság
 tengerében fürdik a csodálkozó tekintet,
 ott keresem nekem daloló hangod égi mását,
 mert Te kedvesem hozzám simuló ígézetteddel
 betöltöd e századdal együtt-érző életem
 és boldog éveim folyója zengő hullámveréssel
 szikrázik szerelmed mélyvizű medrében –
 kedvesem.

(Debrecen, 1963. március)

KISPOLGÁR BENEDEKHEZ

A minap hallottam fejtegetését
 egy szimpla mellett a cukrászdában,
 megyébről lelkenedezhetett volna másról,
 mint az irodalom hivatásáról
 és eszméi igazán megnyerők voltak
 minden harmadik mondatában utat
 keresett hősként, világot rengető tüsszel
 a szemében és párnás kezével hadonászott,
 az útkeresés és a forma – vezényelt a levegőben –
 gyűlöli a sematizmust,
 a lábujjhegyen leső sémát
 a kalickába bezárt témát,
 és a Hruscsov közbe vágott ...
 mi lesz most a „kereséssel”,
 Az érthetetlen versikével,
 a pártonkízüli írókkal,
 elfojtódik a madárdal,
 vége a pacsirták énekének
 újra vörös lesz az élet.

(Debrecen, 1963. március)

KISPOLGÁRI AGGODALOM

Gedeon úr napok óta
 harsog mint a magyar-nóta
 társat keres, aki hallgat,
 ő meg pedig szórakoztat.
 Öt éve hogy belevágott
 s útkereső messiások
 elnökének választották
 írt azóta három strófát
 „Őszi levél” az a címe,
 csak éppen a vers gerince
 maradt ki a „tisztá” versből,
 ennyit csak a kísérletből ...

Gedeon úr tegnap este
 belekezdett egy szép „versbe”
 tavasz van, hát ír is róla
 „megérkezett már a gólya”
 kezdő sora kész a műnek
 rakosgatja a betűket,
 a szavakat, a rímeket,
 homlokáról a tincseket,
 előtte egy üveg tinta
 lesz már közéleti líra.

(Debrecen, 1963. március)

SZÍVED UTÁN BECSÜLNEK

A jövőt szolgálni pajtás,
 az lesz csak férfi-tett,
 mit munkálkodtál a mában,
 e kérdést ne feledd!
 Süppedő fotelban halkan
 elnyúlsz, sopánkodol
 sértve érzed erős magad,
 hogy nem kormányozol ...
 diplomád müncheni – mondod
 s nem becsülnek téged,
 az meglehet kedves pajtás,
 szolgálod a népet?
 A diplomád az müncheni,
 ott tanultál érte,
 hazajöttél mérnök uram,
 s a szíved verése?
 Az ott veszett, a padok között
 - kápráztató évek,
 a szíved legyen a tudás
 és becsülnek téged.

(Debrecen, 1963. május)

AZ ERDŐ MÁJUSÁBAN

A régi fák tornyán a száraz karok
 ágaznak szerteszét, mint a gyökerek
 néhol még zöldell rajtuk a friss tavasz,
 s rezzennek csöndjükön táncos levelek
 a gallyak szelíd kilátóin bátran
 távolba látón egy rigó énekel
 a vadgalamb is koncertezik messze,
 ott a harkály birkózik a kéreggel,
 fűtőkben száll felénk az akácillat
 fehér szerelme ránk borul, elaltat,
 végig nyúlunk a kedvessel a csöndben,
 lelkünkkel énekelnek a madarak.

(Debrecen, Nagyerdő, 1963. május 19.)

TŰNŐDÉS

Úsznak a felhők, mint a gondolatok
 az alkonyat zengő Vörös tengerén
 friss, üde villámok a fecske rajok
 röptük modern tánc az ég nagy báltermén
 csillagok hunyorognak ránk nevetve
 szelíd remegés a fényük hatalma
 rátalált a lelkem őrző kezetre,
 mint a holnap hőse a csillagokra.

(Debrecen, 1963. május 22.)

SZERELEM

Veled telnek a napjaim,
Hozzád simulnak az évek,
ma egész nap csak becézlek,
légy öröme vágyaimnak.

Téged kiált minden percem,
kacagó ég hívó szemed,
zengő magasba emellek
- pirosítsa szél az arcod.

A délután estbe hajlik,
álom röppen a szemedre,
s karom hídján megpihenve
szívem melege takargat.

(Debrecen, 1963. május 25.)

ÜZENET

Verseimbe csókolom a neved
kedvesem,
hús ajkamra rejtetted a lelked
csöndesen
hegyi-patak zenéje a szíved,
hallgatom
minden verése tiszta üzenet
sorsomon,
jó és szép áldozata vagy tudom,
asszonyom,
és te mégis így vagy velem boldog
jól tudom,
s ha kinyílik lelked mint a versem,
olvasom
szemed ígését és benne érzem
a békét,
mert nehéz velem vállalni a jót,
a rosszat,
jöjj közelebb, karom a takaród,
ringatlak.

(Debrecen, 1963. május 29.)

AKÁCERDŐBEN

Az akácok fehér dalolása hull reám,
 és méhek muzsikálnak május panorámájában.
 Összekoccanó levelek erdeje suttog andalítóan
 és szerelem ébred a távlatok mosolyában
 ... az eső cseppek hűvös öröme koppan
 a gallyak virágokat tartó gerincén
 s a fekete földek fekete villanásában
 növekszik gyors akarattal a remény fohásza:
 a karcsú búza ...
 Állok az akácerdő rám-szakadó illatában
 és szívom magamba a halknövésű
 virágok tiszta levegőjét
 és gondolataimban kalászba szökken a vágy
 egy örök ölelésért,
 amely pillére, hídja
 lett már az életemnek.

(Debrecen, 1963. május 22.)

LÁNYOK A HATÁRBAN

Lányok táncát kergeti a szél,
 karjuk fodrán megpihen a nap,
 friss kacagású búza feszül
 a tájban, serdülő akarat.

Száz leány hajlong – számócát szednek,
 arcuknak színét tettük adja
 szívük összeér, dal a lelkük
 szemük a holnapot kacagja,

énekük érleli a málnát ,
 és Földes beszédes határát
 lelkükkel szépítik naponta

és ujjaiknak tompa ága
 a munka sarjadó virága,
 esténként öleléssé nyílik.

(Debrecen, 1963. június)

VALLOMÁS

Gondokban élek, minek titkoljam,
szeretném őket az utcán hagyni
és új, friss emberként térni Hozzád –
a mindennapok rohanásából ...
jó kedvűen, repeső örömmel
tenyeremen hozni szívem nyitott könyvét,
melynek lapjairól elolvasnád
lelkedbe szépült szerelmem igazát,
hogyan az életemhez nőttél
és fontosabb vagy nekem
mindeneknél ...
Napi gondjaimban sem feledkezem
meg Rólad.
Velem küzdesz a még békésebb
és nyugalmasabb órákért,
holnapokért
és a nekünk hajnalodó évtizedekért ...
Mert gondjaimban
ott talállak az örömek és győztes tettek
minden napjában,
a legdrágább és legmámorítóbb
ölelésekben,
gondolataimban,
Te vagy hazatértem után
a vigasztalás
és gondjaim Benned csitulnak el,
mint vihar után a Tisza hullámai.

(Debrecen, 1963. június)

MUNKÁS

A szívéről ismerem, jó barátom
sokban tanultam tőle emberséget
egyszerű élet, s benne mennyi álom
lebbenti szárnyát értem és érted

nem a múltjából él, holnap a neve
minden napjai fénylő tetteinek,
friss ezüst forgácsot göndörít keze
a lelke nyitott könyv – úgy beszél veled

beleláthatsz és úgy olvashatsz belőle
nyílt, igazságos, szókimondó s bátor,
nem fél az atombombás másvilágtól,

mert mért féljen az, aki mindig győző
már bizonyítja ez az emberöltő,
hogyan tetteiből születik a Béke!

(Debrecen, 1963. június 15.)

BIZTATÓ

Hús, puha takaró az alkonyat,
csöndje ránk hull és hívó hangodat
rebbenti halkan szívemig a szél
ajkad mosolya csókokról mesél
zengő dallamként villámlasz bennem
jer, kergetőzzünk a naplementben
szeretném, ha biztatásom lennél
s önmagadnál is jobban szeretnél.

(Debrecen, 1963. július 8.)

PATAK VIZÉBE MÁRTALAK

Megfürdetlek a patakban
 harsánydalú hűvös habban
 rád terítem tekintetem
 úgy vigyázlak szép kedvesem
 ezüst kígyó a kis patak
 cipel hátán hullámokat
 valamennyi ringó bölcső
 dajkájuk a messze zengő
 mohás sziklák zúgó dala
 benne szépül arcod hamva
 fürödj kedves a patakban
 szívárványszínt játszó habban
 rád terítem tekintetem
 úgy vigyázlak szerelmesen.

(Debrecen, 1963. július 17.)

MUZIKA

Kék sóhaja száll a hegynek
 szárnya nőtt a friss szeleknek
 úgy repülnek, mint az öröm
 átvillannak minden ködön
 harangoznak a levelek
 megjöttek a hegyi szelek,
 a hús patak muzsikája
 ezüst-pikkely rohanása
 és a sziklák családfája
 óriásként néz a tájra.

(Debrecen, 1963. július 19.)

FALU VÉGÉN

Alkonyat s hogy vakít az árpatábla
 pihen rajta a szél karcsú hulláma
 halkléptű sötét lengi be a tájat
 csengettyűs szelek riasztják a fákat
 majd hirtelen csönd – tömör álom minden
 - egy macska ugrott át a kerítésen.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 22.)

ÖRÖM

Hegyi szél zuhanyában fürdünk
 örök hús suttogása,
 a napfény ritkán kacsinthat be az erdőbe,
 mert útját állják levélablakok,

fürdünk a szélben egymást átölelve
 a hegytetőről a völgybe nézve
 harmattól szépült dallamok futnak
 a messzeség kéklő legyezőjébe,

fürdünk a szélben
 a természet ingyen zuhanya hull ránk
 fészkéből rebbent madár hasít
 a zúgó erdő vad kottáján át,
 alattunk lenn a mélyben
 fehér sóhajként száll
 az országút pora –
 a völgy oldalában
 zuhanyozunk a szélben
 és fürdünk az
 illatok mámorában.

Hazám

örök dallammá szépül neved
 és érzem takargató nagy tenyered
 tűzként forrósodni a tájban,
 a tömör zöld nyugtató rengetegében
 a béke szelében fürdünk, zuhanyozunk,
 míg távolról beleénekel a csendbe
 a déli harangszó.

kasza fénylik
 egy paraszt kezében
 s öblös rend feszeng
 kék eres keze nyomában.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 22.)

A ZÖLD CSÖND VÖLGYÉBEN

Felettünk
 a fák leveleiből
 kéken feslik az ég tava
 s köröttünk
 a zöld csönd völgyében
 bomlik a tájra
 július aranyhaja
 zengő dallam az erdő
 nótákat zizegnek a bokrok
 s éneket sző a nyárról a rigó ...
 a túlsó hegyről hosszú sóhaj a fény
 s a fák rácsain mint a fűrészfogak
 hasított a nap arany-ablakokat
 és megkondult felettünk
 egy harangvirág.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 24.)

UZZONNA A RÉTEN

A szoknyája tarka fodra
 szétterült nagy mosolyogva
 ujjainak gyenge ága
 belenézett a kosárba
 én nem tudom mit keresett
 jöttek elő tészta-hegyek
 mákos, diós, friss pogácsa
 gyenge kútvíz csapolásra,
 elfogyott a sörünk – mondta
 nyílt az arca, mint a gomba
 és a szíve a szemében
 lelkét adta kint a réten.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 25.)

FALUSI KOVÁCSOK

Izmukon dereng a reggel,
 vad, tűzbemártott kezekkel
 vallatják a vas énekét,
 s a bíbor patkók szerelmét
 szögeznek futó patákra
 és a láng tüzes fodrára
 gyöngyként hull a verítékük,
 beleszépül tekintetük
 munkájuknak nehezébe
 és a szemük nagy egére
 friss remények penderülnek
 tetteik álmán szépülnek
 céljuk, hitük lett az élet
 összeszokott közösségek
 már a falusi kovácsok
 s kovácsolnak új világot.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 29.)

REGINA – mesés ballada

Sárga tűz a haja, mint az árpatabla,
 felszálló ködökben indult el útjára,
 karja hósín-ágán tartotta kosarát
 napfény bíbor csókja cirógatta arcát.
 Regina szívéből szerelmes dal árad
 éneke röptével ébreszti a tájat.

Szerelméhez tartott a nyár-szőke leány,
 aki pásztorkodott a hegyek karéján
 hajnalok fényéből szötte legszebb álmát
 ilyenkor vallatta ékes furulyáját
 ez volt a jeladás, erre gyere lelkem
 itt legel a nyájam, ide vár szerelmem ...

Habzó szőke haját táncoltatta a szél
 nagy kíváncsi szíve furulyaszót remél
 hosszú utat tett meg, éneke is fárad
 „Janó, lelkem kincse, hol legel a nyájad?”
 Szótlán lett az erdő, megdermedt a visszhang
 lezárt-ajkú a táj és a mély völgykatlant
 belengte a titok csöndbe-véssett dala.

Hunyó parázs a táj – felzokog Regina.
 ösztöne hangja korbácsolja kedvét
 fájó, kínzó láva borítja el szemét
 vékony ujja rügye karmokká nyújtózott
 tépte a levegőt, ártatlan bozótot.

Orkán nem süvített veszedelmesebben
 mint a szerelmes lány hangja a hegyekben:
 „Hol vagy Janó lelkem” – zúgott könnyörgése
 balta volt a hangja, szerelem az éle,
 tarka ruhájának pántját gally szaggatta
 bugyogott a vére száradó harmatra
 sajgó szökőkút volt csörgedező vére
 fönn a kék magasban rikoltott a vércse ...

Fönn a hegy tetején temető volt minden
 farkasok torától kegyetlenebb nincsen.
 Ott feküdt széttépve pásztor és a nyája,
 véréből pirosulva eltört furulyája.
 Regina szemében megfagytak a könnyek
 fenyő-sudár teste lassan két-rét görnyedt
 majd gyilkos, vad lánggal magas sziklán temett
 és a hegyi szelek temettek egy lelket.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 26.)

Megjegyzés: 1963-ban Bükkszentkeresztben nyaraltunk. Az egyik viharos éjszakán a kutyák félelmetesen kezdtek el ugatni, vonítani. Olyan volt, mintha farkasok üvöltése hallatszott volna. Ezután íródott a ballada.

JÁTÉK

Egy
 felhőbe bújt a hegy
 kettő
 ránc hull a csönd mint a kendő
 három
 árnyékunk tapad a sziklákon
 négy
 csikordul egy rekedt hangú kerék
 öt
 fűrtökként csüngnek kék ködök
 hat
 szél viszi táncba a virágokat
 hét
 sok színű kagyló a vidék
 nyolc
 leng a hajnal mint a gyolcs
 kilenc
 szerelmes vággyal mit izensz?
 tíz
 a csillagokról nekem írsz?

(Bükkszentkereszt, 1963. július 30.)

HAJNAL A HEGYEKBEN

Óriás bíbor kötélén kúszik a nap
 csordulnak belőle vörös sugarak,
 öltözteti a Bükk haragoszöld nesztét
 csatára röpít egy vijjogó vércsét
 fészkében moccan egy bőbeszédű rigó
 éneke felharsan mint a riadó,
 párát fúj a hegyi patak hús ezüstje
 s kék kígyókban száll a friss ködök füstje.

A völgy nagy tenyerén két favágó ballag
 csillogó gyöngyök talpukon a harmat
 hangjuk basszusából erő, jókedv árad
 közös akarattá öleli a tájat,
 a kőfejtő bányász hajnalokban ébred
 a két keze szárnya feszülő élet
 szép mosolya taván szeretet és béke
 csókkal hinti útját a felesége.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 31.)

VÁGYÓDÁS

Mindig velem van a kedves,
együtt mártózunk bele a táj szépségébe
bottal a kezünkben, dallal ajkunkon
lobogunk a hegyek zengő visszhangjában
akár a szél záporában kigyózó zászlók.
Szép ez a színek millióival eljegyzett
hegyvidék, csak este komor és félelmetes
amikor az erdőre ráborul a sötét
és csönd neszez a sűrű alagutjain, -
s a falu széléről komondorok ugatása
kondul bele az alvó erdők nyugalzába.
Jegesebb és csillogóbb itt az ivóvíz is,
mint a szőke Alföld kenyértermő forrásában,
de ismeretlen és idegen nekem ez a táj
még akkor is, ha pompája bénítja
a szem csodálatát, s különös zene a levelek muzsikája,
mert lelkem az aranyporos utak emberével
ölelkezett össze jó barátta
és ott élnek a Hajdúság
falvakká és városokká szépült pusztáin
azok, akiknek lelke és visszaváró
gondja, öröme örök kísérőm útjaimon
és Debrecen lombosodó ígéretében
lesi érkezésünket otthonunk
és puha fészkünkbe térve
zuhatagként ömlik ránk az álom.

(Hollóstető, 1963. augusztus 2.)

RIPORT

Lassan belehajlunk az őszbe,
fut mögöttünk a nyár aranyhintója
köröttünk pengenek a levelek sarkantyúi
a villanydrótokon fecskék búcsúznak
s a fiókák szárnya ezer kilométerekre
kötött szerződést a magassággal
a szilva töppedten kéklik
a gallyak sípjain
és az értük nyúló kéz dédelgető melege
szüreteli az ízek mázsáit
a homok szemcsés szőkeségén
fürtökben tartja még borát a szőlő
és bőrének hamvas mosolyán
végignyúlik a fény
a gazda arcán nyílik az öröm lugasa
és kaptára muzsikáját hallgatva
feledi a mezsgye-kórók emlékét
sokasodik köröttünk a szépség
és lélekből ömlik a jóság
isszuk magunkba mint a föld az esőt
a jövőbe szikrázó szavak dalát
hitvesem szerelme kísér útjaimon
látni vágyom a percek rohanó rezgésében
tavasz-sugárzó tekintetét
és hallom örökké szárnyként suhanó hangját
s lehet - miközben a tenyérré nyílt
közösségekről jegyzek a füzetembe
gonddal szőtt bizakodást -
a kedves várón kitekint az ablakon

(Debrecen, 1963. augusztus 30.)

VELED

Milyen jó Veled a csöndbe nézni
és hallgatásunkkal szelídíteni a messzeséget
közelebb hozni hozzánk álmainkat
és szívünkkel melengetni a kelő napot
milyen jó Veled végignyúlni a réten
és rebbenés nélkül csodálni a felhők lombját
amint összeölelkező koronájuk sötétjén
arany-ostorként süvít a villám
milyen jó Veled hallgatni az estet
melynek kosarában színek érnek illatokká
s lenge fátyolként simulnak a tájra
s a lompos sötétbe beledereng az új hajnal
milyen jó Veled szeretni a mát
és a holnapokkal boldog-nyugtalan magunkat
csókunk összeolvad, mint a frissen hullott hó
az ember célba-vezető lábnyomával.

(Debrecen, 1963. szeptember 21.)

EMLÉKSZEL MÉG?

Hosszú szeptemberi séták ...
 dióverő falusi vasárnap délutánok
 napfény-sárga, érett kukorica-csövek
 bókoló sás, a szilva-illatos szőlőskertben
 rogyant kunyhók ritkuló emléke
 ti vagytok tanúink
 hogy mennyire szerettük egymást a kedvessel
 midőn az alkony tutaján jártunk
 birodalmát az esengő bátorító csöndnek
 és karjaink, mint az evezők
 kapaszkodtak az ölelés örvényébe
 és tovalendültünk új szépségek felé
 ahol boglyákba rakott széna
 hangjegyként
 meredt ránk a tarló kottáján ...
 valami furcsa dal hömpölyög, szakadozik
 most fel emlékeimből és éjfélbe szendergő
 nyugalmam asszonya fejét a szívemre
 hajtva alszik
 s talán ő is a hosszú szeptemberi sétákról álmodik
 örökké visszavárón.

(Debrecen, 1963. szeptember 14.)

2. SZÜLETÉSNAPI ÓDA

Huszonhat évvel örökké rám hajolsz,
 mint a naplemente a látóhatárra
 és beragyogod az életem
 szavaid melegével
 hangod tavaszban született kacagásával,
 a lelkeddel, melynek féltő szerelmét
 mindig érzem az éjszakák remegő sóhajában,
 pillantásod lenyűgöző varázsát
 drága teherként hordozom szívemben,
 tekintetemen,
 lelki-szemeim égboltján, melynek
 csöndes felhői között
 szelíd villám a Neved,
 gyökeret eresztettél az életembe
 és a rohanó kilométerekben
 ott érezlek, látlak magam előtt,
 a szívemben ...
 és bízó kiáltásom szakad fel bennem,
 ha az újságok ágyúdörejes és atombombás
 valóságot közölnek a betűk erejével
 s ilyenkor nyugalunk és örömünk

felriad, mint a gyermek, ha rosszat álmodik,
 nem, nem lehet többé háború,
 hiszen a lélek és a szív, az emberség és a jóság
 diadala már száz milliók fegyvere
 az élni-akarásért
 a bíbor hajnalokban megtett sétákért,
 érted, Te minket minden napjainkban
 körülengő Béke,
 hiszen a messze fényeket árasztó
 tiszta forradalmak történelmében élünk
 és építő tetteink láttán
 sokasodnak a mi szívünkkel dobbanó
 családok milliói a világon ...
 Huszonhat évvel
 vállamon pihensz, míg én az októberi percek
 csöndjében gondolatban beutazom
 a világot
 és szerelmemmel védem nyugalmad,
 sorsod
 és mosolyog ránk
 a magasság csillagos rendje ...

(Debrecen, 1963. október 31.)

BOLDOG ÓRÁK

A szövetkezeti gazdák üdülőjében voltam,
 - kezdeném talán így a riportot
 százan sokasodtak egy közösséggé
 - folytatnám így a verset
 és a tágas nagy termek asztalai mellett
 fiatalok és idősek szövetsége fonódott,
 a távoli falvak ismeretlen emberei
 simultak össze gondjaikkal együtt
 és vitájuk figyelmeztető határozatában
 jövőt villantó tervek feszengtek
 egykori uradalmi cselédek
 és kubikusok gyűrűjében voltam,
 amely erősebb a hazug szólamoknál
 és roppantó erejétől zöldell most a határban
 a halk növésű búza,
 már tudják, hogy a szorgalmas közösségek
 tettei szépitik az egyének életét
 és a közelgő jobbért a szívből
 is kell adni egy darabkát
 gondolataik lassúd tutaja
 a cikázó fény gyorsaságával vetekszik
 kiszakadtak a magukba fojtott titkok
 béklyói közül, s kutató figyelmük
 már forrongva küzd a jobbért
 közöttük mind kevesebb, aki a tegnapot siratja,
 de annál több az, aki a holnap kezét szorítja.

(Debrecen, 1963. november 1.)

CSAK MENJ

Állj meg egy szóra ...
 ne rohanj tovább
 időzz egy keveset közelemben,
 ne sajnáld tőlem a percek
 az órák gyorsan telnek –
 napokká szépülnek,
 velünk együtt öregszik az idő.
 Állj meg egy szóra ...
 maradj még velem
 hozzám nőttél, mint az emeletek
 az életünkhöz,
 vedd le a fejkendőd,
 bontsd ki a kabátod –
 fáj a váró egyedüllét.
 Állj meg egy szóra ...
 ugye jössz nem sokára?
 Ha menni akarsz, ne nézz vissza
 a sarokról, csak menj
 magadba zártan, ne vigasztalj,
 csak menj, ha visznek lábaid,
 csak rohanj,
 de mindig vissza hozzám,
 mert szeretlek
 csókjainkkal együtt öregszik az idő ...

(Debrecen, 1963. november 23.)

DECEMBERI TALÁLKOZÁS

De jó így együtt, hallgatni az emlékezés forradalmát
 nagyapánk s a szülők meséjén ringani
 és férfi bölcsességgel evezni az élet hullámain át
 a mindig forrongóbb és szerelmesen ölelő holnapokba
 évente egyszer, így decemberben összetalálkozik a család
 mondataink hevében a szívünk kalapál
 lázító szépség a percnyi csönd
 megpihenünk gondolataink szövése közben
 majd régi tréfák, huncut történetek
 a cári Vladivosztok kikötőjének hajói,
 a tenger végtelen zsoltára a víz
 és a kék óriás dühös hullámokat vető éneke
 csapódik figyelmünk partjaihoz ...
 Nagyapám és apám ezüstös éveiből
 az évtizedek vihara zúg a szobában
 és szavuk csak akkor szépül derült éggé
 ha rámosolyognak férfiakká érett unokákra
 és bennük látják, tetteinkben
 évtizedeik álmát az új jövőt.
 Összejött decemberi találkozóra a család
 anyám a feleségem haját cirógatja
 ránk-nevet a tálból a mákos és diós-kalács
 a rétes lapjai között virít a cseresznye és
 künn szelíd, nagy pelyhekben keringőzik a hó. ...

(Hajdúszoboszló, 1963. december 26.)

NE FÉLJ

Ne félj
 ha a tejszínű ködök sátrai
 alatt megérkezik az ősz
 s a levelek zöld tánca
 harmatos arany lesz a fákon
 és szüret után az erdők csöndjébe
 belefészkelnek a lomha röptű varjak.
 Ne félj,
 mert a szelíd mosolyú öregkor
 ifjúságunkat idéző óráiban
 is Veled leszek
 szerelmem teljes ölelésével.

(Debrecen, 1963. november 1.)

A FAVÁGÓ

(Szegi Lajos bácsinak)

Fényesíti a fűrész,
 élesednek a fogak –
 a villogó mázsába
 az örök friss akarat
 tengerbe futó folyók
 csontos kezén az erek
 izma játékos rendjén
 táncolnak hűvös szelek
 akácok, tölgyek dala
 sír a fűrész alatt
 velük együtt énekel
 benne minden mozdulat
 legszebb pálya az övé
 a szív kohója mellett
 lelke vulkánja lobban
 bennetek fényes termék
 szép-mosolyú munkások
 tüzelik vágott rendjét
 a gerince félholdján
 a munka örök emlék.

(Debrecen, 1963. december 3.)

1964.**TÉLI ERDŐBEN**

Fagyos ezüst a hó sörénye
 tartja habját a fák zenéje
 a kedves és én elmerengve
 nem ügyelünk a lépteinkre
 egymást lessük kamaszos vággyal
 didergő, téli pirulással
 húsz fok csikorog talpunk alatt
 csillagok őrzik csókjainkat
 szikrázó fagyban megyünk halkan
 az erdő csöndje tiszta dallam.

(Debrecen, 1964. január 10.)

NE DOBD EL

Nemcsak mosoly az élet
 érhet
 váratlan bánat és gond
 s ilyenkor magadba roskadsz
 tanakodsz és felejtessz
 töröd az agyad mit tegyél
 és fájdalmad szíveddel gyógyítod
 még keresnek a barátaid
 és vigasztaló szavukból is csak
 a megszokott, hétköznapi érzed
 egy időre eljegyeztet magad a közönnyel
 úgy hiszed fölösleges vigasztalni téged
 borotvátlan az arcod
 fáradt a tekinteted
 magaddal pörölve vívod a harcot
 kínos az egyedüllét a percek
 is óráknak tűnnek
 de zordságoddal elriasztod magadtól
 a lélek melegét adó barátot
 begubózol a fonnyasztó magányba
 s idegesen ugrassz föl ha hallod
 a vízcsap vizének monoton táncát.

Nemcsak mosoly az élet
 érhet
 váratlan bánat és gond
 de ilyenkor ne dobd el magadtól azokat
 akik küzdeni és mosolyogni akarnak
 tanítani téged.

(Debrecen, 1964. január 19.)

ÚGY VÁRLAK MINDIG

Úgy várlak mindig
 mint az első találkán ...
 remegő tekintettel kutatva
 termeted sudarát
 mikor tűnsz fel csillagként
 a forgatag egén
 és villantod felém
 mosolyod pirkadatát.
 Úgy várlak én most is mindig
 házas éveinkben
 oly szerelmesen és zavartan
 vágyón és sóvárgón
 tiszta akarással
 soha meg nem bántón
 kamaszos pirulással
 ölelésre tártan
 karjaimat a szívemmel együtt
 mint akkor, azon a hajnalon,
 amikor először csókoltalak meg
 és éreztem,
 hogy a csillagok nyári tánca alatt
 az életünk
 együtt úszott a boldogsággal.

(Debrecen, 1964. január 21.)

ESZTI NÉNI

Hányszor láttam, amikor a hajnali nap	a kertész-lányok brigádvezetőjét,
kapaszkodott az égen	aki ötven-évével a nyeregben
és sugarai mint a legyezők	a korahajnalok tiszta fényét
terültek el a dallá szépült vidéken –	vitte a szívében s az élet mosolyát,
kerékpárján csillogó harmatcseppekkel	az üvegházakban paradicsom piroslott
rótt az utat az ösvényeken	és korai paprikák köszöntötték zöld tavasszal.
egyedül ő hasított a pirkadatban	
senkit sem láttam, csak a történelem	(Debrecen, 1964. január)
ezüstbe szépült asszonyát – Eszti nénit	

A FÉNY DÜLŐÚTJAIN

Mosolyog a fény a határban
 a hótakaró alól kidugta zöld fejét a búza
 az erdő altatódalában pattan a hóvirág
 hatalmas szószer a föld
 új imádság születik a barázdán
 a nyíló közösségek ajkán
 a munka és emberség fohásza
 tör be a tanyák álmos ablakán
 kigyúlnak a fények a szívekben
 és a szobákban
 moccan a régi nyugalom
 hajnal erejű férfiak
 és kalász-karcsú asszonyok
 menetelnek telt, hosszú sorokban
 a fény dülőútjain
 és a tekintetek tükre a jövőt villantja.

(Debrecen, 1964. február 3.)

BESZÉLGETÉS

Fürdik a kedves
 és hangja átszítál hozzám
 a szobámba,
 a szívembe és szerelmes kérdéseire
 válaszlok
 vágyakozó kérdéseimmel
 néhány méter választ el tőle
 de hangjának telefondrótja
 a lelkembe zsongítja üzenetét
 erősebb és napsugarasabb a gondolat
 ha beszélgetünk
 dallamok csilingelnek bennem
 az ujjaim moccanva nyújtóznak
 a ceruzáért és a papíron
 karcolódnak a betűk
 gyors táncba kezd a kezem
 és sűrűsödnek a sorok
 mint az áprilisi fák a levelek
 érlelődik majd hömpölygő folyóként
 árad a vers kezdő sora
 fürdik a kedves
 és hangja átszítál hozzám
 a szívembe
 mint tavaszi vetésekre
 a csendes eső
 most nem válaszlok arra, hogy szeretem-e,
 csobban a víz a kádban
 a szemem lehunyom
 és a messzi jövőbe álmodom életünket.

(Debrecen, 1964. február 9.)

SÉTA A NAGYERDŐBEN

Zúzmarás ujjú fák ezüstje hull rám
 s barangolok a csípős csönd neszében
 régen sétáltam egyedül, mindig elkísért
 útjaimra a kedves
 csak most vagyok társtalan és magányos
 és mily rossz a kínzó egyedüllét
 az erdő énekében az ő hangját hallom
 gyermekes öröme harsog köröttem.

(Debrecen, 1964. március 4.)

MINDEN NAP

Minden nap szebb vagy nekem kedvesem,
 örök emlékké szépülsz lásd bennem
 arcomon Te vagy a mosoly fénye
 sétáim csöndjének párbeszéde
 álmaimnak felröpítő szárnya
 csak Veled jutok a magasságba
 a mosolyoddal alszom el s kelek
 az életem kék fényű reggelek
 friss hajnalban fürdök hogyha nézlek
 a csillagokkal együtt becézlek
 fogod a kezem, biztatsz, lelkesítsz
 ha elcsüggedek, új csatákra hívsz
 erős vagy, kemény – Beethoveni dal
 aranypalástú villámaival,
 a mély mederből tajtékos habok
 korbácsolják a csendes tegnapot
 az újrakezdés hullámain át,
 jutok el mindig igazán Hozzád.
 Minden nap több vagy nekem kedvesem
 a holnapokká erősödsz bennem.

(Debrecen, 1964. március 5.)

RÉGI GONDOM ...

Nekem már régi gondom a holnap,
 gondtalanul élni nem tudok,
 tetteimet méri lelkiismeretem,
 a megnyugvás teher, félig megírt levél,
 amelyben a megkezdett gondolatok
 derékba törve várják a befejezést ...
 Nem ismerem a meglelégedést,
 mert e szónak öt szótagú fogalma
 az egy szimpla feketés kispolgárok
 mindenbe beletörődő öröme lehet,
 bennem a küzdelem vajúdó éjszakái
 robbannak tetterős hajnalokká,
 és gondolataim a jövő sejtésével cimborálnak
 látni, tudni, hallani akarok mindent, ami jó és szép
 hogy segítek rendezni a lélek sűrűjében ...
 A kilométerek százai maradnak
 mögöttem hetente s töprengő parasztok
 közösségében kutatom a győzelmes ébredések
 rezzenéseit és szívem lapjaira vésődnek az évek:
 sokat tettünk, hogy az ember előtt a tegnap
 szemüvegén már villan a holnap körvonala,
 de még csak a cselekedetek első lépéseinél tartunk,
 a boldogabb éveket alapozó holnapi gond,
 küzdelem, tovább lombosodik, feszül, hogy utat törjön
 a közös nyelvet értő lelkek millióihoz.

(Debrecen, 1964. március 21.)

ANYÁM

Anyám lelkében mindig moccan
 valami szép
 karja átnyúl a kilométerek felett,
 mint életünkben az emlék

megtalál bármerre járok,
 óv, takargat
 visszaváró szerelme
 szépíti mosolyomat

Anyám lelkében mindig moccan
 valami jó,
 ötvenhat éve tiszta akár a kék ég,
 a frissen hullott hó,

minden mozdulatában
 én vagyok a gond
 mennyi munkát cipel a vállán
 s este amikor haját bont

és belenéz az öreg tükörbe
 apám leteszi az újságot
 tekintete anyámra szépül
 és elsiratja az ifjúságot.

(Debrecen, 1964. április)

A LÉLEK ZÁRAI

Nyár lesz nemsokára
 érett gyümölcsök illatában
 sétálunk
 és a teremni vágyó földekről
 hazatérők dalában
 nyugszik meg idegrendszerünk
 tegnap még bizalmatlanul
 fogadta köszönésünket
 a föld szerelmeseinek közössége
 és ma kinyíltak a lélek zárai.

(Debrecen, 1964. április)

MÉG MIELŐTT

Gondjaimból még mielőtt hazaérek
 az utca mámorában kereslek Téged
 hátha élém villansz sürgető mosollyal
 Te vagy már szívemben a friss napos oldal
 Érted vágyó dallam minden rezzenésem
 tisztább vagy kedves mint harmat a levélen.

(Debrecen, 1964. április 17.)

ALKONYAT

Szövi már hálóját az alkonyat
 dobál a nap vörös sugarakat
 repülő vakok a denevérek
 zuhannak mint a lőtt-szárnyú gépek
 az ég szeplői a hű csillagok
 fénylő nagy lombja alatt ballagok
 elébed mert hiányzol kedvesem
 s az utcán dalként zúg a szerelem.

(Debrecen, 1964. május 9.)

KERGETŐZÉS

Eltakar a lombok ága
 úgy repülsz mint a pacsirta
 hangod forrás, fénye csillag
 betakar a virág-illat
 állj meg, állj meg, ne rohanj már
 karom fészek Te kis madár
 repülj bele melegébe
 ölelésem örvényébe
 pihend ki a fáradalmad,
 kettőnket a dal takargat ...

(Debrecen, 1964. április 18.)

HARMINCON TÚL

Belenéztem a tükörbe
 ráncosodok mint a körte
 a hajamra ráhullt a dér
 harmincon túl már a legény
 nem oly mohó, felelőtlen
 nem csak eszközt lát a nőben
 hanem álmot, tiszta csendet
 élettársat, féltő könnyet
 életének aggodalmát
 akit szeret, annak szavát
 bármerre jár mindig hallja
 öleléssé nyílik karja
 cirógatja tenyerével
 betakarja a kék éggel
 harmincon túl már a férfi
 a szerelmet mélyen érzi ...

(Debrecen, 1964. május)

A levegő és a magasság
 csillagos létráin
 emeletünkre is felkúszik a tücsök
 cirpelése
 a nyitott ajtók résein át
 oson a konyhába,
 ahol a kedves mosolyogva mossza
 a cseresznyét
 és a nagy szemű friss gyümölcs
 piros gyöngyként tündököl
 a tál fehér karéján
 rezzent a nyárfa pengő levele

PITYPANGOK ...

Száll a pitypang, száll
 bolyhos fehér sál
 belekap a szél
 s vele táncra kél

Száll a pitypang száll
 fényhúrokon jár
 megáll valahol
 - hófehér mosoly

száll a pitypang, száll
 virágzik a nyár
 hajadban pihék
 s rád nevet az ég.

(Debrecen, 1964. május 24.)

ÉJ

és a szél futama felénk sodorta
 mikrofon-hangját az állomásnak
 elhallgatott a tücsök
 elült a szél a gallyakon
 elbújt az éjféli utcák alagútjában
 csak a Diesel-mozdony füttye
 hangos még
 és félelmetes a mikrofon hangja,
 mert olyannak tűnik
 mintha a csillagos csend
 álmában beszélne ...

(Debrecen, 1964. június 21.)

EGY EMLÉK A TISZAPARTON

Zöld nyár-haját fújja a szél
 a fáknak
 riadt özként rezzennek a lombok
 az ég alján lámpásként csüng a hold
 és a Tisza pengő tükrében
 mossa a lány arcának tiszta hamvát
 széles mosoly a táj és csillagos csönd most minden
 a komp is elnyúlt, pihenni tért
 hátán cipeli a nappali örömök zaját
 és a sarkantyús habok tánca
 álomba ringatja őt.

(Debrecen, 1964. június)

BÉKE

Milyen jó, ketten egyedül
 mikor sárga papucsban
 feltipeg a hold az égre
 és könnyei a hunyorgó csillagok
 beleragyognak szemed zöldjébe
 alattunk s köröttünk alszik a város
 a bárból mintha kötélén rángatnák
 jajdul a twist
 elment már az utolsó villamos
 mind kevesebb a sajgó motor
 és hús aranyával hull ránk
 az éj nyugalma.
 Milyen jó, ketten egyedül.
 Kitárt lélekkel várom az estét
 amikor belerepülsz a karjaimba.
 Várlak a csöndben, a zajban
 a rohanás villámaiban
 együtt emlegetem a neved
 a hulló esővel.
 amikor csöndes szerelemmel
 ajkadra csókolom szerelmemet
 és ilyenkor érzem
 hogy köröttünk
 minden ami zajlik,
 a twist jajduló éneke,
 a fiatalok görcsbe-ránduló tánca
 az autók és motorok
 zajos suhanása
 mind, mind a mi szerelmünket
 megszépítő béke.

(Debrecen, 1964. július 14.)

NEM SZERETEM

Nem szeretem a megalázkodókat,
 azokat, akik igazukat magukba fojtják
 s nem merik a szó fegyverét
 az igazságot a hazudozóknak,
 felelőtleneknek nekiszögezni
 és kérdőre vonni a farizeusokat,
 a barátait és elvtársait feledőket
 akik már feledik vagy elfeledték
 honnan indultak és hova kerültek
 a hűtlennel és vállveregetőkkel
 nem vagyok rokon
 és baráti körömben nem tartoznak
 egyszerű és küzdelmes életükből
 az embert, az elvtársat megtartom
 emléknem,
 de fölényes és tudálékos bölcsességükön
 csak nevetek
 nem szeretem, ha a felső polcról
 a felső c hangján
 beszélnek a munkásokkal
 és parasztokkal,
 jobban szeretném,
 ha nem emelkednék válaszfal
 az egyszerű, tiszta szívű emberek
 az egyes rangosok közé,
 mert az ő borzalmuk
 kísérik útjukon
 őket s csak addig lesznek a polcon,
 amíg a tömegek akarják.

(Debrecen, 1964. július)

AHOL FÁJ VALAMI

Nem kergetek elérhetetlen álmokat,
 a vágyam? Becsületesen élni,
 segíteni társaimnak a jóban, rosszban
 minden nap többet tenni azért, hogy
 öröm ragyogjon az arcokon
 és belemélyedni az emberi lélek tengerszemébe
 s elidőzni a felszerkenő szavak tavaszában,
 hogy gyógyíthassak ahol fáj még valami.

(Debrecen, 1964. július)

ÉJSZAKAI CSENDELET ...

Szőke folyók csengő hullámai a felhők
 az ég tengerében sétahajóként
 elúszik a hold
 távolról bíbor álmából ébred a hajnal
 nem tudtunk aludni a gyémánt éjben
 szép éjszakánk volt ...

(Debrecen, 1964. július 20.)

NÉLKÜLED

Rossz az egyedüllét
 jégesőben bőrig ázva menekülni
 tető alá,
 téli csikorgó hidegben
 beleszakadni a jégbe,
 nyáron a sistergő kánikulában
 napfényt inni víz helyett.
 Mindez a rossz elkerülhető
 csak egy nem: a rosszakrossza
 a halál nem,
 de rossz is lesz nekem nélküled
 lenni valahol a föld gyomrában.

(Debrecen, 1964. július 21.)

ÁLMODJ TOVÁBB ...

Ketyeg a vekker
 mutatója kúszik a számlapon
 lassú öregkor minden lépte
 csókom még lángol az ajkadon
 hajnal van, ne vesd tekinteted
 a nap kisírt szemére
 álmodj tovább a csönd ezer színében
 ne gondold semmire
 ébredj majd a napfénybe öltözött reggellel
 hagylak, hadd álmodjon a lelked
 nem engedem, hogy felriasszon a vekker
 betakarlak a sugarak szötteivel
 óvlak féltő karommal mindentől
 és mindenkitől
 hogy miért?
 öreg napjainkban majd elmeséli
 a szívem a kandallónál.

(Debrecen, 1964. július 23.)

CSÖNDBE HAJLÓ ALKONYAT

Szeretem az alkonyodó falu csöndjét,
 hallgatni Varga Benedek tárogatóját
 idézni gyermekkori emlékeimet
 és a csillagokból az égre írni a békét
 szeretek végignyúlni a szobában
 és lehunyt szemmel hallgatni a kutyák altatóját
 megpihenni az álmaidban
 kedves, szeretem kinyitni sarkig az ablakot
 hogy hallgassam a nyárfák levelének
 sarkantyús táncát.

(Hajdúszoboszló, 1964. július 25.)

PORTRÉ A KEDVESRŐL

Lehunyta a szemed,
 a szépség nyugalma volt az arcod
 melleden pihent hó-fényű kezed
 lélegzeted halkabb volt
 a könnyező szemek csöndjénél
 arcod hamvának őszibarack pirosán
 álmodott a mosoly
 és én végig cirógattam arcod
 mint élete legnagyobb hangversenye után
 zengő hegedűjét a művész ...

(Debrecen, 1964. augusztus 21.)

KIKAPCSOLÓDÁS

Juj,
 a szél már fúj,
 fáj
 ha kietlen a táj
 kár
 ha összedől a vár
 kedd
 dobog csöpp szíved
 jó
 ha télen hull a hó
 rossz
 ha a szű motoz
 nincs
 az ajtódon kilincs
 fény
 a szemed a legszebb refrén
 kell
 a lelked örömeivel
 És
 álmunk elől nincs menekvés
 Várj
 s majd a karjaimba szállj
 Add
 nekem daloló szavad.

(Debrecen, 1964. július 22.)

A FÉNY SZÁRNYÁN

Talán már elindult
sárga csikorgással a villamos
az emberek összeverődtek
augusztus hajbontó melegében
és a gyorsulás ütemére
szél hasított be az ablakon
s ott ülsz Te is a tömegben
és én látlak messziről is
lelkem feléd fordulva
vágyja hangodat
a szívedről pattant szavakat,
amelyek rózsaként gyúlnak a szádon
talán már elindult
sárga csikorgással a villamos
várom a csuklós hajó gyors érkezését
sarkig kitárom az ajtót
hogy a fény szárnyán röpj
karomba.

(Debrecen, 1964. augusztus 22.)

HINTA

Száll a hinta
 száll
 lomha nagy
 madár
 suhanó kék
 hajó
 a ritmusa
 gyermekszó
 szállj csak hinta
 szállj
 soha meg ne
 állj
 lendülj magasba
 fel
 téged szerető
 gyermekeiddel
 villantsa rád
 tüzét
 a csillaggyöngyös
 ég
 szállj csak szállj
 tovább
 ízleld a felhők
 hab-fodráit.

(Tapolca, 1964. augusztus 27.)

NYÍLNAK A KISKAPUK ...

A levelek legyezői között
 kinyitja nagy kék szemét
 az ég
 a hajnal tejszínű ködvonata
 belerobogott a fény szerelmébe
 a reggelbe
 és az ágak pódiumain
 dalba kezdtek a madarak
 s az ablakok alatt
 az utcák friss lélegzetvételében
 nyílnak a kiskapuk
 s kilép rajtuk
 a hajnal-mosolyú
 ember
 s fölöttük
 nyitja nagy kék szemét
 az ég
 augusztusi szerelemmel.

(Tapolca, 1964. augusztus 29.)

VIHAR

A csónakok kikötve
 a tölgyek zúgva, nyögve
 a füzek sírva, zölden
 vállukban összetörten
 keseregnek a szélben
 a hullámok merészen
 futnak kékfényű háttal
 fodrukon villám szárnyal
 a szilfák barna rendje
 az erdő hús keresztje
 nagy zuhatag a hangja
 a lombok a harangja
 riadt madár rikácsol
 fészke villámtól lángol
 egy makk hullt le a fáról
 s már nem dalol a nyárról.

(Tapolca, 1964. augusztus 31.)

ESŐ

Pillangó röptű eső szemerkél
 hullatja gyöngy-könnyeit a levél
 egyhangú kórus az eső dala
 monoton sírás, az ősz hatalma
 zuhog felettünk, telnek a kádak
 eső selymében mosd ki ruhádat
 felhő hasad a nap mosolyától
 még-jobbán ciripel a hűvös zápor.

(Tapolca, 1964. augusztus 31.)

HEGYOLDALON ...

Érik a körte,
 csordul a vére
 ujjaid hószín
 szírom hegyére
 piros zamattal
 rezdül a gallyon
 tüzes markába
 rejti az alkony
 bíbor harangok
 a ringó körték
 borzas szél húzza
 a kötelékét
 mint varjú a fán
 kéklik a szilva
 töpped a bőre
 szeme kisírva
 pálinkát főznek
 a jó parasztok
 tél hidegében
 velük koccintok
 mint napfelkelte
 ég a jonatán
 a ringó ágak
 tüzes trónusán
 nyitja a szőlő
 hamvas mosolyát
 rajta permetlé,
 őszi ibolyák
 hozd a kosarad
 hadd szedem tele
 nem haragszik ránk
 a gazda szeme ...

(Tapolca, 1964. augusztus 30.)

TAPOLCAI EMLÉKEK

1./

Kék mező
 most a Bükk szelíd síksága
 Rákóczi fejedelem idején
 véres csatatér volt
 halott labancoktól kékllett a föld
 azóta Kékmező a síkság neve

s így őrzi emlékét a kuruc vitézségnek
 a szájhagyomány
 a legenda
 a Bükk alvó nagy csendje
 a virágok mézízű dala
 zöld tornya a gesztenye fáknak.

2./

Nem tudtuk, hogy merre
 kell menni a célhoz,
 csak lépkedtünk, haladtunk
 a szebb, a még szebb és a
 legszebb utakon
 ösvényeken, ha eltévedtünk
 hát üsse kő
 megéri a fáradságot
 a kerülőt, a bolyongás izgalma
 hajtott, üzött
 új utak kutatására
 és felszabadult gyermekként
 élveztük a szabadság
 magasságát
 a szilfák, bükkök
 és fenyők
 sötét boltívei alatt
 miközben
 hullt ránk az erdő
 zöldből, virágokból
 füvekből és páfrányokból
 szálló, szöttesként nyújtózó illata

a napfény
 utat hasított néhány
 lomb között és arany létrák
 rajzolódtak a széles derekú
 fák törzseire
 és a gyepek-habok üde zöldjén
 arany ablakok nyíltak
 a sűrű zöld sötétjében.

3./

Egy tisztás fölött
 vastag drótkötél pályákon
 úsztak a munka hajói
 .a kövekkel rakott csillék
 füst. por-színű füst-rózsa
 nyílik a túlsó hegy mögöl
 s messze visszhangzó dörrenés
 hasít át a tájon -
 robbantottak
 s a csillék szakadatlan
 megszokott ritmusban
 menetelnek terhükkel
 a drótkötél pályák útjain.

(Tapolca, 1964. szeptember)

HAZÁM

A legszebb külföld Te vagy
 nekem hazám
 szépségednek lelke van
 és én csak tájaid
 mindig rád emlékeztető varázsában
 érzem magam nyugodtnak,
 boldognak
 a völgyek, patakok,
 szeplős sziklákon napozva
 a hegyek csúcsán
 vagy az Alföld
 forró pusztáinak énekében
 érzem a szabadságot
 amelyből születik a szép
 a jó,
 és nagy, nagy szerelmem
 irántad hazám.

(Tapolca, 1964. szeptember)

A FÉRFOKOR TÖRVÉNYE

Ne csak papold -
 tanulj meg tenni másokért
 add a szíved és áldozz
 éjszakáidból egy kevés álmod
 az ébrenlétnek
 s olyankor törd az agyad
 izzó lelkesedéssel
 hogy nyíljon ki az emberi gondolatokban
 a boldogító értelem napfelkelte
 és hasadjon hajnalokká
 a megszépítő gondok öröme
 türelmes küzdelem önmagunkkal is
 amíg megértetjük másokkal
 a kardélú eszmék igazát
 ne féld kimondani forró meggyőződéssel:
 hited, életed, sorsod,
 jövőd, mindennapi gondod,
 harcod
 rendet, fegyelmet, fénylő tisztaságot
 teremteni a közéletben
 mert a mások szebb életének
 örömére tenni, cselekedni
 a férfikor törvénye.

(Debrecen, 1964. szeptember)

TŐLÜK TANULTAM

Az Alföldön
 a puszták karikás-ostorainak
 csergetésében,
 Angyalháza, Citrahát, Vértölgy
 és a szikkadt torkú
 cserepes ajkú Hortobágy
 szomszédjában
 a karámok éjjeli csöndességében
 a juhászok, csikósok
 kubikusok és töppedt bőrű
 parasztok esti meséiben
 hömpölygött, áradt
 mély baritonnal
 kórossá lombosodott erővel
 a neved: szabadság
 és e fogalom
 - most értem csak meg igazán –
 akkor egyet jelentett a hazával:
 a néppel
 nem a történelem könyvekből
 tanultam meg a hazaszeretetet
 - de nem is az iskolában –
 hanem mennydörgő hangjuk viharából
 patkókat egyenesítő erejükből
 a napszám 80 filléres nyomorából
 szerelmesen szerető szívükből
 amely szelídebb volt a galambnál
 de félelmetesebb a zivatarnál
 ha kellett – és azért tudott szeretni
 mert sorsa megtanította gyűlölni a rosszat.

S ezek a gyermekkori slambuc melletti
 beszélgetések örök lángként égnek a szívemben
 a Hajdúságban, a Bükkben, a Bakonyban
 mindenütt, amerre csak utazom
 szép mosolyodban hazám.

(Tapolca, 1964. szeptember 5.)

ŐSZ A HEGYEKBEN

Belenőttek a fák az égbe
 zöld lombbal merednek a kékbe
 fölöttük felhő-zászlók lengnek
 hús gallyaikkal integetnek
 napfényben lángol koronájuk
 friss hegyi-patak a korbácsuk
 mint a must-gyöngy ha présből csordul
 a hangja csengő s belekondul
 a völgykondérba, kedve táltos
 kék tükre fölött fecske szálldos
 a hegytetőn még villan a nyár
 de karéjában ősz muzsikál.

(Lillafüred, 1964. szeptember 4.)

CSÖND

Csöpög a vízcsap
 ketyeg az óra
 nappal nem hallok soha e zajt
 csak éjszaka,
 amikor álomba nyújtózik a csönd is
 ... hadd csöpögjön a víz
 s hadd feleljen a vekker
 az ajtók nyitott szárnyán
 a hazatartók
 vagy a szeretőkhöz rohanók
 díszlépésének ritmusa
 kopog emeleti szobánkban
 visszhangként verődik vissza a falakról.
 Elzárom a csapot,
 szememre parancsolom az álmot
 elfelejtem a léptek zaját
 és reggel bódultan ébredek
 ... éjszaka, lassú tehervonatként
 fetreng az ágyban
 nem hagy pihenni az idegrendszerem
 és a hajnalokban nyugszik meg
 fáradtan-friss fantáziám.

(Debrecen, 1964. szeptember)

A LÉLEK VISSZHANGJA

Megátkozott valaki?
 nem hiszek a babonának,
 de távozom tegnapi magamtól
 és napjaimban
 keserű emlékeimet érzem,
 látom
 hallok az ismerős szavak
 záporában ...

Jaj
 a lélek visszhangjának,
 jaj annak, aki
 látja is azt, amit érez ...
 bizalmatlan vagyok
 és hitetlen
 ideges nyugtalanság vértéz
 bomlanak a csöndes órák
 vihar készül a sejtjeimben,
 csak magamat hibáztatom
 és átkozom verseimben
 szívem és agyam termékét,
 jobbom barna erejét,
 amellyel oly sokszor versbe kezdtem.
 Kifeszítem testem az ágyban
 és magamra riogatom az álmot
 húzza le szemem redőnyét
 míg magammal szemben
 ébren állok
 és várok
 az álom–kergető
 belefásulásba.
 Jó az egyedüllét
 dorombol az éjfél
 a csillagok álmával
 ébredek hajnalban ...

(Debrecen, 1964. október 15.)

MUNKÁJUKTÓL TAVASZODIK A HATÁR

Esőben kukoricát törő parasztok
 gondja a holnapom
 drága teherként cipelem a szívemben
 és nemcsak a vállamon
 a lelkembe kondul napjaik harangszava
 és munkájuktól tavaszodik a határ
 rideg gyöngyként pereg az eső kalapjukon
 s mellettük kúpokká nő a csutkaszár
 agyig sáros a kerék, habos tajtékot fúj a ló
 térdig gázol a pocsolyában, a bakra fel nem ül
 ostora villámként cikáz a csípős levegőben
 nem, nem üti a jószágot, a löcsnek nekifeszül
 izzad, verejtékez, kabátot szakít, könnyít a terhen
 csak ne feszüljön pattanásig a pengő istráng
 áztatja, dagasztja kabátját az októberi eső
 a tekintete komor, arca nyíló láng,
 ujjaival belefésül a friss vetésbe
 harsogó zöld a kikelt búza selyme
 úgy vigyáz rá mint egykor az övére
 és zöld hullámában benne ring a lelke.

(Debrecen, 1964. október 19.)

EGYEDÜL

Egyedül hallgatom a csendet,
 szobánkban szárnya nőtt az estnek
 künn az ég óceánján
 fagyos fényű csillagok remegnek
 nézem a függönyt, ablakunkra hull
 omló fodra
 Te varrtad kedvesem, miközben pihézett a hó
 nagy pillangóként mosolyogva,
 lestem az utcát,
 vártam, mikor nyílsz virággá a sarkon
 hogy letépjelek magamnak milliószor is
 a távolból gondolataimmal
 a rideg ablaküveghez szorítom arcom,
 egyedül hallgatom a csendet
 szobánkban szárnya nőtt az estnek
 s künn az ég óceánján
 fagyos fényű csillagok remegnek ...

(Debrecen, 1964. november 8.)

NÉZZ RÁM

Félig nyitva az ablak	a villamos megállt, ablakából nézz rám
és a hűs szelek suhanásában	ha jöttél vele, ne rejtőzz el előlem,
hallgatlak,	didergek, fázom, mert érezni akarlak
kutatlak	minél előbb e rút időben,
jössz e már, csapódik e a liftajtó	félig nyitva az ablak
röpülnek e táncos lépteid	álmomból felriadtam, öröm, hogy itt vagy
s közben szállingózik a hó	s karjaimmal betakarlak ...
pillangózó pelyhek hullnak némán	
és várom a csengetésed	(Debrecen, 1964. november 13.)

ÉVA KÖSZÖNTŐJE AZ ÜDÜLŐBEN

Amit most elmondok nem mese – valóság	gondos szeretetben telnek majd az esték.
épp azért úgy figyelje a hallgatóság.	A nappalok pedig – majd meglátják kérem,
Igaz a történet – ezrek tanúsítják	nem lesznek unottak – ezt én megígérem.
a már itt üdült szövetkezeti gazdák.	Amint már mondtam, most egy éve annak
Már egy éve annak – eleven az emlék	hogy az üdülőben kinyílt minden ablak
hogy átadták az Önök szép épületét.	és az első csoport a Nagyerdőt nézte
Ősz hajú öregek, vidám fiatalok	és az őszi fényben mosolygott a Béke.
ajkán sokszor csendültek büszke dallamok.	
Barát, testvér itten minden kedves vendég	(Debrecen, 1964. november 13.)

SZAVAK HELYETT ...

Éjfél utött a toronyóra
 halk fényt szítál a kerti óra
 mellettem alszik lelkem ága
 a feleségem, névnapjára
 nyíló csillagból kötök csokrot
 jaj köszöntőt hát mit is mondok?
 a szívem halkán dalba kezdett
 s a szavak helyett ő segített ...
 (Hajdúszoboszló, 1964. december 24.)

1965.**NYÍLÓ SZEMEK TÖRTÉNELME**

Nagyanyám egyszerű parasztasszony volt,
 érthető, mint a Petőfi versek
 talpig feketében járt mindig,
 akár a jeget síró fekete felleg
 homloka égboltját tűnődve néztem
 a ráncok árkában pásztortüzek égtek
 tekintetének forradalmában
 panaszlón sírtak a szikkadt cselédek.
 Nagyanyám egyszerű parasztasszony volt,
 szavában csendes, de álmában lázadó
 sorsában nyomorult volt, urak szolgája
 várt a boldogabb időkre és sajgó
 fájdalommal hullt késő este az ágyba, fehéren,
 üveges szemmel, fáradt alázattal
 duzzadt szederindák korbácsa kezén
 együtt aludt a vaskos bibliával.
 Nagyanyám egyszerű parasztasszony volt,
 nyíló szemében történelem égett
 három holdjában volt élete ára
 s mindössze élt 75 évet.

(Debrecen, 1965. május 7.)

RÉGI, FÁJÓ EMLÉK ...

Súlyos a lépte, a háta hajlott
 kezén a robot erei nyílnak
 fájó virággá, égő indákká
 soha nem fárad, mert nincs megállás
 két szeme parázs, ajka cserepes
 kinyílik rajta a láz rózsája
 hervatag virág arcán a bánat
 mosolyában is könny remeg félőn
 fojtott mély sóhaj csak lázadása
 - ilyennek láttam a nagyanyámat
 ki tudja, volt-e egy boldog álma?

(Debrecen, 1965. július 4.)

JÁTÉKOS TAVASZ

Piros ejtőernyő
 száll a kék magasban
 szőke gyermek játszik
 kedve örök dallam
 pattognak a rügyek
 ének, fütty az erdő
 ráomlik a tájra
 a fény, mint nagy kendő
 fekszünk a friss fűben
 rákezdte egy gerle
 szerelmi vallomást
 írunk az egekre.

(Debrecen, 1965. április 18.)

FÜRDŐZÉS KÖZBEN ...

Piros, lila, fehér, okker
 sárga, vörös, bíbor – dobd fel
 hadd repüljön a magasba
 a sok színű tarka labda
 angol, bolgár, szovjet, német
 magyar, török – egy a lélek
 mennyi földgömb száll a fénybe
 az örömünk Te vagy Béke.

(Balcsik, 1965. augusztus 14.)

TENGERI HAJNAL

Belefolyik a tenger az égbe
 hűvös hullámként a szelíd kékbe
 pára-felhőbe bújnak a hegyek
 a fákról peregnek a levelek
 sós ízű szépség a ringó tenger
 a habok tánca álmomból vert fel
 a parti sziklák moha szőnyegén
 nyújtózik, ébred a hajnali fény.

(Balcsik, 1965. augusztus 20.)

FIATAL IDŐ SODOR ...

Menni kell, fiatal idő sodor,
 nem állhat tétlenül az élő
 váll-feszítve, küzdelemre gerjedve
 villanó izmokkal napfénybe mártózva,
 hulló esőbe görnyedve, kard-hegyes jégcsapokat törve
 menetelni kell a váró tavaszok felé
 és útközben megvívni ádáz elleneinkkel
 s önmagunk gyarlóságaival
 menni kell és sohasem hátranézni
 előre, bátran és mindig lelkesebben
 szívünkben felhő-fehér szeretettel az Emberért,
 tisztára mosott szavakkal ajkunkon
 mindig az igazat, a zengő őszinteséget
 hirdetni, megszenvedve egy-egy futó mosolyukért
 ha nehéz és kínos is, de mindig hitet
 gyújtva őszinte vallomással a lelkünkben
 nyíljunk ki előttük, mint a hajnali égen
 a nap tüze, legyünk emberek érzéseinkben,
 tetteinkben, a kimondott szavak melegében
 mert menni kell,
 sodor a fiatal idő minket ...

(Debrecen, 1965. szeptember 25.)

FELESÉGEM SZÜLETÉSNAPJÁN

Ül le mellém és hallgasd a némaságom
 nem szólok most hozzád
 és mégis veled beszélek
 vallat huszonnyolc éved
 hozzám-kötözött álma
 rám hajlik a csönd
 a hallgatás nyugalma,
 mint az árnyékom – szobánk falára.
 Mily mélyen szeretlek
 veled együtt szépülnek az órák,
 nyílik mosolya az ércorkú időnek
 hajlik tavaszba az ibolyák szelíd rendje
 harsogó színek érnek a gyümölcsfákon
 telt mosolyú józanság napjaim öröme.
 Megosztozol a gondjaimban
 de ha rosszkedvű vagyok nyúlj Beethovenért
 és merengj, álmodozz, sajogva mártózz
 a dallamok tengermély emberségében
 meríts belőle tisztacsengésű józanságot,
 szeretetet, hitet életünk forradalmához
 hangszereknél is zengőbb harmóniát
 szerelmet, álmot
 rakéta-erejű zenét a szerelmünkhöz,
 zenét, muzsikát
 hadd pattintsa szét a némaság csendjét ...

(Debrecen, 1965. október 31.)

KÉSŐ ESTI VÁZLAT

Az áldozó nap színéhez hasonló
 a hangulatlámpa fénye
 kényelmes fotelben ül a hitvesem
 vaskos könyv van a kezében
 álmosan hajlik a friss betűk fölé
 ritkábban lapoz, megpihen
 nézem az arcát hosszan elmerengve
 és nagyot dobban a szívem.

(Debrecen, 1965. november 7.)

1966.**LELKEMMÉ NŐTTÉL**

Minden reggel viszem a szerelmed	a villamoson hozzád beszélek
az éjszaka csöndjének nyugalrát	hópihék tánca karcsú termeted
csak veled együtt vagyok pihentebb	egymást szeretve telnek az évek
s válnak tettekké a dolgos órák	lelkemré nőttél, azért szeretlek.

(Debrecen, 1966. május)

ESTI KÖSZÖNTŐ

Rátapad a fény a fákra,
 zöldkontyos nagy sugarára
 vastag ér a gyantás kéreg
 gally-ostora legyez Téged
 halk fohászú Tarna patak
 hús habjára rácsókollak
 megállt a szél illat árad
 csöndje száll az éjszakának
 az ég hátán tüzek gyúlnak
 a csillagok kivirulnak
 sárga rózsái az égnek
 fényszirmokat szór elébed,
 minden csillag, lépj csak rájuk
 testvérünk lesz magasságuk ...

(Parádfürdő, 1966. június 14.)

NYOLCVAN ÉV ...

Naponta számtalanszor látom
 pontos időben a sétányon
 botra támasztva nyolcvan éve
 sorsával fakult szeme kékje
 csoszog, még lendítik a lábak
 vigyázza a dédunokákat
 ül a padon, miről merenghet
 könnyes a szeme, keze reszket
 álmodik ő az ifjúságról,
 s levél hull rá a tölgyfa-ágról ...

(Parádfürdő, 1966. június 14.)

HAJNAL

Madárdal, csönd, fényes szelek
 zsongó nászában ébredek
 álmában serken a rigó
 a kedve máris nótaszó
 válaszol rá a vadgalamb
 a hangja mélyzengésű lant
 a hegy gerince lángban ég
 szórja a nap bíbor tüzét
 rázendít a nagy énekkar
 a hajnal mindig fiatal.

(Parádfürdő, 1966. június 15.)

PARÁDFÜRDŐI ALKONYAT

A moccanatlan levelek
 zölde szemmel lesik az eget
 lomb-sűrű csöndben madarak
 szőnek szívükkel dalokat
 a tarka csorda messze jár
 utánuk már porfelhő száll
 sötétben leng a hegyi út
 a párjáért sír a kakukk.

(Parádfürdő, 1966. június 18.)

NYÁRI VIHAR

Ábrándos kék az ég ...
 őszibarack nyitja szemét
 a bársonyszőrű réteken
 táncolunk nyíló fényeken
 köröttünk illat, tömör csend
 s a ránk morajló végtelent
 bíbor villámok szelik át
 ijedt gyermek a nyírfaág
 irigy a fényre a sötét
 a felkavart por mint sörét
 pattog bőrünkre, fúj a szél
 a táltos vihar újra kél
 nagy hideg gyöngyök hullanak
 isszák az esőt a kutak
 virágként nyílnak a habok
 s fölöttünk újra nyár ragyog.

(Parádfürdő, 1966. június 17.)

PESTI UTCA

Napra merengő ablakszemek
 tág-ölű pajkos játszóterek
 villám-szép fényes nyári órák
 nyárkottázta friss pesti nóták
 egy fiatal lány zongorázik
 a falra karcsú árnyék mászik
 egy kisfiú elébem téved
 harsogó öröm, zengő élet
 messzire száll a nevetése
 napfényes égbolt szeme kékje
 szalad, nevetgél úgy beszélget
 ne bújj el tőle, keres Téged ...

(Budapest, 1966. július 10.)

NYÁR

Még összeölelkeznek a fák az éggel
 a tornyos lombok a messze-sejlő kékkel
 a tó csöndjébe mártja üstökét a nap
 a víz tükrére a fény ácsol tűhidat
 könnyű táncba hajlik a zöldmosolyú nád
 illatos terhétől roskad az almaág.

(Debrecen, 1966. augusztus 18.)

FALUVÉG

Kemence- tűz színű felhőbokrok
 lobbannak fölöttünk, alkonyodott
 nagy álmodó csönd a faluvége
 okker és bíbor feszül a kékbe
 hosszú fehér lánc a libacsapat
 a pihéző neszben lassan ballag
 ösztönük nyila vezeti őket
 a hús jegenyék az égbe nőnek
 szendergő álom a gólyafészek
 s nyílnak tüzei az esti égnek.

(Hajdúnánás, 1966. augusztus 20.)

ŐSZ A VÉNKERTBEN

Barna mosolyú, ódon
 nádas pajták
 recsegő gerincű
 gémes-kutak
 évtizedek emlékét őrző
 zöldbe harsanó
 csenddé nyújtózó vén diófák
 táncos kedvű nádas
 hajlik a szélben
 a körte és szilvafák
 érett gyümölcsüket kínálják
 szótlán, nagy cintányérok a
 napraforgók
 távolabb egy paraszt
 régi, kedves cimborám
 mossa a boros hordót
 száll, kering a szüret illata
 csorduló cukor pattan
 a telt gerezdek hátán
 s ahol a dülőút
 belefut a felhő-habokat tartó
 birsek és almafák zöldjébe
 ott töpörödik nagyapám kunyhója,
 ráncos már, faláról lehullt a vakolat
 gyérül tetején a nád
 vékony ezüstben becsordul rajta az eső ...
 megtelik a kosár körtével
 s az útkanyarban az öreg visszakémlél
 sajgó emlék a tekintete
 áll még a rozoga pajta
 együtt öregedett a nagyapámmal ...

(Hajdúszoboszló, 1966. augusztus 28.)

A PUSZTÁN

Csüng az eső a magasban
 görög-dinnye szekér-kasban
 villám-vadította ménes
 fut a pusztán, hej de rémes
 ha a csikós gyenge legény
 kifut a világból a mén.

(Tiszacsege, 1966. augusztus 29.)

VÍZPARTON

Az ég taván
 a fellegek
 úgy úsznak mint
 a tutajok
 a fák hegyén
 a levelek
 zöld kórusán
 friss nyár ragyog
 a víz parton
 egy néni áll
 ezüst kontyú
 szép némaság
 messze mereng
 emléke száll
 néha rezzen,
 mint gyertyaláng.

(Hajdúszoboszló, 1966. augusztus 24.)

ÉG MÁR A REGGEL

Ég már a reggel, árnya nőtt a fáknak,
lány ül a padon, csendes, szép alázat
lehunyja nagy szemét, szívével hallgat
vékony ujjával halk szeplőt takargat
rezzen mellette a zöldtüzü bokor
a reggel lángjában egy rigó dalol.

(Felsőtárkány, 1966. augusztus 30.)

HEGYI ESŐ

Zúg és sír az eső, felverte a csendet
hideg, fénylő könnye mossa a hegyeket
keringve szitálja érdes kavics gyöngyét
dermesztő zuhanyát, felhőből nőtt körmét
zuhogva, csapongva áztatja a földet
felleg-sátrak alatt dalolnak a tölgyek.

(Mátraháza, 1966. augusztus 31.)

ESŐ UTÁN

Aranyba mártott
felhőhullámok
habzanak délben
a nyíló égen
az égő illat
nyárutót ringat
a hegyek hátán
a fény mint sárkány
repül a zöldben
tág-ölű völgyben
nagyöklű sziklán
a lombok titkán
habzsoló fények
irama éget
rebbenő álmok
a vad virágok
ránk gyúlt az égbolt
ilyen nyár rég volt.

(Mátraháza, 1966. szeptember 1.)

KÉKESTETŐN

Piros cserepes fények a házak
 ködből ébrednek, szelíd alázat
 köröttünk minden, mély mint a tenger
 kúszik az égbe kék szerelemmel
 hűvös nagy kígyók a hegyi-utak,
 kemény hátukon csillog a harmat
 nyílik a házak rőt ablakszeme
 moccan a család, különös zene
 a táltos karok friss ölelése
 pattan a munka, s a fák sörénye
 hasadó napba nyújtja smaragdját
 haragos motor hasítja útját
 tisztul a mélye a ködhatárnak
 a dalos csöndben fodros szél támad
 s fönt a hegytetőn a hajnal karján
 álmodom rólad szép lángú hazám.

(Kékes, 1966. szeptember 2.)

PRESSZÓBAN

Tarka-kedvű kerti sátrak
 árnya alatt ránk találnak
 évektől szépült emlékek
 Galyatetőn pattant fények
 emlékszel az ősz hangjára
 a színek vad fohászára?
 Velünk szemben gesztenyefa
 szerelmespár ül alatta.

(Mátrafüred, 1966. szeptember 2.)

HOSSZÚ ÚT ELŐTT

Fekete fejkendős fecskepárok
 énekét hallgatom
 búcsúzkodó égi vitorlások
 pihenő drótokon
 magasba röppenő csöpp hangjegyek
 a daluk őszt sodor
 csattogó szárnyuk búcsúlevelek
 tollukra fény hajol.

(Mátrafüred, 1966. szeptember 2.)

FÁJÓ ÁLOM

Elmentél haraggal
lázban égő daccal
szomorú szemekkel
sajgó rezdülettel
bánatomban hagytál
röpültél, szaladtál
ki a hóhullásba
karom féltő ága
nyúlt utánad halkán
síró, fájó dallam
volt a vágyam Érted
vártam visszatértem
rejtettek a házak
rohantam utánad
fehérhajú ködben
kintől meggyötörten
kutatva, keresve
utánad repesve
jeges tócsákon át
lesve lábad nyomát
a zúzmarás gallyak
az arcomba martak
ringó árnyak csöndje
hajolt a rögökre

felébredek reggel
rád nyíló szemekkel
karom feléd tárom
megviselt az álom.

(Debrecen, 1966. november 25.)

1967.

NEM FELEJTEM

Nem felejtem,
 mert szívem van, eszmém
 és emlékem
 s a hármass rend sorsidéző
 történelmében égek
 Nem felejtem,
 mert nem felejthetem
 emberségem
 és sajgó, nem bocsájtó
 érzékenységem
 a kezek kérges zsoltárát
 a szemek árkában megbúvó könnyeket
 a fellázadó lendület
 nekiiramodását
 s az erőt és jobb sorsot jajduló
 parasztok néma ajkát
 feszítő éneket,
 amely himnusszá
 viharzott a kertaljak naplementében
 vagy hajnalban,
 amikor a
 vendégoldalas szekerekre ráfeszült
 a húsbőrű fény ébredése
 és a dülő-utakon harmatos ló-paták
 tapostak utat az elcsigázott test
 fáradt robotja felé

nem, nem felejtem a nagyanyámat
 és nagyapámat, akik összeölelkező
 bánattal túrták a címeresek földjét
 és megfáradt, elgyötört életükben
 csak egyszer vallhattak a szerelemről ...

(Debrecen, 1967. január 23.)

TÉLI HAJNAL

Rám nyitja kék szemét a csend
 hajnallal múló csillaga,
 a villamos álmosan cseng –
 fénylő zúzmara a haja.

Munkás-férfiak s asszonyok
 hajnali karát hallgatom,
 kitárok minden ablakot –
 friss lendületük a dalom.

(Debrecen, 1967. február 20.)

OTTHON

Vasárnaponként de jó megtérni Hozzád,
belesimulni felnőtt rajongással
régi kamaszos szerelemmel
karjaid mély medrébe
és megcsókolni munkától serkedt
becéző kezed
visszaváró melegét
belefésülni ujjaimmal
hajad villámló ezüstjébe
és mily jó egy percig
gyermekké álmodni a férfikort
miközben hallom és érzem
a szívverésed – együtt én velem
a hétköznapi nagy és szép gondjaiban
családi békém örömeiben
lépteim mérföldkövében, amikor kószálok
a hulló-csillagos ég alatt a kedvessel
és tervezgetjük a holnap-utánokat,
s én a hazai vasárnapokon
nem felejtetem ujjaid fűrésztáncát,
amint nyújtod a lélek-fehér rétest
s az apám szemében kinyílt egy könny-virág ...
évtizedek szerelmével őriz
téged Anyám.

(Debrecen, 1967. május 3.)

NYÍLIK AZ ÉJ

A hegy mögött	két fecske száll
pasztell ködök	grafit madár
rőt hulláma	nyílik az éj
ég a fákra	a titka mély
a tikkadt fák	a kis vonat
mint katonák	mint gondolat
vonulata	tör a hegybe
húz a dombra	hús szelekbe
a rét mögött	mártja füstjét,
két fél török	hab sörényét
asszony kapál	fehér az éj
nagy tarka sál	az álma mély
a sok virág	gyík-keskeny út
tűz illatát	fut alattunk
sodorja már	s nap-szirmú fény
a hegyi nyár	a völgy ölén
szekér zörög	új csillagok
s a domb fölött	a házsorok.

(Szilvásvárad. 1967. június 30.)

FIATALOK

A válluk-hegye összeér,
 mint gesztenyefán a levél
 valamikor, nem is régen
 mi is jártunk így a réten
 éveinkben a különbség
 de szívünkben nincs még restség.

(Szalajka völgye, 1967. július 2.)

A VÖLGY DALA

Lenn a völgyben
 sok kis szikla
 rajta a fény
 arany szikra
 ének röppen
 a magasba
 lila ködben
 rám harsanva
 hangja mámor
 szítja vérem
 a kis kántor
 feleségem.

(Szalajka völgye, 1967. július 3.)

AZ ÉBREDÉS CSENGŐ HARMAT

Kilencszáz méter magasban
 ahol a Bükk fénybe mártva
 rádereng a fodros égre
 beleharsan a dalárda
 a fülemile, a rigó,
 a cinke és a vadgalamb
 dermesztő szép ez a dallam
 mélyhegedű, bariton lant
 tarka szoknyás vad virágok
 táncos kelyhe néha rebben
 a kapaszkodón kaszálnak
 sötét barnán könnyű csendben
 zúg a fenyves, feleselget
 traktor porozza az utat
 pára száll a völgy medrében
 csillannak a hegyi kutak.
 Friss suhogás itt az álom
 az ébredés csengő harmat
 e perzselő táj a hazám
 nagy zöld csöndjével takargat.

(Szilvásvár, 1967. július 3.)

BÚCSÚ A SZALAJKA VÖLGYTŐL

Álmos meleg van,
 a fény habját fellegek takarják,
 a nyarat a színek dáridója jelzi
 a vízesés ezüst lépcsőin
 zúg, morajlik a zuhatag
 és belezúdul a keskeny
 patakmederbe s hömpölyög,
 siklóként tekereg a fák
 pagodái alatt,
 egy hetet töltöttünk itt a kedvessel,
 lengő aranymezőkön és
 tarka kacagású réteken sütöttünk szalonnát,
 a hegyek sziklás koponyáján
 rotyogott bográcsunkban a slambuc,
 a bíbor színű krumpli-paprikás.
 A völgyek keskeny torkában
 zengve csapongott énekünk,
 magasba feszült a dal,
 mint az alföldi pacsirták

rásuhant a fenyők, szilfák
 és tölgyek csengős leveleire,
 a virágok éles illatára,
 az utak bronz és fehér porára,
 és mi menetelünk harsogó kedvvel
 a kékes zöld hegyek gerincére ...
 hogy alacsonyan szálló fellegeket
 szorítsunk markunkba, vagy
 betakarózzunk az úszó óriások
 vizes lepedőjével,
 sodort ujjongó hangulatunk
 és lepillantva a mélybe
 éreztük a magasság fáradtságát,
 nem lankadtunk, újabb sziklatömbök
 és magaslatok riadtak elénk,
 s mi küzdve kapaszkodtunk
 az egeket metsző új győzelmek felé,
 mert látni, tudni, szárnyalni akartunk,
 belemerengeni a titkok mélyébe,
 rákönyökölni az éles, göcsörtös sziklák
 baltáira, elidőzni a távolság kilométereinél,
 hogy újult erővel, új utakra térhessünk ...
 hiszen emberek vagyunk, égitesteket idézők.

(Szalajka völgye, 1967. július 6.)

SÁSTÓI IDILL

A hídnál a fűzfa alatt
 egy horgász ül órák hosszat,
 türelem, csend, merev szobor
 tőle távol hal lubickol,
 nem kap a ponty – hiába vár
 rántja horgát s haza sétál.

(Sástó, 1967. július 8.)

HÁRMASBAN

Oson,
 evezőnyelvével szeldesi a vizet
 csónakom,
 kedvesem
 vállára piros betűket fest a nap
 szerelmesen,
 cirógat,
 bronz nyila fénye
 a rigókat
 ébreszti éneklésre
 anyám
 hat évtizeddel szívében pihenve mereng,
 s a haján
 ezüst dalolja ifjúságát
 s mosolya tövében jószág dereng ...

(Hajdúszoboszló, 1967. július 11.)

ALSZIK A KEDVES

Csengős levelű jegenyék
 lengik be a tájat
 csillagnagyságú madarak
 óriásként harsonáznak,
 a lomb között szellő motoz
 délibáb a fénye,
 mellettem alszik hitvesem
 egy kék lepke szállt szemére.

(Hajdúszoboszló, 1967. július 12.)

HAJNAL

Piros sörénnyel ránk ébredt a nap
 fénye lombjában szikkad a harmat
 ijedt hullámok a tavak ránca
 fölöttünk suhog a szél szoknyája
 nagy nyíló parázs a ránk dermedt ég
 érzem a hajnal hasadó tűzét.

(Debrecen, 1967. július 24.)

MÁTRAI ŐSZ

Elnyúlt a csönd a hegy között,
 az esttel szálló rőt ködök
 fodrára nyílnak csillagok
 felhőként úszó illatok
 sodrában tépünk levegőt
 a színek bomló legyezők
 a karcsú nyírfa ködfehér
 táncolva hull ránk a levél
 zizzenve zenél s földre leng
 megszorítom a végtelent
 október dalol, pára száll
 válaszol rá fenn egy madár.

(Galyatető, 1967. október 14.)

KRITIKA

Hallgatom nyögő beszéded,
 gyors halandzsád örök vétked,
 remélem, hogy holnapután,
 „emlék” leszel a katedrán.

(Debrecen, 1967. október 19.)

DÉLELŐTT

Bimbózik a rózsza,
 ránevet a tóra
 feslő piros daccal,
 zengő akarattal
 megmártózik árnya
 a víz kék sodrában
 szél kacag zizegve
 zúgó levelekre
 nagy sóhajként szállnak
 a halk ökörnnyálak ...

(Hajdúszoboszló, 1967. október 22.)

NEM HIÁBA

Itt vagy, végre itt vagy
 nem hiába várlak
 érkezésed nyugtom
 pedig még nem látlak
 arról álmodozom,
 pingálok egy képet
 vajon milyen kedvet
 kopog pergő lépted.

(Debrecen, 1967. október 28.)

ESTI VÁRAKOZÁS

(Debrecen, 1967. október 28.)

Hallottál már ilyet:
 a csönd forradalma
 számolj lassan tízet
 s kész a vers négy sora.

*

Cinke szállt az ablakunkra
 hollószemű, fürge táncos
 etetőjén apró magvak
 nem is éhes, inkább álmos.

*

Mutasd a tenyered,
 mennyi sín pár benne,
 cigány asszony jósolt
 belőlük az este.

*

Nem legyen a pálma
 kinyúlik sok szárnya
 érdes foghegyekként
 a szobánk falára.

*

Valami hömpölyög, árad
 reccsenő, rianó jéggé
 feszül bennem
 cikkanó tollamért nyúlok
 tarajos folyók dagadnak
 s már írom a versem.

AUTÓBUSZ-MEGÁLLÓNÁL

Egyedül áll, gyors rohamra készül,
 toporog, csiholja a tél kováját
 szeretné, ha szikrázna a türelmetlenség,
 órája helyett lesi neonfényes árnyékát
 az ég rideg-kék alján fázós csillagok
 settenkednek a mínuszok űr létráján,
 várja az autóbust, pedig még nem késett,
 fogyó türelme érthető – egy ígért randevú után.

(Debrecen, 1967. december 16.)

SORSA LETT A NAGY OKTÓBER

Töpörödött öreg ember
megviselte már az élet
emlékeket őrző szemmel
lobbant zúgó csata-képet

Tizennégyben Juhász Imrét
kivitték a háborúba
barna bánat tépte szívét
mérges hegyek koszorúja

halált rejtett, menni kellett
kürtök hangja riadózott
üszkös csonttal terhes felleg
cibálta a sürgönydrótot

mennyi igaz, jó pajtását
födte be az őszi alom
zsiráf nyakú sajgó nyírfák
nyikkantak a hegyoldalon

Juhász Imre komisszár volt
fáklyás láng volt barna szeme
rámosolygott az öreg hold
csillagok közt éjjelente

kilesett a kék pusztába
ködök szálltak, harmat fénylett
ráhajlott a géppuskára
úgy várta az ellenséget

Oroszország zúgott, zengett
munkás védte a hatalmat
éget maró bronz lángnyelvek
hirdették a forradalmat

gyertya fényű, sápadt arcán
jövőt gyújtó tüzek égtek
izmok dagadtak a karján,
forró álma hősi ének,

Lenin beszélt, szíve zengett
égő sodrás minden szava,
a homlokán bíbor felleg
viharzott, villám a hangja

szakállá közt szél bujdokolt
hegyi-forrás gondolata,
parázslott, izzott, mindig forrt
lélekként tiszta a szava

látta Lenint, nem is egyszer
hallotta s hallja, amíg él,
sorsa lett a Nagy Október
hitéből lett a kozmosz cél.

(Debrecen, 1967. november 6.)

1968.**TAVASZ ELŐTT**

Kinőttek a télből
 a hegyi ibolyák,
 kék-mosolyú szellő
 zizzenti a dalát,
 sűrű fehér álom
 a kecses hóvirág,
 tavaszba sodródniak
 a lombra váró fák,
 hideg gyöngy a patak,
 láng a zuhanása,
 rezzen sima tükrén
 a fenyők túll ága,
 néha szíven suhint
 egy-két madárének,
 nótázó kedvükre
 a tavasz is ébred,
 szín, fény, illat, mámor
 nyújtózik köröttem,
 harsogása ránk gyúl
 a csipkés ködökben.

(Debrecen, 1968. február 27.)

HÓEKÉK

Belemarnak a hó húsába,
 nyomukban dermedt tükör a jég,
 szórja habját az ég subája,
 fölöttünk pihés öröm az ég.

(Debrecen, 1968. január 15.)

HÓVIRÁG

Pattan, percen, sejlik a kelyhe
 tél fagyában nyílik szerelme,
 szikrázón moccan fehér fénye
 csillagok gyúlnak köntösére
 menyasszony-kedves habvirágok
 csokrai égnek, fürtös lángok
 egy öreg asszony tartja elém
 kosarát, erdő zúg a mélyén.

(Debrecen, 1968. január 21.)

NŐJ A DALLAL

Hallod e tájban
 a csönd zenéjét?
 Hunyd be a szemed
 és lelked mélyét
 nyisd rá az égre
 és nőj a dallal
 úgy mint a fényben
 az égő hajnal.

(Debrecen, 1968. március 10.)

PEREG AZ ESŐ

Könnyes az este, hull az eső
 sokszínű hullám az esernyő
 fürdik a járda, háta fényes
 pereg az eső, gyöngye érdes
 füstől az utcán zuhanása,
 rügyeket ébreszt indulásra
 szikraként pattan fehér lángja
 a beton tükrös mosolyára.

(Debrecen, 1968. március 16.)

SZÓL A JÖVŐ

Fodrozza a szél a tavat
 tüzes a kő talpunk alatt
 tapad a fény izzó lángja
 leng a meleg szikrás szárnya
 népesülnek a kispadok
 az utcákon s az asszonyok
 vasárnapi kongresszusán
 szól a jövő szívek hangján.

(Hajdúszoboszló, 1968. március 17.)

HARANGSZÓ

Az árokparton a lombok alatt
 zászlós lángok gyűjtanak gallyakat
 szalonna pirul, a zsírja serceg
 a nyársak hegyén tartják az eget
 a hajnal-tüzű dolgos parasztok
 a közös gondok zúgó harangok
 már egy-medrűbb az életük sodra,
 eljutnak ők is a csillagokra.

(Debrecen, 1968. április 10.)

ÁPRILISI HAJNAL

Nyitotta ólmos szemét a reggel,
 hús hályog volt tekintetén a nap,
 bíbor karéján harmatos csönddel
 úszott a felhő, mint égő kalap,
 bűgő vadgerlék riadt rohammal
 megszállták a tv antennákat
 nyílik egy ablak, szárnyán női kar
 hív a fénnel friss hajnali vágyat.

(Debrecen, 1968. április 15.)

ZENÉJE VAN

Zenéje van a szélnek
 barnító áramában
 a lombok összeérnek

zenéje van a szélnek
 szoknyát libbentő kedve
 a csillagokig éghet

zenéje van a szélnek
 nagy, fényes csönd az éjjel
 s a párkányunkon lépked ...

(Debrecen, 1968. május 5.)

VIDÁMPARKBAN

Repülő színek, hangos élet
 csobogó szépség, metsző fények
 hullnak ránk izzó, csengő vággyal
 zizzenő kedvvel, rianással
 békébe nyíló vasárnapok
 fény-mámorában rá vigyázok
 lelkünk lombjára, kis Sankóra
 dallal kövezett legyen útja ...

(Debrecen, 1968. június 3.)

(Sankó a keresztfiunk)

ÁLMODJ A CSÖNDDDEL

Álmodd a csöndet,
 takarózz kesernyés illatokkal,
 a madárdal messze-hangzó
 friss-zöld visszhangjával
 fölötted úszó felhőhabokkal
 álmodj a csönddel,
 mint szíved,
 ha merengőn idézed jövődöd ...

(Debrecen, 1968. június 12.)

SANKÓ

Halkan nyílik a szeme,
 az álom szitakötői mint a
 helikopterek repültek széjjel
 apró, sűrű rajban
 rámosolyog a reggel
 habzó fénnel csókolja a nap
 arcát, bőrének barna selymét,
 feslik a párna és takaró közül,
 akár bimbókból a szelíd rózsza,
 négy éve már, hogy boldog ébredésünket
 benne látjuk, Sankóban, az l és r betű
 puha ejtésű örömeiben,
 nem szebb a rigók magasba kottázott éneke,
 mint az ő szívünkbe csorduló hangja ...

(Debrecen, 1968. június 14.)

LOMBOK KÖZÖTT

Tikkasztó hőség fortyogott a kertben,
 tűzelt és lángolt a nyár forró kedve,
 fecskék cikáztak csönd-fekete körben
 barna napfénytől csillogott a teste
 cifra kosárba szedte a cseresznyét,
 fürdőruhában állt az ág pillérén,
 karcsú derekát levelek ölelték
 dajkáló szél lobbant a válla hegyén.

(Debrecen, 1968. június 15.)

FÉNYBE NÉZŐ ABLAKOK

Már felhúzták a hatodik emeletet,
 égre nevetnek csillogó ablak-szemek,
 kavargó meleg a nyári este csendje
 ezer színű fényt szór az alkony ecsetje
 még egy-két hónap és örömlázban égnék
 az otthonokban a szív táplálta fények ...

SANYIKA

(Debrecen, 1968. június 28.)

JÚLIUS-ÉJI VILLÁM

Se csillag, se felhő
 nincsen már az égen
 hajdú-csárdás szellő
 ébred vad-serényen
 lombja zörgő hűsét
 vihar ökle rázza
 élezi pengéjét
 az éj rőt villáma.

(Debrecen, 1968. július 15.)

NYÁRI KERTBEN

Tűzpiros fényben ég a paradicsom,
 érik a szőlő a pengő húrokon,
 barnán merengőn hajladoz a kapor
 a hempergő szellők táltos kedve forr
 kard-hegyes paprika kínálja húsát
 hűsölő torpedók a friss uborkák
 a kert aljában, a merengő akác
 mozdulatlan szépség, lombja nyári láz.

(Hajdúszoboszló, 1968. július 21.)

Napfénynél és csillagoknál
 is fényesebb a kedve,
 harsogóbb, mint a kalocsai pingáló asszonyok
 nagy lelkével írt színe
 torkának daloló mélyéből árad friss zengőn a hangja
 szelíd lombú szavai életünkre nyílnak
 örömét nekünk ontja
 mi már magunkból adunk
 minden nap egy darabkát
 hogy egyenes gerinccel nőjön
 mint a bükki fenyőfák
 zuhogjon belőle minden szép az emberért
 akár a Szalajka-forrás
 gondolatának rakétaival hasítson,
 ahol még béklyó a megalkuvás,
 tanulja meg: a beteljesülésnek
 megszenvedett harc az ára,
 minden mozdulatban anyag zeng
 s az álmokat tettekké váltja.

(Debrecen, 1968. július 24.)

TOBZÓDÓ ÖRÖM

Pipafüst könnyű habfelhők
 rojtozzák némán az erdőt
 pendülő táncba kap a szél
 a bükki csönd halkán zenél
 hallgatom szedres sóhaját
 a gyík-gyors patak mámorát
 tobzódó öröm itt a nyár
 a színek dárídója száll.

(Szarvaskő, 1968. július 26.)

VIHAR UTÁN

Ráhajlik a hegy az égre
 villám-rojtos peremére,
 nagy sóhajú fellegetek
 tartanak a tölgy-levelek,
 reped az ég, nyitja szemét
 felleg-hajók között a kék,
 fehér-hideg a mord patak,
 kalácsként ring benne a nap.

(Szalajka-völgye, 1968. július 27.)

ESŐ PERMETEZ

Egy perccel ezelőtt
 fény marta a tetőt,
 most eső permetez
 zöld lánggal ég a nesz.

(Szalajka-völgye, 1968. július 27.)

BELŐLED NYÍLNAK

Sziklákat őrlő, kis hegyi-patak
 honnan loptad száz-színű hangodat,
 te új vagy mindig, akár a reggel
 kanyarogsz, csobogsz tarajos kedvvel
 tudják nevedet őrző századok
 térképek jelzik csillámló utad,
 míg megkerüllek úgy elfáradok
 belőled nyílnak friss-dalú kutak.

(Szarvaskő, 1968. július 28.)

HAJNALI MESE

A nappal ébredt, szőke lánggal ég,
 szeme mély mező, színe tömör kék,
 a hangja forrás, halk dalú mese
 fénylőn csobogott, akár a zene
 négy éve álom, tiszta akarás,
 szerető derű, sistergő parázs,
 a kis Sankó e hajnali madár
 őt köszönti egy pengő fecskepár.

(Szarvaskő, 1968. július 29.)

FÉNYLŐ FOKOSOKKAL

Esik, esik reggel óta
 sűrű cseppje hegyi nóta,
 hús-szomorkás betyáros dal,
 apró, fénylő fokosokkal
 hull az eső a levélre
 bőrünk barna melegére,
 fürge rigó szállt a fára
 ő a Mátra szép villáma.

(Parádfürdő, 1968. július 29.)

VÁRUNK NAGY-TÜZŰ IDŐKRE

Ezüst könnyet sír a levél
 nyakunkba hull, bőrünkhöz ér,
 megborzadunk, fázunk tőle,
 várunk nagy-tűzű időkre,
 égő nyárra, tenger égre
 csillag-éjes sistergésre
 annyit áztunk, fáztunk most már,
 ránk derenghetne a jó nyár.

(Parádfürdő, 1968. július 29.)

ÉGŐ CSÖNDDDEL

Égő csönddel száll az alkony,
 megpihen a patakparton,
 völgy-ölében, rőt hegyháton
 ránk borul, mint néma álom,
 fehér-lelkű karcsú nyírfák
 éneküket égbe írják,
 fellobognak érdes lángok
 s lilimán messze látok.

(Mátraháza, 1968. július 30.)

KÜZDŐ GÖRCsök

Magas feszültség, sodró erő
 kábító láza minden szobra,
 lélekké változik a fenyő
 vésője élén, magát adja,
 egyszerű formák, táltos szépek,
 konok igazság minden hőse,
 friss torkú, harsogó remények
 gazdag pompáját írja kőbe,
 szobrai Ő, a látó ember,
 akinek műve hitvallása,
 lelket csíhol tüzes kezekkel
 a száraz húsú zengő fába,
 mozdulatok és arcvonások
 beszélő csöndje szikár villám,
 belénk hasító nagy fohászok,
 kiáltó szózat: maradj tisztán!
 emberség, jóság, küzdő görcsök
 feszülnek mélyen a szemekben,
 érző idegek, fényes ködök
 robbanó násza e szerelem.

(Fót, 1968. július 31.)

(Németh Kálmán szobrászművésznek)

VIRRADAT UTÁN

Virradat után,
 álmosan sután,
 hasad a reggel
 málnaszín kedvvel
 a fenyők között
 a fény öltözött
 ruhája sárga
 kúszik a fákra,
 nagy tűzként terjed
 gyújtja a rendet,
 metszi a fákat
 - soha nem fárad.

(Mátraháza, 1968. július 31.)

REGGELI FÉNY

Szórd, csak szórd kemence fényed,
 vágjanak, mint balta-élek
 szikkasd a füvek harmatát
 húrozd a tölgyek agancsát
 szakadjon ránk melegséged
 égi üstöd minket éltet,
 hulló aranyodban állok
 tisztító tűz ágyúzásod.

(Mátraháza, 1968. július 31.)

SÁSTÓI DÉLELŐTT

Hinti meleg békéjét a nyár,
 csendes-kéken ránk dereng a hegy,
 a táncos színek sóhaja száll
 a tóparton egy horgász mereng,
 lányok, fiúk vidám serege
 énekel a nádasok mögött
 jókedvük feltör az egekbe,
 hangjuknak fénye új örömök.

(Sástó, 1968. augusztus 2.)

ÁLLJ MEG

Ne rohanj, állj meg, csak egy percre
 hallgasd meg vallomásom –
 megbántottalak? töröld le könnyed,
 szép szemed fénye boldogságom.

(Sástó, 1968. augusztus 2.)

SZEPTEMBERI NYÁR

Fürdik az ég a Dunában
 habja szikrás mámorában
 meztelen szél zizzent bokrot
 dalba kezdenek a lombok
 bíbor-kedvű táncos rózsák
 írnak hozzá egy-egy strófát
 parázs-meleg könnyű szellő
 úgy terül ránk, mint a kendő.

(Szentendre, 1968. szeptember 2.)

OKTÓBERI DÉLUTÁN

Őszi fényű levelek
 zörgetik a kerteket,
 kopár ágú almafák
 csendbe zizzent antennák,
 dárda-éles csutkaszár
 levele közt szellő jár,
 sirály repül felettem
 ezüst szárnyú egeken.

(Hajdúszoboszló, 1968. október 6.)

MELEG BÉKE HULL RÁM

Valami nagy, meleg béke
 hull rám
 lányarcú csillagok fénye
 kurtán
 mosolyog felettünk, rügyek
 csöndje
 az ég karéja, s a füzek
 körbe
 csergetik a tó szegélyét
 s halkan
 hallgatjuk a szél erejét
 dalban.

(Hajdúszoboszló, 1968. december 24.)

MERT MENNI KELL

Láttam patakvíz hideg szemeket,
 halál zárta le életük fényét,
 tarkó lövéstől dermedt gyermekek
 betonba fagyott halk szirmú vérét,
 rángó görcsökké fonnyadt testeket,
 viaszsárga bőrt éles csontokon
 nyikordult sorsuk, mint a kerekek
 az agyig tépő rótláng homokon,
 Ober-Donau, keskeny köves út,
 idő: ezerkilencszáznegyvenöt
 a hajnallal párban a halál fut
 a tölgyekkel együtt a lélek nyög
 rogyan a térd, már fogytán az erő
 fáradt virágok a bénult ujjak,
 csak árnyékukat tartja a mező
 a tépett menet bénultan fűjtat,

halált röpít a géppisztoly torka,
 dermedjenek meg a ölni vágyók
 negyven kilóval hullnak halomba,
 mint vesztett csata után a zászlók,
 sebes a talp, vérindás hólyagok
 izzanak, dróttal tákolt a bakancs,
 húsukba égő gyilkos hónapok
 csordás-hóhérja a modern labanc
 menni kell, még akkor is, ha nehéz
 vonszolni a fojtott jaj keservét
 minden méter élet, újrakezdés
 a holnapokhoz, lesz még ez emlék,
 ki megáll a halállal fog kezét,
 most menni kell és nem visszanézni,
 aki lép, a jövője integet
 s tudja magát csillagokkal mérni.

(Hajdúszoboszló, 1968. december 26.)

JÖVŐBE NÉZŐ GONDOLATAINKKAL

Szívünkkel és szerelmünkkel,
 hitünkkel és erős vállainkkal,
 jövőbe néző gondolatainkkal
 szorító markunk melegével
 álmainkkal és forró tetteinkkel
 a holdat magunkhoz szelídítő
 akarással, rakéta-gyors karjainkkal

építjük és formáljuk hétköznapijainkat,
 amelyeknek mélybe ölelő gyökerei
 betonnál és szikláknál erősebbek
 és belőlük nőnek hirtelen röptű dalként
 a Föld üzenetének békés riadói
 a kétezredik év új honfoglalásai
 az égitesteken.

(Hajdúszoboszló, 1968. december 25.)

1969.**FÉRFI-TORKÚ MESSZESÉG**

Vihar sodorja úgy a levelet,
 mint Liszt zenéje bénult lelkeket,
 magasba, fénybe törő dallamok
 tengernél mélyebb táltos akkordok
 láng-szirmú násza tépi a csendet
 halktüzű szózat karján ébredek
 majd férfi-torkú messzeség kiált
 harcokban edzett nagy harmóniát.

(Debrecen, 1969. január 1.)

FEBRUÁRI ESTE

Jéghideg ujjak szorítása
 az este,
 szűz-szemű csillagok hullnak a
 szemedre
 szél-korbácsolta csend villáma
 szerelmed
 hullámunk szikrájának tüze
 a melled,
 nem tékozolhatjuk az évek
 énekét,
 hullatja ránk a tél hófehér
 hangjegyét.

(Debrecen, 1969. február 19.)

ÚJÉVI NAPSÜTÉS

Lent az utcán bénult fagy fehérlik,
 ránk fészülte aranyhaját a nap,
 a zászlós ég januárba kéklik,
 pengő szél sodor gyermekhangokat
 ki a szabadba, marjon a hideg,
 járjuk a várost repülő vággyal
 csillapodjon a feszülő ideg,
 takard be arcod meggypiros sállal
 égjünk, egymáshoz simuló vállal.

(Debrecen, 1969. január 26.)

TAVASZI UDVAR

Nyílnak a tűz-lombú rügyek
 vályuból isznak a méhek
 a kaptár nagy arany-füzet
 a hangok dallama éget
 metszik a szőlőt, a málnát,
 vadgalamb harsan az ágon
 a fényen madár hasít át
 a felhő friss fehér álom
 percen a fű zöld öröme
 nyújtózik a pöszméte-ág
 s karja ráhull már a földre
 hangok, dalok, zengő nóták
 szállnak az ég kottájára
 belevésik lelkünk szavát
 halhatatlan muzsikába.

(Hajdúszoboszló, 1969. március 22.)

FRISS SZÍNEK

Égnek a fákon a tüzek
 sok színű bomló kis rügyek
 kócosodnak a levelek
 szellő fészli őket meg
 friss színek álma ébredez
 nyitja mosolyát minden nesz
 surran a madár, tarka láng
 énekét tűzzel szórja ránk
 haragos zöld a domboldal
 rajta a kos mély kolomppal
 körül mereng és fűbe tép
 harapja hűvös, új ízét,
 iszap-zöld béka felbrekeg
 a hangja fátylas és rekedt
 ülünk a parton szóttanul
 peng a szellő akár a húr.

(Hajdúszoboszló, 1969. április 6.)

VASÁRNAP DÉLELŐTT

Anyám főzi az ebédet
 húslevest, leveles rétest
 fény zuhan a szilvafára
 itt a tavasz támadása,
 pattannak a friss virágok
 halk beszédű harsogások
 a szirmok és kelyhek lángja
 arany gyöngy a méhek násza.

(Hajdúszoboszló, 1969. április 27.)

JÓ A CSEND

Jó a csend, a nyugalom,
 elnyúlni az udvaron,
 nézni a jácint eget
 fodor szoknyás felleget
 két kisgyerek: tűzvirág,
 hangos szívvel villan át
 az udvaron jókedvük
 dal és öröm életük.

(Hajdúszoboszló, 1969. április 27.)

MÁJUSI ESTE

Cserebogár-hátú villamosok
 villannak a fényben
 az antennák ezüstszárnú sasok
 zizzennek keményen,
 sustorgó vallomás a nesz dala,
 - csikordul a kerék
 ránk hull az éj kékpáros mosolya,
 tűz-meleg a cserép
 nyitja fehér láncát a gyöngyvirág,
 szépsége friss illat,
 nőnek már a kötél-erős indák,
 a rügy szirmot ringat.

(Debrecen, 1969. május 2.)

EBÉD UTÁN

Nőnek a haragos fényű szilvák,
 a kertben a földieper indák,
 ránk nyitja sátrát a kajsziparack,
 az udvar végében öreg paraszt
 szívja csibukját, füstje remegés,
 ül a kispadon, karja ölelés.

(Hajdúszoboszló, 1969. május 11.)

ERKÉLYEN

Fény-csendes a hajnal
 rőt tűzű hús hajjal
 ébred a nap kedve
 s kéklő friss egekre
 harmat-ezüst szelek
 felhőket festenek,
 roppan a táj álma
 a reggel hangjára.

(Debrecen, 1969. május 11.)

A DIÓFA ALATT

Nyögnek a dédnagyapa-korú gallyak
 a szél hús hulláma dallal takargat,
 ránk szédül a levél zöld lángú sátra
 fénykötél feszül diófánk kontyára
 vadgalamb zúg a kerges ág tornácán
 párját csalogatja fájdalmas-árván
 elnyúló vonatfütty rikolt a csendbe
 egy táncoló levél szállt a szemedre.

(Mátészalka, 1969. július 20.)

CSOBBAN A VÍZ

Pezsegnek a bodzavirág-sárga habok
 csónakunk hullámverő vággyal andalog
 tavaly még köröttünk cikáztak a fecskék
 rezgő víztükörbe mártva szárnyuk hegyét,
 most csend van, melegbe bágyadt sokszínű csend
 a látóhatáron érzem a végtelent,
 már nyílik felettünk az emberléptű hold
 ezredévek titkával könnyebb az égbolt
 csobban a víz, siklik az evezőlapát
 a sustorgó nád kontya karcsú rakéták.

(Hajdúszoboszló, 1969. július 24.)

NYÁRI ALKONY

A veréb-csicsergés éppen olyan régi,
 mint gyermekkoromban, amikor az égi
 gólyapárok lomha nagy röpdülő násza
 fekete sóhajjal húzott a pusztára
 a kakukk, a rigó dallama mély tenger
 bíbornyilak hullnak viola friss csenddel.

(Hajdúszoboszló, 1969. július 24.)

KERTBEN

Mennyi szerelmes lángú szép virág
 pompázik az otthoni kertben,
 elszenderedtek a lila álmú petúniák
 a parázs alkonyatban, mint gyermek az öledben.

(Hajdúszoboszló, 1969. július 24.)

KRÁTER A SZÍVÜK

Apró örömök a szőke fények
 köröttünk forró ölelgetések
 örvénye gyűrűz friss lobbanással
 kráter a szívük perzselő lánggal
 negyven évesen is bennük élek
 ők meg én bennem – zengő emlékek
 megidézése e mai este
 kamaszként nézek a hitvesemre.

(Budapest, 1969. július 25.)

TIKKADT DÉLUTÁN

Forró szivarként szakad ránk a nagy meleg
 tikkadt ajkú fényben elültek a szelek
 sistergő vallomás a perzselő hőség
 földre rázó tüze kábítja a körtét
 tompa neszként pottyan barack, alma, szilva
 kesergő némaság a szik-fehér nyírfa
 mindenütt ég a nyár, gyerünk a Dunába
 repülő fejessel ugorjunk sodrába
 nyíljon habvirággá hús gyöngyének száza
 ezüst permetet szór evezők csapása.

(Budapest, 1969. július 27.)

ÉBRED A FÖLDGOLYÓ

Ködök kék hálója
 ráleng a Dunára,
 kanyargó tükrének
 ezüst ostorára,
 partja szelíd zöldjén
 tarlók sárga vászna
 belefut az erdő
 haragos lombjába.
 Távolról a torony
 piros piramisát
 a napszitta mezők
 a hátukon tartják
 matt-ezüst sóhajtás
 az álmodó folyó
 hajnali neszében
 ébred a földgolyó,
 fehér hajú hajó
 csíholja a Dunát
 égnek a hullámok
 s nyílnak vízbarázdák,
 ács baltája kattog
 csendből szálló dallal,
 ritmusa messze zeng –
 színfala a hajnal,
 néha egy kiáltás
 rakétája röppen
 kamaszos visszhangzás
 s megdermed a völgyben
 tüzek, színek, álmok
 égő ölelése
 nyújtózik előttünk
 fel a szikrás égbe.

(Szentendre, 1969. július 28.)

SZORÍTVÁ EGYMÁS TŰZ-KEZÉT

A táj varázsa csendre int
 a felhők gyolcsa rojtos ing,
 a hegyek ívén szél remeg
 fényt szikráznak a levelek,
 a hegyi úton ballagok
 szívemben gyúlnak dallamok
 egy szőke gyermek rám nevet
 megérinti a kezemet
 táncolva perdül s úgy oson
 mint a hajnal a lombokon,
 szorítva egymás tűz-kezét
 fonjuk az élet kötelét.

(Szentendre, 1969. július 29.)

MÉLYTÜZŰ SZÉL

A sárga szemű kastély rám mereng
 köröztünk a fenyők ezüstje csend
 Haydn zenéje a szívünkbe tép
 a táj hűs csendje őrzi a léptét
 felszállt előtte a londoni köd
 zsarnok asszonya láncában nyögött
 a lelke lángjával írt dallamot
 mélytűzű szél kél – Haydn-t hallgatok.

(Fertőd, 1969. július 31.)

ÉG A DALLAM

Beledől a bronz-patakba
 az öreg fák hús dereka
 nyikkan, reccsen a tölgy ága
 századoknak vallomása
 rigó, harkály, mókus, cinke
 belenőtt az örök színbe,
 a madarak csőre hegyén
 ég a dallam, mint a napfény,
 nyár-barnított tudós lelkek
 teszik álommá e kertet,
 halk suttogás száll e tájon
 szellő szötte vitorlákon.

(Kámon, 1969. augusztus 4.)

ÉBRED A FALU

Hajnali álmukat éneklük
 tűzszárnyú madarak
 haragos vén ember a völgyben
 az induló vonat,
 dohog, zsémbel, nehéz a terhe
 s pöfögve útra kél
 húsunkba vág Bakony hidege
 akár a fejsze él
 ébred a falu, motor berreg
 nyílnak az ablakok,
 egymás után surrannak lomhán
 hegyi autóbuszok,
 rég hallottam a csordás kürtök
 bűgő baritonját,
 a hegyoldalokban a házak
 ránk parázsló gombák.
 (Bodajk, 1969. augusztus 5.)

JÓ LENNE, HA ...

Köröttünk lángok a hegyek
 magasba tört emeletek,
 fejükön tartják az eget
 súlyukkal is egyenesek,
 jó lenne, ha mi emberek
 tanulnánk tőletek hegyek
 távolba látást, türelmet,
 roppant erejű jellemet.

MOST MÉG

Almák, körték, ráncos szilvák
 a nap forró fényét szívják
 megértek a lehullásra,
 zuhanó, halk koppanásra,
 a kosarak éhségére
 létrafokok zenéjére,
 fogunk fehér zománcára
 friss illatú harapásra
 almák, körték, szilvák könnye
 most még a hordóknak csöndje.

(Telkibánya, 1969. szeptember 14. Ezüstoffenyő Szálló)

FESZÍTŐ KEDVVEL

Kis öcsém, már érnek a jonatánok
 égből pirosodó gömbölyű lángok,
 kapaszkodó létrák, rezdülő gallyak
 őszbe ölelkező rőtfényű illat
 kering és köröz a kertek aljában
 érik a bor a fürtök butykosában,
 színek égő násza hull ránk a csendben
 szalad a gyermek az éneklő neszben

körték sárga kürtje harsan köröttem
 suhan a napfény aranyló körökben
 áhítat és béke, bűg a vadgalamb
 az antennák ágán, surranó kaland
 előtt áll, repülésre vágyó szárnnal
 feszítő kedvvel, ezüst iramlással
 majd rakétaként füstöl a magasba
 s gyorsuló tűzzel tör az alkonyatba.

(Hajdúszoboszló, 1969. szeptember 28.)

LÁTOM FÉNYÉT

Minden este látom fényét
 ablakuknak, kopott kék
 már a rácsok, öreg a ház
 ódon álmú, néma nagy láz
 szobájukban ketten élnek
 megfáradt öreg cselédek
 összenőttek ezüst csendben
 egymást őrző szerelemben.

(Debrecen, 1969. november 20.)

NEGYVEN ÉV

Szedjem szét ízekre
 fényét féltve
 nehogy kicsorbuljon
 sújtó éle?

Nem szedem, maradjon
 egybeállva
 Negyven év haragja
 legyen láza.

Szépítő és fájó
 nagy csatákban
 jajdultam férfivá
 s forró számban

új hitek, friss zászlók
 tüze égett,
 parázs-lila csöndből
 nőtt az élet.

(Debrecen, 1969. december 10.)

AZ ÉN KOZMOSZOM

Valami fájó, valami furcsa
nagy érzés száguld didergő kozmoszomban,
gyorsabb az űrhajónál,
még nem szállt le a Holdon,
nem égitestekre törő vágya,
önmagamban és bennetek kering
a titkok és sejtelmek sodrában,
a szépet, a jót, az embert
akarja meghódítani

verssel a szívben,
égő dalok lángjával a lélekben,
millió kilométereket robbantó
földi akarattal,
kozmoszomban egy új világ kering
s én csak körözöm partjainál,
hogyan megismerjem a rejtjeleit,
a fényeket, az éveket,
a szelíd messzeség félelmetes álmát,
a csillagrendszerek démoni világát,
mely nem bonyolultabb, mint az ember
és magas a titka –
eljön az idő, hogy egyszerűbb lesz,
bolyongunk egymás kozmoszában
s az én űrhajóm többször leszáll
a ti világotokba észrevétlenül,
nem csapnak zajt a rakéták,
mert száguldó rakétámat
a versek lelke röpíti.

(Debrecen, 1969. december 22.)

ÁHÍTAT

Bozontos, bodros háztetőkön
virágzik a fagy fehér szirma
hamvadó évek a redőkön
felzokognak panaszlón, sírva
kiles nagyapám az ablakon
magához int, átölel halkán
karja bronz íve a vállamon
oly simogató, mint a dallam,
csupa jóság kilencven éve,
nézem a szemét – messze tenger
van benne égbolt, s lelke fénye
vitorla-fehér szerelemmel.

(Debrecen, 1969. december 22.)

TÉLI REGGEL

Havas jóság most köröttünk a táj,
moccanatlan csend hidege hull rám
a talpam alatt csikorog a tél
az ágak hegyén megpihen a szél
egy varjúcsapat fekete kedvvel
borzolja tollát s fagyott reménnyel
toporog lomhán, éhesen károg
nem talál semmit, üres az árok,
egy szán suhan, gyermekkori emlék
hallom csengője hívó zenéjét
subás paraszt ül a kemény bakon
zúzmaragyöngy gőzölög a lovon.

(Hajdúszoboszló, 1969. december 25.)

1970.

ÚJ ÉV HAJNALÁN

Kürtök és dalok
 füzérétől hangosak az utcák
 fiatal párok összeölelkező láncá
 hullámszik, kering
 a hó-köntösű tereken
 jót és szépet akaró szívükben
 Strauss zenéjeként dobban a szerelem
 a neonok hajszaáerei
 ontják a fények sokszínű örömet,
 dalok és csók
 fehér mámorában nyílik a lelkük
 s tekintetükben pezsdül a bízó jövő,
 árkádok, kapualjak, külvárosi ereszek
 alatt nyár-meleg vallomások tüze gyúl
 a hajnal néma hidegében
 a csönd zenéje
 a Béke
 messze áradó nyugalma
 a kertes házak
 és bérházak ablakaiban a fények
 sárga liliomai égnek
 penge suhogású táncosok
 vidám ritmusában ébred
 a hajnal
 hideg-gyöngyű szeme, a nap
 foszló-kalács arany-hajjal

s tőle távol,
 de Hozzánk közel
 a meghódított Hold
 cintányérként világol,
 minden kis család egy nagy akarat
 láncszeme,
 s amíg álmokat véd s takar az Ember
 keze,
 addig nincs háború
 hull ránk a
 Béke
 s a világűr keringője
 gyújtja titkát
 az Ember szívére

Legyen hát muzsikáló,
 dalokat lobbantó,
 taréjos hullámokat szelídítő,
 jóra és szépre buzdító,
 nyelveket és álmokat egyesítő
 csókokra és ölelésekre vigyázó
 verseket és gyárakat teremtő
 álmokat égitestekre segítő
 Béke,
 s terüljön lobogóként
 a következő ezredévre.

(Debrecen, 1970. január 1.)

PEREG AZ ESŐ

Az éjfél lustán
szendereg,
az öreg eső
pityereg,
hallgatom szürke
ritmusát
minden hús cseppje
fényzilánk,
pereg az eső
mint az ér,
koppanva huppan
szerteszét,
tavakba szédül,
s tenger lesz,
némán áradó
mint a nesz,
sistereg, zizzen
az eső
gyöngyében friss csönd
az erdő.

(Debrecen, 1970. január 6.)

VELÜK ŐRZÖM

Eső tükrében fürdenek a házak
hunyorító villanyszemük
békés alázat
ketten az utcán a kora estben
egymásért nyílnak
mosolygó szerelemben
húsz évesek, forró dalú
Vénuszra törő tiszta álmok
velük őrzöm
az ifjúságot.

(Debrecen, 1970. január 6.)

BÉKÉT FEGYVER NÉLKÜL

Fába faragtad, vésted a lelked
Kálmán bátyám,
és napba törő hitedként
küldted el hozzám
postagalamboddal, szárnya suhogóbb
volt a szélnél,
csőrével csípte a gyorsuló levegőt,
jövőbe idéztél,
alkotásod most itt feszül
szobám falán
„Békét fegyver nélkül” tüze
szózatként hull rám
csillagok mosolyába tép
művészeted álma
a kozmosz atomjai nyílnak
a világra.

(Debrecen, 1970. január 18.)

(Németh Kálmán szobrászművésznek)

NYOLC ÉV UTÁN

Nyolc év után
 még mindig megkérdezzük
 egymástól
 szeretsz-e?
 kérdéseinkre a szívünk hevül,
 mint a nyár-mosolyú szél
 a hegyekre,
 nyolc év után
 még most is megkérdezzük
 egymástól
 szeretsz-e?
 vallomásunkra csókjaink hullnak
 mint a jégfényes tavak csöndje
 a telekre.
 Nyolc év után
 még mindig megkérdezzük
 egymástól
 szeretsz-e?
 éltető bizalmunk feszül,
 mint szonáta közben a húr
 az idegre.

Nyolc év után
 még napnál is forróbban kérdezzük
 egymástól
 szeretsz-e?
 csobbanó ajkunkra tüzek nyílnak,
 mint az éj homlokára
 a napfelkelte.

(Debrecen, 1970. január 16.)

BÉKÉT !

Békét itt lent a Földön
 és fent a magasban
 s legbentebb az emberi
 zajló akaratban
 sejtek és dalok meleg
 áramában
 a századok békés
 hajtásában
 az űrhajók holdszagú
 kabinjában
 karjaink ölelő
 harmóniájában.

Mert béke kell és béke lesz,
 így akarja az Ember
 és testvérré válik a Föld
 a nagy csillagrendszerrel.

Mert béke kell és béke lesz,
 mert így akarja az Ember
 és rakéta-forró álmát védi
 a művészetekkel.

Mert béke kell és béke lesz,
 mert így akarja az Ember
 de az is harc, hogy így legyen,
 a maga törvényeivel.

Mert béke kell és béke lesz,
 ha így akarja az Ember
 de hogy így legyen – az akarat
 világot védő fegyver.

(Debrecen, 1970. január 18.)

VÉNKERT

Fiatal legénykoromban
 szerettem kibandukolni a faluvégre,
 ahol a Vénkert gyümölcsös csendjében
 kavargó illatok viharában
 szépült, érlelődött bennem a Sors
 és első lázadásom kezdett forradalmasodni
 először halk ketyegéssel, fájó őszintén,
 majd érző és sejtő egyszerűséggel
 a bánatos mosolyú szegénység ellen
 érted
 negyedszázados Ifjúságunk
 idősek és fiatalok kórusát
 zendítetted dalra
 zengő vallomások
 összenőttünk szívben és lélekben
 egymással és egymásért gondolatban
 és szelíd mosolyként gyúlt ránk
 a látóhatár
 lobogó hajjal
 kipirult arccal mentem nagyapámmal
 a szőlőskertbe
 vállunkon ásó gubbasztott
 s csak akkor fénylett daloló kedvvel,
 amikor belepercent a tavaszi föld húzába
 és napfényre pödörte a televény
 illatát
 tengerré dagadt a föld
 s hátán fekete hullámok ringatóztak

sokat merengtem és
 tűnődtem a vénkerti nádas
 zizegő partján
 napsütötte délelőttökön még a teknősök
 is kiültek álmos szemekkel
 az agyagos parton
 és szenderegtek
 szekerek verték fel az út porát
 a megrakott teher alatt nyikorgott,
 csikorgott a küllő
 a paraszt kajla szélű kalapján
 vastagon ült a zsír
 s bőre barnább volt a málénál

 szürke gerincű gémeskutakból
 merítettünk csobbanó vizet
 kávéján ritkán pihent
 üresen a veder

 még most is áll a Vénkert
 térdre rogyva haldokolnak a pajták,
 ketté tört derékka hevernek a földön
 a kútgémekek
 az ódon idő
 búcsúzik emlékeivel
 csöndes háború zajlik
 s a dohszag nyomában
 friss illatok énekelnek.

(Debrecen, 1970. január 25.)

FRISS MOSOLY

Tizenöt éves voltam, csendből nőtt
 nyurga, girhes diák
 rám szakadt táguló nagy mellével
 a mosolygó világ
 a szem ereszein könnyek égtek
 - mély forrón peregetek
 részeg támoltyás volt kezdő sorsunk
 - sejtjeink nevettek
 kenyérként kelt előttünk a holnap
 izzó ájulással,
 szokatlan volt élnünk a ránk gyúló
 zászlós szabadsággal
 magasba zendült vággyal szólt a dal,
 lelkünk friss fohásza,
 borostás arcú parasztok léptek
 a föld új porára
 rogyant térdű lovak, fáradt ökrök
 törtek barázdákat
 szisszenve buggyant fekete vére
 a föld igazának,
 érző idegünkben még cipeltük
 a hóhér háborút
 nyikorgó derűvel moccan ismét
 az odvas gémeskút
 anyánk szemében merengő bánat,
 siratja gyermekét,
 az élőket repülni tanítja
 - szárnynak adja hitét.

(Debrecen, 1970. február 22.)

ÁLMODOM

Hallgassatok meg engemet,
 ne a szavam, a lelkemet,
 a lelkemet, a háborgót,
 e tűz-sörényű vad csikót
 a nem megnyugvó nyugalmam
 a lángból s fényből gyúlt szavam,
 tisztos hitem égi csendjét
 s benne csillagok zenéjét
 álmodom, mert ébren vagyok
 álom nélkül minden halott.

(Debrecen, 1970. február 25.)

VONATON

Táncot jár a bodor füst,
 a friss róna izzó üst
 szemben velem hitvesem
 álmaiban mit üzen?
 egy cigánylány muzsikál,
 hegedűje bíbor nyár
 régi dalok lelke szól
 tüzes húrjai alól
 egy idős pár fröstököl
 szemük révedő tükör
 karjaikon ér-lombok
 kék lángjára tapadok
 súlyos zene ritmusuk
 bennük velük tisztulok
 pipára gyújt s rám nevet
 válla tartja az eget.

(Ondód-Debrecen, 1970. március 8.)

BETEGÁGYA MELLETT

Fáradt az utca,
 eső permetez,
 a vasárnap szürke szemében
 fájó fény neszez,
 sajog, lázad a lelkem,
 ellened rakéta-gyilkos halál
 még dobog a szív, nyögve gyúl a hang
 Nagypám kilencven éves torkán
 vajon megmeredt ajkát feltépi-e
 újra a jókedvű élet,
 vagy holnapra virradón zokogó dallamokkal
 hull rá a siratóének?
 ma még láttam
 bénult fél ajkán ránk nyílt a szeretet
 tört szárú virága, csókot kért tőlünk
 napnál magasabb homlokára, kezek
 öleléséből dermedt vitorlák váltak,
 szemét lehunyva zárják a bódult órák,
 néha nevén szólítja az unokákat,
 egyenesebb volt az igazságnál
 a messze-nézőké volt harcos sorsa
 betakarom az álmaimmal
 és szemem a szeretet könnye mossa,
 jaj csak feltámadna e néma csöndből,
 láthatnám ülni ismét a padon
 kísétálnánk a virágos kertbe
 egy daloló-fényű tavaszi napon
 óvnám, félteném játszi szélről,
 a szellők könnyű csókjától,
 fojtogat, őrjít az örök búcsú
 meséket kérek még a Nagypámtól.

(Debrecen, 1970. március 16.)

(B. Nagy Géza nagyapjára gondolt)

SÉTA SZÜLŐVÁROSOMBAN

Jódszagú délután, brómfény alkonyat
 percenő színek takarják arcodat,
 a kapuk előtt korhadó kispadok
 itt formálódtak az induló sorsok
 Lidi néni a csillagokból jósolt,
 a szívünkbe tágult a messze égbolt,
 csak lányok szépülnek oly tiszta hittel,
 mint az én városom fiatal szívvel.

(Hajdúszoboszló, 1970. április 4.)

ALSZIK A KIS BALÁZS

Rügyekből pattannak
 a fehértüzű virágok
 a zöld örömmű tavaszban
 látom a nagy ölelésű világot,
 köröttünk gyermek alszik,
 forró csend az álma,
 átkarolja őt a szeretet
 és a fény-húrok muzsikája
 ha nyitja szemét, benne látom sorsom,
 a jövődönk, a csillagok földi érkezését,
 érte nyúlok, ölembe zárom, mint könyv a betűket,
 mint az ember szeretteinek örök emlékképét.

(Debrecen, 1970. április 5.)

(Budai Ákos Balázs a keresztfiunk)

ÁMULÓ FÉNYEK

Miért álltál meg a sarkon
 tegnap este?
 táltos indulataiddal
 mint a fecske,
 ámuló fények riadtak
 szerte-széjjel
 körötted májust riasztva
 szenvedéllyel.

(Debrecen, 1970. május 10.)

VIHAROK

Amikor jó anyám teherbe esett
 velem
 még nem tudta, hogy fiú vagy lány leszek
 szívem
 érezte, sorsának első viharát
 égett
 arcán a lányos pír, mint a nyírfaág
 szépet
 álmodott, mindig sóvárgó merészet,
 halkan
 nótázott, kora hajnalokban ébredt
 dallam
 nyílt szívére, mozdult a fehér ágyban
 s fények
 kísérték lépteit a kis konyhában.

(Debrecen, 1970. június 10.)

ÁLOMTÁNC

Kék villámú az ég,
 rőt-hajú fellegek a hidak rajta
 hanyatt fekszem a földi létben
 kóstolgom a nyár-ízű Béke ízét
 robbanó harcok tompa jaját hallom
 tűz-bóbiták sisteregnek a távolban,
 de mégis közeli fájdalommal
 suttogja az élni-akarás foszlányait
 a dermedve szerető ajkak bénuló némasága.

Békében fürdök, mellettem hitvesem
 a csend nagy tenyere a hajdúsági táj,
 kalászkok sárga táncát látom,
 zizegő, zizzenő nesz ölelkezésük,
 nagyszüleim kaszái suhogtak itt
 rozsdásodó, de nem felejthető évtizedekkel ezelőtt
 talpig feketében megaláztatva görnyedve
 a korbácsos gőg démonai előtt,
 ennek még van fájó múltja és tanító jelene.

Belevájom körmeim sebző tűhegyét
 a sorsunkat rabszolgává zsibbasztó
 halálháborúkat ültetők fagyos szívébe
 és megálljt kiáltok teli tüdővel
 értetek, mosolyra, szerelemre született emberek,
 akik zúgó források és zuhanó hegyi-patakok,
 szarkalábas rétek, pillangószárny könnyű pipacsok,
 boldogságért, nyugalomért küzdő gondok
 között harcoljátok a jövődök Békéjét.

Lelkiismerete, visszhangja, szárnya, világmegváltó
 ereje van e két tagú szónak: Ember,
 tartalmában már benne él a csillagok rendje,
 az űrhajónak repülőteret nyújtó Hold,
 a titkokat feltáró ész, tíz millió kilowattos fénye
 feljutunk nemsokára a szemünkhöz szokott égre,
 ahol a ránc-boruló éjék csillag-országaiban
 győzelmi táncot járunk, szikrázó akarattal
 öleljük sorsunkhoz a távoli titkok sorsát
 és csillagport rúgunk sarkunkkal a Földre.

(Debrecen, 1970. június 28.)

LOMBOK TÜZE

Vadgalambok feleselnek
 dallal hasítják a csendet
 lombok tüze ég a tájban
 szépülünk az ifjúságban
 régi évek, gyermek évek
 ránc peregnek s úgy mesélnek
 a szomszédunk nádas háza
 már csak emlék, kövek láza
 pirosodik, cseng az élet
 emberlelkű, tiszta fények
 nagy sodrában zsong a környék
 őrzi halkan ifjúságom,
 sorsukat sorsomba zárom
 csontos karjuk alagútján
 dagad az ér, mint a hullám
 arcuk barna mosolyában
 friss az élet, mint az áram.

(Hajdúszoboszló, 1970. július 12.)

ANYÁM

Ritmusa olyan,
 mint a lepketánc
 munkában szépült
 arcán gyöngy a ránc.

SANYIKA

Szalad, repül,
 nem pihen,
 verebet lö
 reptiben
 szeme tükre
 zengő ég
 benne nyílnak
 a mesék.

(Debrecen, Boldogkert, 1970. július 13.)

SZERELEM

Rugózik a szénakazal
villa táncol a tetején,
az illata ódon fanyar
hűsöl tövében egy legény,
ringó léptű lány megy arra
szemével a fiút méri
harangvirág mozdulata,
szerelmesét csókra kéri.

(Galyatető, 1970. július 28.)

BÚCSÚ

Itt hagyni téged úgy lehet,
ha szerelmet vallok neked,
ifjúnak érzem magamat,
ne nézd őszülő hajamat,
szépséged bűvölő mámor
ittam tűz-pompád borából
fényed záporát szórtad rám
szelíd viharral, friss Mátrám,
mutattad szoknyád, testedet
embert gyógyító lelkedet,
levegőd, színek katlanát
Te vagy az ifjú Arrarát
fölötted égön ég az ég
szerelmed csöndje jácint kék
ne üld meg mással menyegződ
vagyok és leszek szeretőd.

(Galyatető, 1970. július 29.)

VARJÚTÁNC

Repülnek körbe-körbe
rásüppednek a földre
korom sötét a táncuk
fénylő hideg ruhájuk
várja a fagyok élet
a hó fehér zenéjét
éhes hóhérok, lomhák
az erdőt ostromolják
életük hosszú lánc
sodorja őket táncba

a fák tűz-gerincére
az utak jég testére
a gallyak áramára
a barázdák kontyára
a mezők tenyerére
a górék gerezdjére
irigylem őket, szállnak
és századokat látnak.

(Debrecen, Boldogkert, 1970. november 8.)

TÚRNI

Várni –
 a nagy pillanat forradalma,
 vártál, tehát Te vagy a
 túrés nagy asszonya,
 reménykedj, hogy jövök nemsokára,
 tudom, csendben tervezel
 és álmaid előtt zuhansz
 jövőbe, és értünk kettőnk sorsa vezekel.

(Debrecen, 1970. december 4.)

FEHÉR DALLAM

Hulló fehér dallam a téli este,
 cikázik a hópihe, mint a fecske
 az emeletes házak fényes hajók
 az ablakai égre nyíló ajtók
 neonok égnek hűvös kifli-sárgán
 zúzmara-kígyó ring a fenyők szárnyán
 a kertek ölén bóbitás fagy remeg
 halkán fogannak az őszi gyökerek.

(Debrecen, 1970. december 26.)

1971.

A CSEND

Olyan a csend, mint a zene lelke,
 benne lángol emlékek szerelme,
 a keringők zengő ifjúsága
 a havaktól tisztult fénylő Mátra
 a messzi csillagok ébredése
 az égbolt óceánjának kékje,
 a jégtáblák roppanó kelése
 a szelek éles-röptű pengéje
 az asszonyok mosolyának álma
 a hómezők égbe szövött sátra
 a tutajoknak surranó nesze
 az elmerengők ábrándos szeme
 a szeretni vágyók ölelése
 a haragot szelídítő béke.

(Debrecen, 1971. január 1.)

JANUÁRI DÉLELŐTT

Illatok szállnak a konyhából
 vasárnap déli csendes mámor
 zubog és forttyog a húsleves
 a tegnapi kakas nem repes
 fazékban fő szép piros álma
 nem dalol már a szabadsága.

Hógolyót gyúr a kisgyerek
 fázik a keze és nevet
 az anyja rászól: nem szabad
 hógolyózni a lányokat
 nem válaszol nyeregbe kap
 utánozza a lovakat
 nagyokat nyerít s úgy szalad
 porzik a hó talpa alatt ...

Botjukra támaszkodva ketten
 tipegnek a fehér hidegben
 egymást biztatják, vigyázz kedves
 csúszós a járda nehogy eless
 a kis unokák elől mennek
 békés örömben hetvenkednek
 hópihéket tépnek az égből
 játékos, pajkos szenvedélyből
 a kis öregek könnyes szemmel
 kísérik őket szerelemmel.

(Debrecen, 1971. január 10.)

CSENDES VALLOMÁS

Szép szülővárosom,
 Bocskai-léptű Hajdúszoboszló,
 csillagrendszerek alatt született
 történelem-vérű, forró csókú
 alföldi-barna akarat
 hozzád, neked vallok most
 felnőtt-gyermeki alázattal
 nap-szőke vággyal s gondolataimban
 kalászkok tánca érik
 s vér-gyöngyös szederindák
 kígyósuhanású fanyar zamata
 ujjaim kölyök-gyengén tapadnak
 a körtefák vaskos törzsére
 és lopva-félőn szakítom emlékeimben
 gyümölcsét a harang-sárga körtének
 a csibe-arany szőlőnek
 a must-barna diónak
 hallom a gémeskutak zengő csobbanását
 a csordák és kondák hajnali ébredését
 a birkanyáj göndör-gyapjas kolompolását
 a szekerek löcsének göröngyös lüktetését
 a Kösely-folyó végrendeletének
 nádsuhogását
 látom benne a halak rakéta-cikázását
 a vadkacsák zuhanásának árnyékát
 a havas puszták fácán-pettyes álmát
 nagyszüleim göcsörtös ujjai között
 a verejték-higanyos ekeszarvat
 anyám mosolyát első lépteim
 kíséző mámorában

érzem szívének lélekhangját
 midőn szép asszony arcára
 vadrózsás fájdalmat vésett érkezésem
 itt a zugokban, dűlőutakon
 a szőlőskertek napkalapja
 alatt cipelt nagyapám a nyakában
 hogy sorsközelségbe kerüljek a magassággal
 és levegő-tiszta fényt szippantsak magamba
 áldom emlékét és őrzöm emberségét
 hétköznapijaimban és álmaim tengerszemében
 délutánok alvó csendjében
 néztük egymást hitvesemmel
 a recsegő torkú
 gémeskutak hús somolygású tükrében
 apró hullámok pendültek néha
 s mi néma mosollyal neveltünk
 nagy csendünk szerelmében
 napszitta bütykös ujjú öregek
 vihar-kormos sorsa lengi be szülőföldem
 Angyalházától egész a Cittrahátig
 s ha hazaérek belemerítek szerelmemmel
 ifjúságom hőforrás mély tengerébe
 megmártózom az évtizedek
 ostromló zuhatagába
 és szemedbe nézve látom
 hajam bozontjában
 a zúzmarák indáit.

(Debrecen, 1971. január 11.)

FELSZÓLALÓ

Az egyetem küldte, tudományos ember,
 a tudomány kérem forradalmi fegyver,
 dobban az emelvény szerény súlya alatt
 sokat várnak tőle hallgatók és falak,
 csendes áhítattal kezdte a beszédet
 később lángra gyulladt, egy hangot sem értek,
 mondatai zagyvák, de ha csak az lenne,
 attól még lehetne politikus elme.

(Debrecen, 1971. március 12.)

(SZMT küldöttértekezleten)

UJJONG A JÖVŐ

A múlt fölé nőtt a jelen
 a nap-tüzes emeleten
 messze-merengőn álmodom
 rólad, friss szülővárosom,
 köd-fehér palatetőkön
 ujjong a jövő, az öröm
 fényei sütnék az égre
 tenger-hús csönd a menny kékje
 tarka karéjú új házak
 csillagozzák az utcákat
 tavasz-piros lombok égnek
 ember-meleg itt az élet.

(Hajdúszoboszló, 1971. április 1.)

HÓVIRÁG

Már kinyílt a hóvirág
 zöld tűzben fehér világ
 fagyot tűrő levelek
 között az élet lebeg
 derengő neszben pattan
 bimbójuk, mint a dallam
 kelyhükben tejes fények
 hűvös szikrái égnek.

(Debrecen, 1971. február 28.)

VISSZHANG

Sustorog, sziszeg és zenél,
 hátán tutaj a falevél,
 tükrében látom magamat
 ősz-poros, sötét hajamat,
 a túloldalon kedvesem
 zengő vággyal szerelmesen
 hallgatja a patak dalát
 kontyára leng a nyírfaág
 illatok násza körbefon
 a kakukk-visszhang alkonyon
 éveim álma átremeg
 belétek nyírfás reggelek
 rigóktól lopom a zenét
 sorsom szépítő fegyverét
 lombokra gyúlnak csillagok
 a bódulatban tikkadok
 szépségével ver a Mátra
 csönddel takar éjszakára.
 (Mátraháza, Erdészház,
 1971. május 21.)

ILLATOK

Fáradt álomként száll a köd,
 a hajnal-fényű bronz rögök
 recéin illatok gyúlnak
 a szellők hátán gurulnak
 tüdőkben égnek friss vággyal
 bódító nagy akarással
 lelkünket izzítják lángra
 csönd-hajón úsznak a tájra.
 (Téglás, 1971. május 29.)

TÖRVÉNY

Szenvedve szeress,
 így törvény az Élet
 Te légy mindig a győztes
 s ne a rettenések

hályog-szakító daccal
 fakassz fényt a mából
 véd a holnapodat
 érdes kösziklából

gyáva ki titkolja
 igaz önmagát,
 a cél és a rendszeresség
 íveljen sorsodon át

tépj ki magadból mindent,
 ami hitedben gyenge,
 ha ez álmatlan szenvedés is,
 a jellemet acél övezze.

(Téglás, 1971. május 29.)

DALOK REMEGNEK

Téged
kiáltó ének
a reggel,

Ülj ide mellém
didergő
szépségeddel

Álmodva
hallgasd a csendet,
benne dalok remegnek,

Kelyhekben égő
fények
tüze perzseljen Téged

Asszonyos hitű
álmok
táncában véled szállok ...

(Téglás, 1971. május 29.)

VILLÁM SERKEN

Esti béke
száll a rétre
szíved álma
körbe járja
lelked fénye
tör az égre
görcsös szelek
integetnek
vihar éled
fény az élet
villám serken
át a kerten
kamasz hittel
dacban ível
forró lángja
ég a tájra
nyilak álma
vallomása.

(Debrecen, 1971. május 31.)

SORSOMNÁL JOBBAN

Veri az eső a hátamat
vas-hideg fényében láttalak
a zápor bokrában néztelek
figyeltem keringős léptedet
esernyőd gombája rám pirult
körötted az eső táncba hullt
a csend szerelmébe véstelek
a sorsomnál jobban féltelek ...
derengő zengés gyúlt az égen
Te vagy a hitem s messzeségem.

(Téglás, 1971. június 9.)

A TÁTRA ALJÁN

Ráhabzanak a felhők a csúcsra
 a szél hideg riadóját fújja
 a Csorba tónál ránk tüzel a nap
 az ég kék fénye hús pásztor-kalap
 fenyők tornyába belekap a szél
 a bokrok álmán illatos levél
 csattantja csókját s nyílik a virág,
 s alattuk kígyók a csípős indák
 sok nyelvű ember pengeti szívét
 lelkük tüzetől pirkad a vidék.

(Magas Tátra, Csorba-tó, 1971. július 20.)

ÉNEKEL A CSEND

Énekel a csend
 izzó naplement
 pirkad a csúcsra
 rojtos a blúza
 sugarak tánca
 a hegyek sánca
 sátrai rúdja
 rádöng az útra
 a patak nyelve
 dalokra kelve
 csobogó kéken
 dereng medrében
 a partján állva
 szél ring a fákra.

(Magas Tátra, 1971. július 23.)

BENNEM ÉRŐ

Kalásza vagyok a tájnak
 szőke göggel muzsikálnak
 bennem érő búzaszemek
 hordozom a Nagy Alföldet.

(Tátra-Lomnic, 1971. július 25.)

SZIKLÁK KÖZÖTT

Derékszöget ír a patak
 a fény ver rá sarkantyúkat
 kezem jég-gyöngyébe mártom
 oltja dala szomjúságom
 sziklák között szikrázik át
 kígyó-hosszan s hullám-haját
 kócolják a fürtös szelek
 lugasában eső remeg.

(Tátra-Lomnic, 1971. július 25.)

ŐSZBE PIRUL

Tölgyek énekét hallgatom
 nap citeráz az arcomon
 felhők lángjában szél motoz
 s rakétaként hull a toboz
 szerelmek neszét altatom
 a fény-táncos hegyoldalon
 fekete könnyek peregnek
 gyöngyei felhős szemednek
 nyárutó elszállt ifjúság
 a csend ívét aranyozzák
 lelkünk dala ég a tájon
 minden emlék örök lábnyom
 őszbe pirul a hegytető
 zenéje bíbor keringő.

(Nyíregyháza, Sóstó,
 1971. augusztus 17.)

MELEG KONG

Magasba szelídült fenyők
 gyantázzák be a levegőt
 fény öltözteti a fákat
 húz rájuk arany ruhákat
 meleg kong a kérges háncon
 tapad a nesz mint a lábnyom
 gyík villámlik sárga lánggal
 együtt rebben a virággal
 harkály hímezi a fákat
 megpihen majd ismét támad
 csőre hegyén lobban vágya
 éltetője a csatája
 őz csapat fut riadt hévvel
 menekülő szenvedéllyel
 azt sem tudja merre nézzen
 elmerül a zöld örvényben
 csak a bokrok húrja pengi
 rajtuk kívül nem járt senki
 a merengés nagy csendjére
 rápihen az esti béke.

(Debrecen, 1971. augusztus 21.)

SORSOMAT ÉREZD

Mély-lángú csokor a délután
szellő-fürtök pengenek a fán
várom a neszből törő lépted
a karjaimba beletéplek
őrlő malom az egyedüllét
cintányér-fényes a tükör ég
emlékek kócos raja ébred
örvénye sodor, rabol Téged
beléd markolok, nem engedlek
sorsomat érezd kötelelnek
rám köszön múltó ifjúságom
tengerszemébe belezárom
az idő tiszta akaratát
csókjaink nem múltó haragját
emlékezem s most fáj az élet
a csillagokig idéznék
örökké verő szívet adnék
csak velem égjél mint a tajték
lángolj virradat-bíbor daccal
negyvenkét évem így marasztal
szőke sugarak fénye hull rám
a csend köröttem messze hullám
ott tűnődöm a mosolyodban
s hajamra őszi levél surran.

(Téglás, 1971. szeptember 9.)

EMBER

Emberek vagyunk,
 fények és árnyak gerezdjében élők,
 hideg mosolyú, csillagokat szelídítő műszerek,
 gerinc-kemény akaratú álmodozók
 elképzeléseket valósággá izzító csillagrendszerek
 örömek és bánatok hullámhosszán rezgő idegek,
 sejtések és sejtetések komor gondolkodói,
 akiknek sorsa harc, harc a Sorsuk,
 béna tespedések lakattörői vagyunk
 s a gyertyák évszázados lilíomtáncát
 elfűjtük szellemünk harangzúgásával,
 az Ember ostromolja évezredek jeges misztikumát.

Erőnk a közösség:
 amelynek csillaga a hit,
 sodrása az értelem,
 pillére az eszme
 és lendítőereje a tudásba szépült jövő

 megtanultunk felejteni,
 megbocsájtani a gyengéknek,
 de a sunyi-gyáváknak nem adunk időt,
 hogy leheletükkel mérgezzék
 fénybe írt nevünket: Ember.

(Debrecen, 1971. szeptember 23.)

MINDENT AMI SZÉP

Ölelni kellene
 szorítani mindent ami szép
 csillagokra repülni
 s vinni magunkkal álmaink nesztét
 a pirkadat
 bódult szerelmét
 és a sorsunkban
 zengő nagy-csendű zenét.

(Téglás, 1971. október 1.)

RÁNK GYÚL AZ ŐSZ

Pasztell-forró tűz a Mátra
láng-csönd pirul a kontyára
táncba rezdülnek a színek
mindegyik fa égő sziget
pezsgő-kedvű falevelek
sisteregnek, összevesznek
eső-hangú bíbor-nászuk
földre szakad a szoknyájuk.

*

Csendbe pólyált nagy nyugalom
hever a hegyi utakon
de ha támad a szél kedve
dal sejdül a rengetegre
a levelek billentyűjén
ránk gyúl az ősz mint a napfény.

*

A szél a nyárfát pengeti
levelét élesre feni
színek kontyába beletép
álommal ébred a vidék
bíbor és okker áradat
szakítja erős válladat
a hajnali friss lehelet
só-színű mint a fellegek
dércsípte rózsák lengenek
vérükkel festik az eget
hideg motoz míg kél a nap
fényt csókolnak a sugarak
halkul a szél, moccan a köd
a hegycsúcs az égre görög.

*

Fény üli a hegyek hátát
nyergeli a tenger-Mátrát
a hegyláncok hullámverés
benne a szép örök vetés
nyargaljatok hűvös fények
a szirmotok csendet éget
patkóitok neszét hallom
kél a reggel s jó az alkony.

*

Gurul a harmat
a rózsá könnye
a virág hallgat
csend a közönye.

*

A hegyek hulláma ébred
benne örvények a fények
arany gyűrűk harmat-álmok
koccintják ránk a világot.

*

A szeplő-pettyes levelek
 még eltakarják az eget
 legyezőjükbe szél kavar
 szőnyegként terül az avar
 szerelmek csókja volt a nyár
 az ősz tüze kékben áll
 rőt-hideg váltja a kéket
 a színek szerelme éget
 láng hangon pittyeg a madár
 éneke frissen messze száll
 kottázom konok dallamát
 és rám havaz egy nyírfaág.

*

Fenyők fölött
 fények alatt
 kócos ködök
 iramlanak
 patak partján
 víztükörben
 mereng a lány
 meggyötörten
 szíve dalát
 volt szerelmét
 kínzó órák
 eltemették
 fények alatt
 fenyők fölött
 gomolyognak
 fürtös ködök.

*

(Galyatető, 1971. október 3-4.)

SZERETNI JOBBAN

Szerelem havában tisztult arcok
 mosolygó neszét magamba zárom
 pirkadat-hűvös gondok s kudarcok
 tűzből metszett hite a világom
 magam törvénye a lobogásod
 merengő daccal járok előtted
 Hold-ívű sorsom s zengőn kiáltok
 csillagokat tépő dalt az Időnek
 harcot s nyugalmat álmodom neked
 Ember, az újrakezdés viharát,
 bennem s bennetek is énekelnek
 a sistergő gondolat-rakéták
 minden nap új arcú öröm csobban
 a jégfényes reggelek dalában
 összetartozni, szeretni jobban
 itt nálunk és az egész világban
 ez a mi Békénk, tornya a kozmosz,
 az építője az érző Ember
 karjaiban tűz-világot hordoz
 a szívében féltő szeretettel
 hajnalok tánca a boldogságom
 őrizve őrzöm égő nyugalmam
 ébredés és álom a világom
 s erőmet érzem a mosolyokban.

(Debrecen, 1971. november 27.)

NAGYAPÁM

Őszülnek az évtizedek
szilvafánkon hideg zizeg
gyermekévek raja ébred
sisteregnek az emlékek
a nagyapám éber álom
meséiben sorsom látom
csontos térdén lovagoltam
úsztam nagy felhő-habokban
ujjainak barna táncát
kemény idők csillagozták
égbolt tiszta volt az álma
fénye hullt az unokákra
törpe a tengerek mélye
nagy volt az ő embersége
karikása úgy csergetett
megrepszettette az eget
s amikor a tél ránk fagyott
lehunytt szemmel dúdolgatott
duruzsolt a kályha lángja
csend szenderült a szobára
népdalokba szőtte lelkét
s magasban szállt mint a fecskék.

(Hajdúszoboszló, 1971. december 24.)

DISZNÓTOR

Rotyog az üstben a friss hús
felettünk varjúcsapat húz
készül a kolbász-töltelék
a hurka vaskos kötelét
tapsibe hajtjuk sistereg
piruló bőre ránk nevet
a hentes kése metsz és vág
suhan, darabol mint a bárd
illatok úsznak köröttem
kavargó csendes ködökben
toros-káposzta mosolyog
lány-szökén s belekóstolok
zamat és fűszer dala cseng
emlékem fehér vászna leng
pálinkás havas reggelek
áhítatában ébredek
parázsló szalmát gyújt a szél
a tűz a hidegnek mesél.

(Debrecen, Boldogkert,
1971. december 30.)

ÉGI HARMAT

Napkelte-fényű jó anyám
a hajnalt hordta homlokán
csodáltam táncos ujjait
a munka drága húrjait

ölelő karja boltívét
fáradtan éneklő szívét
az idővel együtt ballag
a sorsomban égi harmat.

(Debrecen, Boldogkert, 1971. december 30.)

1972.**FÖNN A HEGYEKEN**

Fönn a hegyeken
 patakzó szerelem
 hűsítő csokra
 hasít az arcomba

Fönn a hegyeken
 a gondom vagy nekem
 neszező dallam
 ránk dől a völgykatlan

Fönn a hegyeken
 szél barnul kezemen
 derengő fények
 csillagai égne

Fönn a hegyeken
 zizzenő szerelem
 kelyhében égek
 rám hűséged réved

Fönn a hegyeken
 nyílik a tenyerem
 erezett tükrén
 a sorsom költemény

Fönn a hegyeken
 a fényes vizeken
 habzik a gyöngy-mámor
 s ránk suhan a távol.

Fönn a hegyeken
 a szobrom vagy nekem
 verejték-hideg
 ősz vihar integet

(Debrecen, 1972. január 10.)

PERLEKEDEM

Perlekedem önmagammal
 versben fogant dalaimmal
 a téli fák árnyékával
 a fénykelyhek játékával
 perlekedem sorsom véled
 hozzám kötöttek az évek
 múltunk lassan csillag-távol
 jövőnk izzó kozmosz-mámor.

(Debrecen, 1972. február 19.)

NAP

Kékselymű zászlókon a fehér szél táncol
és fölöttünk a nap ezredévet ráncol
szalmakazal-szökén gömbölyül az égen
aranypihéi közt zeng a dal a réten.

SZÉL

Ezüst nyíl a szél a nyírfán
nyarak násza ég a titkán
suhanó kard a pengéje
arcbarnító tüzes éle
ma még nyíl volt, holnap hullám
tenger-kéken fagyként hull rám
holnapután láva-meleg
karjaiban villám remeg.

(Debrecen, 1972. január 10.)

VILLÁM

A villám az ég idegszála
dühös arany cikázó láza
a fellegekben ég tanyája
perzselő dac a karikása
az erdők csendjét tűzre gyújtja
lángoló hullám minden ujja
szépsége mellett gyorsasága
pusztító titka és halála.

(Debrecen, 1972. április 12.)

RAPSZÓDIA

Hajnalban a cinkék
telet énekeltek
az ólomszürke ég
karzatján a felleg
varjú-táncot takart
rozkodó nagy szelek
kavarták az avart
haldoklik ki szeret
szobánk csendes mélyén
rapszódia égett
apám jácint szemén
búcsú-felhő kékllett
kerítésünk fölött
halál-hideg szelek
szárnyai nyögettek
búcsú-intelmeket
utolsó dalával
búcsúzott az apám
ősz-hideg hajával
megpihent a karján
évtizedek álma
keringett fehérén
sorsának sodrában
hite volt az érdem.

(Debrecen. 1972. március 15.)

CSILLAGOK CSÓKJÁVAL

SZERETEM

Szeretem a friss álmokat
 a ránc-nyíló virágokat
 a kert tavaszi ébenét
 a csend sistergő énekét
 szeretek mindent ami él:
 szerelmed mely szívemig ér
 a mezők fényes türelmét
 a hegyek kéklő zenéjét
 gyermekeink kamasz csókját
 vágyaik égő félholdját
 ostromló sorsuk ritmusát
 értelmük kozmosz himnuszát
 tudásuk Vénusz magasát
 a holnapnak nyernek csatát
 eget perzselő lánghitük
 az akarat a fegyverük
 zúgnak utánunk boldogan
 s megelőznek mint nagy folyam
 folytatják munkánk – így van ez
 s hajunkban ezüst szél neszez.

(Debrecen, 1972. március 19.)

Én szeretlek Téged
 Te is szeretsz engem
 csillagok csókjával
 merengünk a csendben
 de jó lehunyt szemmel
 elnyúlni a réten
 távol-közelem vagy
 s közel-messzeségem.

(Debrecen, 1972. május 1.)

KARODBAN ÉGNI

Ha nem látlak, akkor is szeretlek,
 ha látlak a sorssal eltemetlek
 néma búcsú karjaidban égni
 a gyermek emléket fájón félti
 éveimet a lelkeddel mérem
 hogy élek nem nekem, neked érdem
 karodban nyírfák ezüstje lángol
 a töppedő gyertyák tűzhavából
 búcsút pengetnek a kaszás évek
 szeretlek álmod, hitem a lélek.

(Debrecen, 1972. május 29.)

FESZÍTSD AZ ÉGRE

Kiálthatsz,
de úgy, hogy más ne hallja
az a jó, ha titkaid
vallató hit takarja

álltál már Te is
a folyók éneklő partjainál
s érezted, hogy tekinteted égboltján
a felhők gyűrűs füstje száll

jajonghatsz,
de úgy, hogy ne hallja senki más
ne sajnáltasd magad,
légy önvalló rianás

ne könnyökölj,
bőrödön meggypiros seb virágzik,
légy lelkiismereted hű tükre,
szíved a sorsoddal játszik

ne térdepelj,
gerinced feszítsd az égre
arra ügyelj, hogy vágjon
s ne rozsda legyen az éle.

(Téglás, 1972. március 24.)

HITVALLÁS

Gipszpólyában a jobb kezem
a balomat egyengetem
ínhüvelyem lázas ága
pihen kemény hó-dunnában
izmaimban versek szárnya
feszül dühös indulásra
lelkem rakétái égnek
úrhajói költemények
lehet a kéz fájó béna
de a vers az égi létra
nem tűr kötelet és láncot
rügybe gyújtja a világot.

(Debrecen, 1972. április 2.)

TENYEREM

Kezem-fején a kék erek
vastag indájú kötelek
a bőröm barna Afrika
tenyerem az oázisa.

(Debrecen, 1972. június 22.)

ZENE

Tépő vihar bennem a zene
 belém hasít az éj ezüstje
 a rózsalevelű csillagok
 ég-magas csókjában hallgatok
 Beethoven zúdul rám örökre
 kottáján pecsét a Hold ökle
 zuhanó pillanat a mámor
 altatót iszom a dalából.

(Debrecen, 1972. május 29.)

TÖLGYEK ALATT

Ének zengi be az erdőt
 a levelek hűvös csengők
 a lombok közt reggel ébred
 aranyárkányok a fények
 málnabokrok illatában
 süvít a szél mint az áram
 a virágok bóbítáján
 harmat rezdül a csend álmán
 a friss patak mámorában
 dal gyűrűzik hideg vágyban
 bronz gerincű tölgyek alatt
 vallatom a századokat
 messze tájak felhős kékje
 ráolvad a szikrás égre.

(Téglás, 1972. június 17.)

KOPTATNAK AZ ÉVEK

Koptatnak az évek minket
 mint a tűz a szíveinket
 vagy mint a szél a homokot
 ráncosodnak a homlokok
 ezüst-fenyők hajunk szála
 gyérül, ritkul borzas sátra.

(Debrecen, 1972. június 11.)

VONATABLAKBÓL

A pipacsok tűz-szírmái égnek
 lobogásuk gyermekkori fények
 rideg-szürkén korhad a gémeskút
 száraz tavak az itató-vályúk
 reccsen és roppan az árvaságuk
 gerincük törése a haláluk
 a napkerék szelíd árpa-sárgán
 gurul a menny kék-neszű tarlóján.

(Budapest-Debrecen között
 1972. június 30.)

VILLÁM HEGESZTI AZ EGET

Vihar szorítja a csendet
 nyár-meleg gallyak repednek
 villám hegeszti az eget
 égetnek az esőcseppek
 boszorkányok a fellegek
 vad dühükben hemperegnek
 hajba kapnak tűz ég bennük
 jégeső a leheletük
 szakad reccsen a szoknyájuk
 mennydörgés a szirénájuk
 szivárvány gyullad utánuk
 patakzik a zokogásuk
 a magasság kottájára
 dalt rebkent egy kis madárka.

(Debrecen, 1972. június 28.)

AZ ÉG VÁSZNA

Szőke utak ostora
 vág a hegyoldalnak,
 ég a tőkék tűz bora
 örülnénk egy kortynak

 az ég vászna arany-láz
 felhő-kazlak rajta
 kenyér-szagú aratás
 gyújt kalászos dalra.

(Kishuta, 1972. július 16.)

MAGAMBA NÉZŐN ÁLMODOM

Szivárvány-hosszú most a csend
 az éjféli puha szellőt csent
 a virágokra, halk zenét
 tapintom surranó nesztét

Tapadó meleg ül a fán
 a város fülledt óceán
 és a tűzbokrú szerelem
 a józanságom szenvedem

Magamba nézőn álmodom
 a halálokat átkozom
 visszales rám az ifjúság
 a volt a vannel vív tusát

Szivárvány-hosszú most a csend
 megérintem a végtelent
 rám gyújtja szelíd titkait
 a messze hajnal rám kacsint.

(Debrecen, 1972. július 11.)

BÚZA CSOBBAN

A hegyoldal szőke tenger
 búza csobban benne
 hullámot vet kora reggel
 a szelek szerelme
 kasza alá érett a mag
 a kalászosok teltek
 pengenek az ezüst holdak
 s rendek énekelnek.

(Kishuta, 1972. július 18.)

RÁNK SZÉDÜL A LEVEGŐ

Kék-szomorú fellegek
tapétázzák az eget
gyantás illat hömpölyög
és szelíd eső görög

ránk szédül a levegő
nagy ereje legyező
ficánkolnak a halak
az a baj, hogy víz alatt

mérgesek a horgászok
kerülik a pisztrángok
dühük szemükben lobog
s összetörik a botot.

(Kőkapu, 1972. július 18.)

SZÉPSÉGÁRAM

Énekelnek a madarak
esőlombú felleg alatt
szépségáram feszül bennük
dal s magasság adja kedvük.

(Mátraháza, 1972. július 27.)

SZELEK KÜRTJE

Legelnek a fellegcsordák
harapják a hegyek kontyát
gömbölyödnek lassan úszva
eső-tejes a fák ujja

messzeség az ő hazájuk
szelek kürtje a csordásuk
ablakunk előtt cammognak
gyakran egymásnak koccannak

szálljatok csak fellegcsordák
legelve a hegyek kontyát
patáitok szürke habja
a Mátra lenge kalapja.

(Mátraháza, 1972. július 27.)

LÁNGBAN LOBBANÓ

Ébred álmából a Mátra
csöndjét hajnal koronázza
a nap szeder-bíbor vére
csordul hegyek tetejére
tűzet csihol, égő szépet
fény tartja a mindenséget
neszt rezzent a madárének
karmesterük a természet
fénygerincű pára-létrák
lángban robbanó rakéták
a vízgyöngyös utak nyelve
fehér láz lesz már reggelre.

(Mátraháza, 1972. július 28.)

VÉRZŐ CSÚCSOK

Sír az eső muzsikája
permetléként hull a fákra
gyorsan elállt, nincs ereje
fény robbant a fellegekre

gyerünk, hajrá a hegyekre
zöld zúgású tengerekre
harmat-hideg levegőre,
élesebb mint sasok csőre

vérző csúcsok homlokára
ránk szédül a nap palástja
onnan tovább, fel az égbe
nincsen a világnak vége.

(Mátraháza, 1972. július 28.)

MÓKUS-LESEN

Fölöttünk hegyi nyár remeg
hús pallosai a szelek
orsókra szövődik a fény
villog a csúcsok peremén
mókus motoz a gally között
az ágak élére pörög
úszik levegő-hídon át
mint cirkuszi akrobaták
körmeit a háncsba vési
a távolt ösztönnel méri
indián-vörös köntösét
a rózsák nem szagattják szét
a fűben ugrálva szalad
elkísérik a sugarak.

(Mátraháza, 1972. július 29.)

BENNÜNK BUZGÓ

A hegyek keblén szívom
 a magasság tejét
 a kék-szárnyú levegőt
 erejét a mátrai csendnek
 a szépség velő-remegésű
 hullám-álmait
 Szabadság, Béke toborozta
 vetette, gyógyította, villám-égette,
 cibálta és szelídítette ide
 évmilliók földi kozmoszát
 a felfedezettet és még mindig
 felfedezetlent
 a völgyekből dagadó
 kenyér-hátú hegyeket
 az illatok lenge rianását
 a fák hunyt-szemű zümmögését
 a gallyak mólóihoz ácsolt
 fészkek dalos rügyeit
 a ritka-csókú patakok
 ezüst szerelmét
 az őzek bujkáló versenyét
 a szarvasok királyi pompáját
 a madarak énekének
 levegőbe írt hangjegyeit
 a dalt, amely vontatókötele
 és horgonya
 a kék-fehér ölelkezésű bódulatnak
 a vágató viharoknak
 és villám-recsegésű szeleknek
 és ide gyökereztettek az évmilliók
 az Embert
 akinek szívéből és lelkéből
 szelídült káprázatosan széppé

félelmetesen izzó-mérgűvé

Élet-milliókká

a bennünk buzgó Mátra.

(Mátraháza, 1972. július 29.)

HAJNALI SZIMFÓNIA

Fénypásztás a hegyek lába
 rajta felhők vitorlája
 bíbor pengésű napsugár
 harmatnedveket borotvál
 riadt meleg gyúl az égen
 tüzet gerjeszt a vidéken
 sistereg a hegyek láza
 a völgy tűzben égő váza
 benne csend-virágok égnék
 szirmai rezdülő fények
 gomba-fehér felhő-tavak
 völgymedrekben hullámszanak
 köröttük az irtásokon
 nagyot nyújtózik az álom
 fejsze csattan a fa törzsén
 lenn a mélység visszhang-örvény
 a madarak táltos kedve
 belering a reggelekbe
 Galyatető homlokára
 aranyat hint a nap ága
 kehely-tiszta szelídsége
 ráfodrozódik az égre
 nesz-harmatból kél a reggel
 kemence-lángú süveggel
 a szín egy-szólamra érik
 s tüze fölizzik az égig.

(Mátraháza, 1972. július 30.)

FELHŐNÉL CSENDESEBBEN

Sistereg és legyező-suttogású
 az éj
 szendereg a nesz mint az
 első vallomású lányban
 a szenvedély
 becsukódok akár az anyám kezében
 a leveles zsoltár
 hallgatok felhőnél csendesebben
 és megpihenek a csillagoknál.

(Mátraháza, 1972. július 31.)

NÉZZÜNK SZEMBE

Nézzünk szembe tegnapi önmagunkkal:
 ha többet tettünk volna
 ma az is kevés
 hát akkor holnap mi lesz elég?
 ha hitünk és szorgalmunk egészét adjuk
 s nemcsak a felét.

(Mátraháza, 1972. július 31.)

EGYÜTT DALOLNI

Bennem az értelem zenéje éget
 jövőbe ívelő álmokat, eszményeket
 tartalommal szeretnék én is égni
 a csillag-távolok üzenetét megérni
 ember maradni lelkes küzdő tisztán
 földi közönyt szakító mint a magas villám

a tartalomban harc és hű lélek maradni
 az embereknek adni s tőlük kapni
 megértő jóságot teremtő szerénységet
 biztatást, amelyben lobognak vélemények
 velük együtt dalolni s mindig élni
 az álmaink igazát tetteinkkel mérni.

(Mátraháza, 1972. augusztus 1.)

ÁLMAINK TŰZHÁNYÓI

Nem vagyok szomorú de a kedvem sem szilaj
 égető gondok gyökere indázik bennem
 szeretem a csendet amelyben jövőnk bölcsője ring
 álmaink tűzhányói valósággá szelídülnek
 motozó emlékeink történelemmé csíholják a múltat
 és emberszabású holnapot riasztunk a mából
 amelyben erő lesz a szépség és a szépség
 kozmoszba lengő új tejútrendszereket felfedő
 földi akarat amely hídja lesz a tudásnak
 a földet összekötő csillagrendszereknek
 akkor ez a kettős találkozás
 megteremti a szívek és a lelkek örök békéjét
 a földi mélységekben és az égi magasságokban
 űkunokáink e korról majd üzennek
 az élőknek és a hamu-émlékű elődöknek.

(Mátraháza, 1972. augusztus 3.)

MADÁRDAL

Nem tudom a nevedet
 látod azért szeretlek
 szeretlek mert énekelsz
 a dalban örömet lelsz
 lelked a te nótafád
 szépség-tűzű csőrös szád
 a levegő a hazád
 éltetőd a szabadság
 levelek közt megpihensz
 sorsodról dalban üzensz
 tollad bolyhos veretét
 színesíti a zenéd
 a fák álmai között
 eltakarnak a ködök
 de a szíved énekel
 telve ózon fényekkel
 pittyegd, harsogd szerelmed
 égbe zengő versedet
 szódd a csendbe muzsikád
 hadd hallgassa a világ.

(Mátraháza, 1972. augusztus 3.)

ZÚGÓ FORRÁSKÉNT

Anyám hajában havas tájak
szépsége villan, szálló évek
húznak arcára barázdákat
csókjai balladákban élnek

csillagok égnek mosolyában
szeme tavában sorsa zizzen,
szíve morajló kórusában
a legszebb dallal nekem izen,

csendben merengő lelke fénye
zúgó forrásként messze-árad.
fájón didereg hangja éle:
féléve temettük apádat.

(Hajdúszoboszló, 1972. szeptember 19.)

ROBBAN A CSEND

Messze kerüli szemem az álom,
szeleket pörkölő fény hasad rám,
szerelmed a sorsomhoz kiáltom,
robban a csend – szédülj ide hozzám!

Moccanj, rezdülj ölem vánkosára,
szemedben nyílnak csillagfények
hadd dalolja szerelmünk a Mátra
elhoztam Neked a Mindenséget.

(Mátraháza, 1972. augusztus 7.)

SZAJKÓ-RECSEGŐ

Mintha boszorkányt ölnének
hangjuk félelmetes ének
recsegő kerék keserve
múltból fellázadt nyenyere
két szajkó vívott szócsatát
hintázott alattuk az ág
vérszomjason marakodtak
csak ne halljam őket holnap.
(Mátraháza, 1972. augusztus 6.)

CSÓKA-SEREG

Hideg élű szelek felett
károg a friss csóka-sereg
fénybe dermed vitorlájuk
fagy-hideg komor ruhájuk
gyász-karimás fejük búbján
sugár táncol röpke-kurtán
rádólnak a magasságra
vágja csendjét szárnyuk sátra
havat hozó felleg alatt
riasztják a fagallyakat
gyémánt-kórusuknak dalát
pőre erdők visszhangozzák
tolvaj-szemük messze-fénye
rácikkan a fehér télre
repülő hangos idegek
jósolgatják a hideget
nem fázik kormos magányuk
magasság s láng a ruhájuk.

(Debrecen, 1972. november 26.)

ZENGŐ ÖRÖM

Szobrok hideg szerelme ég köröttem
 hó-könnyű szellő fehér szárnya rebben
 most rideg szőkék a nyári kispadok
 az emlékeimmel együtt tikkadok
 tűz a nap, hajában kócos arany ég
 szép tekintete a Földig érő ég
 szobrok hűvös szerelme zúg köröttem
 zengő öröm a csend a fénykörökben.

(Debrecen, 1972. december 8.)

RÁNK SIMUL

Csend-hideg fényben hull az éj,	ránk sodorta az öröklét
csillagos háta bronz karéj	karjaink forró áramát
ránk simul halkan most az ég	a lélek lombja fonja át
hallgatjuk fagy-pengés neszt	szerelmünk hárfa-énekét
tíz év gond-kemény örömet	csillaggal kottázza az ég.

(Debrecen, 1972. december 12.)

ZENE RIAD

Zúgnak a merengő-dalú harangok
 a kék-deres csendben neszként hallgatok
 zene riad bennem, ébresztő varázs
 csillag-apró gyöngyök az álmodozás
 lelkem forrásából tűz-mámor pattan
 villámként éget, izzok önmagamban
 feszítő szerelem lángjába tépek
 szerető jószágod rám visszaréved
 zengő vihar gyúl ujjaim hegyében
 s rakétás sorsunk verssel megidézem.

(Debrecen, 1972. december 25.)

BENNÜK ÉLEK

Mára véget ért, mondtam halkan
 már voltam parázs forró dalban
 írtam verset, zimankós négyet
 szószegő vagyok, bennük élek
 előről kezdem, velem égne
 egymással vagyunk szenvedélyek
 ha lefekszem belém sajognak
 fellege vagyok villámoknak
 s addig dörögnek vérzön bennem
 míg szivárvány leng az egeken

(Debrecen, 1972. december 25.)

1973.

VILÁGOT ÉREZVE

Tavasszal itt szedtünk ibolyát
 ránk kondultak levél-koronák
 most napkondérban fő a meleg
 s ránk zizegnek pirosuló szelek
 téli-nyárban sétálunk tovább
 s isszuk a fény vakító borát
 pirul a bőrünk barna hamva
 gyűjtjük a tüzet kosarakba
 riadt őz mereng béna gyászban
 megsimítjuk a láng-hullásban.
 Roppanó ágak zenéjére
 pengő halál a balta éle
 ballagunk forró új év lázban
 világot érezve egymásban
 a bennünk termő sudár szépet
 visszhangozza a napfény-lélek

(Debrecen, 1973. január 1.)

ÁLMODJUNK JÖVŐT

Küzdő szelekben ránk roskad az ég	legyen rakétánk a friss akarat
érezzük a tél szürke hidegét	hátra nem lesve nyomuljunk tovább
karjainkban ólmok az idegek	szívünkkel gyújtva a tudat fokát
hűvös a közöny mint a fészület	hol lelket érző gondolat zenél
gyulladatok ránk csillagkemencék	álmodjunk jövőt amíg Ember él
kozmosz-holnapok tüzes szekercék	permetezzen ránk a Tejút pora
lobogjunk mindig lángos ég alatt	s vessünk szerelmet a csillagokba.

(Debrecen, 1973. január 4.)

CSILLAGOKBA SZIKRÁZOTT

Most néma torkú a Tisza csendje,
fagy-dalú hideg a végtelenje,
szürke didergés a jég zenéje,
suhanc emlékem köröz tükrére

Petőfi itt állt nyűtt körgallérban
nyílhegyű szélben, félig alétan
lépteit alatt virágzott a hó
még nem várta a nász-tüzű Koltó

A messzeségek zengő útjait,
a puszták odvas gémeskútjait
versbe álmodta s a csillagokba
szikrázott villám-pengéjű kardja

Őrzi a barna-mosolyú puszták
férfi dühének szilaj vulkánját,
a szelíd tanyák lelke énekét
ágyúk harangja rakéta nevét,

az utak pora csizmája nyomát
a sarjúrendek égő nyomorát,
a fodros mezők álmai helyét
s a túlsó partról átnyújtja kezét.

(Debrecen, 1973. január 12.)

A MINDENSÉG VAN AZ EMBERÉRT

Az elárvult gallyak csonk-hegyén
varjakat ringat a metsző fény
a fenyők fésűje égbe leng
kék ibolyákat ébreszt a csend
a levelek hátán tél zenél
a mindenség van az emberért
a fagyok oltárán fohász szól
s tavasz dereng az alom alól.

(Debrecen, Nagyerdő,
1973. január 14.)

JÓ ÉGNI A MAGASBAN

A fák között az ég alatt
a szelek násza átszalad
a gallyak ódon boltívén
moccan a hideg-kontyú fény
a kopott-gyászú hús avar
rőt-lombú emléket takar
dalt gyűjtanak a madarak
élesre fenik hangjukat
tavaszba szédül már a hegy
szerelmet sír a vörösbegy
rikolt a rigó zeng a csend
jó égni a magasban fent
messzire látni álmodón
úszni habkócos nagy folyón
pihenni tölgyes partokon
s csenddé válni az alkonyon.

(Dunaújváros, 1973. március 15.)

SZÉP SZELÍD SZERELMET

Beleng a tavasz az ablakon,
szél pendül borostás arcomon
csendítem a szívem harmatát
fénycsendbe dereng az almaág
oly bódító most a sejtelem
emlékek szállnak a lelkemen
szép szelíd szerelmet álmodok
s veletek öregszem házsorok.

(Téglás, 1973. február 22.)

RÁM-FESZÜL

Harsog a tavasz a vallató nagy csendben
daloktól nyilalnak az ágak köröttem
ráhajtom a fejem a szelek hátára
rám-feszül felettem a nap vitorlája.

(Téglás, Telephely, 1973. március 2.)

EGY SZEMTANÚ ZSOLTÁRA

Bús fekete fagyos sóhajok
örvénylő sodrában hallgatok
az eclogák visszhangja éled,
fájó-didergős üszkös élet
néma jajában égtünk ketten
az emlékező görcsös csendben
tekintetében rőzse-lángok
lobbantak gyújtva zord világot
halált idéző dermedtséget
szívekben sajgó messzeséget
golyó lyuggatta tarkók vérét
a gyáva-gyilkos hóhér-vércsét
a bori kövek piros gyászát
Radnóti élni vágyó álmát.
Együtt rettegtek a halálban
üvöltő kínok áramában
látta a költőt verset írni
könny nélkül szép szerelmet sírni
a holdfényben messze merengve
beleizzva a reggelekbe.
A hazatérés volt az álma
a zord ébrenlét mécsvilága
csillagai voltak a versek
fényükkel írta a szerelmet.
A barát él, a költő halott
álmaiban az Idő ragyog.

(Debrecen, 1973. március 4.)

Koppel Jakab együtt volt Radnóti Miklóssal Borban.
Bieliczky Joó Sándor a vele való beszélgetés után
írta a verset.

ACÉLBA SZEGZI

Süvít a gép monoton zsoltára
 a munkás jövőnket esztergálja
 vasvirág nyílik a keze alatt
 acélba szegzi a századomat.

(Téglás, 1973. március 16.)

RÜGYEKET LEHELNEK

Permetezi a csendet az eső,
 ezüst csillaga a füvekre nő
 hideg öröme zöld tűzre lobban
 táncoló-szürkén tavaszba csobban
 a horgászok néma daccal állnak
 fűrtös szellők kontyozzák a fákat
 rügyeket lehelnek már a bokrok
 ibolyáktól lángolnak a dombok.

(Budapest, 1973. március 27.)

BUDAI HAJNAL

Zajos kamasz a budai hajnal
 tűnt ifjúságom most itt marasztal
 a házak között, az utcák sávján
 a Feneketlen tó csend-hullámán
 merengtem én is ezen a tájon
 szívemben hordtam az ifjúságom
 velem bandukolt merengve szépen
 csillagot ültetve fönt az égen
 napfényt cibálva hajnali lángot
 ránk köszöntek a suhanó lányok
 véget ért izzó önfeledt nászuk
 a Gellért-hegy megőrizte álmuk.

(Budapest, 1973. március 28.)

TE VAGY

Te vagy a távolság hullámában
 a forró-lombú zene
 a tavasz gyors-dalú örömében
 a friss rügyek szerelme.

(Debrecen, 1973. április 15.)

VELETEK EGYÜTT

Már bennetek dalol ifjúságom,
 régi bronz-tüzét lobogni látom
 a szívetek kelyhén napba nézve
 veletek együtt pattan az égre
 sorsotok izzó friss mámorában
 csak emlék vagyok s nem fájó áram
 de fényeimben őrzöm az Élet
 kemény csatáit és bennem égtek
 csillagként parázsló akarattal
 szelíd-erősen pezsdülő daccal.

(Téglás, 1973. április 13.)

NAPFÉNYBE ROBBAN

Szerelmes harang az ének
 konduló tüzeiben égnek
 napfénybe robban a fecske
 köröz a szárnya keresztje
 fészke csendjén áll a gólya
 messze csattan riadója
 csőrét a magasba vágja
 dühödt daccal párját várja
 falu-hosszan száll a dallam
 gyűrűzik a sugarakban
 a fűz síró szelíd kóca
 belefoszlik a hús tóba
 csóka-párok feketében
 ünnepelnek fönt az égben.

(Hajdúszoboszló, 1973. április 23.)

CSILLAG-CSEND ALATT

Kottát olvas a feleségem,
 Ő a haragom, Mindenségem,
 a józanító dölyfös álmom,
 lelkemben robbanó világom,
 a sorsomban kavargó ének,
 a karjaimban nyíló Élet,
 szemében lobognak a tavak
 a csillag-csend mezői alatt.

(Debrecen, 1973. április 25.)

RÁM LEHEL A CSEND

Bódultan ülök a fák alatt
 rám lehel a csend dal-lángokat
 a tölgyek zöld-tornyú homlokán
 gyújtja igéjét a csalogány
 madarak énekében égnek
 perzsel a tűzük mint a fények
 rapszodiává zeng a mámor
 iszunk a zene nász-borából
 a dalok lelkében villám ég
 szívünkbe csendíti melegét
 zizzen a szellő szelíd pírban
 húrját pendítve rigó rikkan ...
 bódultan ülök a fák alatt
 s rám lehel a csend dal-lángokat.

(Debrecen, Nagyerdő, 1973. május 13.)

FÉNY-CSILLAGOK

Fény-csillagok hullnak a tóba
tükrébe mártózik a gólya
üst-forró meleg izzik némán
kígyóként nyúlik szét a téglán
fecske kortyint sebes röptében
a vízből és szárnya tövében
röpítő szelek zenéje ég
az égbe kottázza jó kedvét
felrecseg a béka-kesergő
messzire nyilal mint a csengő
kamasz-fürgén úsznak a habok
hátukon csillantva a Napot
keringve köröznak a fecskék
szárnyukra ráfestve az estét.

(Hajdúszoboszló, 1973. május 19.)

SZELLŐK LÁZA

Hús ezüst lánggal öntözünk
a friss levegő örömünk
piros csókkal ég a rózsza
tüzét az alkonyba szórja
reszkető szél ül a fákra
illat-bolyhos a szoknyája
esőt sírnak a csönd-fenyők
nyújtják őket az esztendők
beles a nesz az ablakon
kinyílt szép égi csillagom
szellők láza ég az estben
megpihen a reggelekben.

(Debrecen, Boldogkert
1973. június 2.)

GYERÜNK A CSÚCSRA

Szellő dereng a város felett
ölében ringanak a hegyek
a menny üstökében csillag ég
az alkony zenéjét hinti szét.
Buda száz-csendű mosolyában
megkondult halkan férfi-vágyam
gyerünk a csúcsra, onnan feljebb
távolról rigó feleselget.

(Budapest, 1973. június 9.)

BŐRÜNKÖN SAJGOTT

Dalok vihara zúg a tájon,
rég emlékek, fáradt lábnyom
szikkadt a sárban, szikben égve
belelángolt a messzeségbe
most itt bolyongok fájó lázban
ahol a nyomort sírni láttam
mohát termett a viskók csendje,
ostor-suhintó reggelekbe
beleszédült a csordás kürtje,
inge ujját könyökig túrte
port füstölt a tehenek lába,
szellők pirultak a pusztára
friss lovak riadtak a rétre
szénát ölelt a kasza éle
a karok hídján pörkölt a Nap
ránk sütötte a sugarakat
bőrünkön sajgott a verejték
sós fájdalmát őrzi az emlék.

(Debrecen, Boldogkert,
1973. június 16.)

ÉLETET FAKASZT

Buggyan az eső a fákról
 csurran a selymes madárról
 rápereg a homlokokra
 virágként nyílik hús csokra
 ott remeg a kertek álmán
 szikrázik a földek hátán
 rácsordul a gyökerekre
 életet fakaszt örökre.

(Téglás, 1973. május 19.)

FÜRDŐBEN

Tarka öröm és nevető béke
 feszíti fényes izmát az égbe
 szalmakalapos lányok lengenek
 a vállak ívén s csókot lehelnek
 az indián-tüzű férfi szájra
 testükre forr a szellők ruhája
 szerelem csobban az ölelésben
 suhan mint a kasza a vetésben
 búzaként pereg a csendes beszéd
 vallomássá duzzad hallom neszét
 egy idős házaspár kondul halkan
 álmodó jószág emléke harsan
 a lelkükben és egymásra néznek
 sorsukban virradnak nemzedékek
 a szerelmükben tavaszok égneek
 egy meztelen csöppség suhan felém
 hó-csipkés sapka fehérlik fején
 a nyár dallamában harsog, nevet
 Ő az új világ s én tovább megyek.

(Hajdúszoboszló, 1973. július 8.)

SEGÍTŐ ÖRÖM

Fekete zúgás köröttem ez az éj,
 az égtől a Földig minden csillag-mély,
 a magasságok közt zeng a levegő,
 hídja karívén ránk zendül az Idő
 kölyök-múltamból titkaidba nézek
 kozmoszt-csendítő forradalmas évek
 tudósok kínja lett a valóságom
 szülő hitükben mennyre nyílt az álmom,
 gerincvelőmben villám-tűz a zene,
 segítő öröm lomb-gyújtó ereje,
 éj-sárga neszben vés rakéta tollam
 göcsörtös szépet hulló csillagokban.

(Debrecen, 1973. július 3.)

KIRÁNDULÁS

A szellő zizegve surran
feleségem kipirultan
tárja karját és úgy nevet
hangos cirkusz a két gyerek

Ákos a kisebb, nagy lovag
Évának szed virágokat
ölébe robban, csókot ad
s a fénnel együtt elszalad

Sanyi tollgyűjtő indián
rézgyöngyök ülnek homlokán
nyargalva lobog, meg nem áll
arcára bíbor szellő száll

Mi ketten messze álmodók
egymásba szédült nagy folyók
nézzük a fiúk örömét
s hullnak köröttünk a körték ...

(Bánk, 1973. július 22.)

EGYÜTT NŐTT

Húsukba belebarnultak
a századok
gombás leheletük szívom
és álmodok
muzsikát ébreszt az Idő
Haydn szerelmét
a sok elkorhadt tölgy sírja
az énekét
lehet hogy itt e fák alatt
ült a Mester
és dallamot szőtt a lepke
hangjegyekkel
mosolygott Benne a rét, az erdő
sarlós fénye
és a reggelekbe bele
nyúlt a lépte
árnyékát látta a fűvön
messze nézve
együtt nőtt a zenéjével
fel az égbe.

(Fertőd, 1973. augusztus 1.)

FERTŐDI FÁK

A nyír zizeg, jajdul szépen
havak égnek köntösében
egyik gallyán rigó készül
énekelni bölcs vitézül
reccsen roppan a tölgy ága
Idő zuhan a vállára
nem bírja a törzs a testet
az évszázados keresztet
haldoklása búcsú-ének
s tűzben talál menedéket.

(Fertőd, 1973. augusztus 1.)

IRIGYLEM

Jaj de irigylem a csókát
égbe röpíti a nótát
kering, suhan s kamasz kedve
belecsíp a reggelekbe.

(Fertőd, 1973. augusztus 2.)

PERNYÉVÉ ÉGETETT

Napszökített fények kazlaiban égek
 perzselő mámmal járom a vidéket
 reggel ébredéskor párásak a hegyek
 szürke hályogukban fornak a reggelek.
 A távoli utca szelíd kanyarjában
 egy fakó Krisztus-kereszt előtt megálltam
 fekete tábláján aranyba vert nevek
 őrzik a márványba vésett történelmet.
 Ezerkilencszáznegyvennégy: gyilkos álom
 bombák rügyeztek a levegő-sétányon
 ördög süvítéssel robbantak a tájba
 szívekbe tépődött szekercés szilánkjai
 éles és göcsörtös jajsavakba pergett
 pernyévé égetett száz emberi lelket.
 Fölöttem repülő hűz a magasságba
 nem cipel most terhet ezüst vakítása
 pajkos fényes kedvvel köröz mint a madár
 szárnyai tövéből nem perdül a halál.
 Tegnap a színházban Mozart lelke zengett
 ellenetek dalolt háborús keresztek.

(Salzburg, 1973. augusztus 5.)

A MOZARTEUMBAN

Zsong és zenél a népes folyosó
 árad az ének akár a folyó
 fiatal hitek vágya ez a ház
 az ifjak lelke benne a parázs
 van köztük néger, japán és magyar
 a művész mindenütt egyet akar
 egy lombba sűrűsödik az álom
 az enyhülő boltíves világon
 Békét mintáz a szív muzsikája
 bronzba lobban sors-kozmoszuk álma
 dallam repeszi az utcák követ
 tépi a sátán páncél köpenyét
 hidakat épít a csillagokba
 s visszaköszön ránk hívón ragyogva
 kötél-hágcsók a zengő hangjegyek
 kapaszkodjunk beléjük Emberek
 erős karokkal fogjuk idegét
 a magasba törés áramkörét
 egyé szelídül néger és japán
 s Békébe lépünk Mozart ajtaján.

(Salzburg, 1973. augusztus 6.)

TIZENHÁRMAK ÉNEKE

Lázadtunk és lázadozunk
 most is szürke kőbe gyúrva
 a szobrász verejtékezett
 míg szikla-húsunkat fúrta
 tenyerén hólyagok izztak
 amíg a lelkünket véste
 kalapácsa zengőn sújtott
 s ránk pirkadt néhány csepp vére
 mi tizenhármak itt vagyunk
 kőbe álmodott jelképek
 mokány termetünk láng-erő
 nem feledjük a kardélek
 metsző fájdalmát s kínjaink
 tűz-csipkebokrai égnek
 fényei messze-kiáltók
 s rőt lázában gyúl az Élet
 van köztünk ifjú és öreg
 férfi és asszony-lázadó
 kidagadt nyelvünk pallosa
 púpunkra rádermed a hó
 mosolyunk őrzi a múltat
 a századok néma gyászát
 csikordul bennünk a panasz
 repeszi homlokunk ráncát
 ne feledjétek harcaink
 ti új szárnyú nemzedékek
 röppenjétek rakétaként
 s mi kísérünk mint a fények.

(Salzburg, 1973. augusztus 7.)

SCHILLER ÉS A LÁNY

A sima-homlokú égen
 tenger-csend nevet ránk kéken
 levél-rezgésű levegőt
 szikráznak fent a hegytetők.
 A szomszéd padon a leány
 szerelme harmat-hajnalán
 csókba álmodja életét
 évei csengő énekét
 Schiller verseit olvassa
 sorsát lelkébe olvasztja
 bódult harang szíve mélye
 költőket zár rejtekébe.
 Költő és vers ketten egyek
 mint a dallal a hangjegyek
 a lány könnyek között reszket
 Schiller vall neki szerelmet.

(Salzburg, 1973. augusztus 14.)

IBOLYÁT NYIT AZ ÉG

Esik az eső süt a Nap
 a mókus makkot riogat
 vadkörte koppan köröttem
 gurul fanyar zöld körökben
 derút lehel a hegytető
 virágkohó a völgyteknő
 a csorda-lassú fellegek
 körbe öntözik a hegyet
 majd rázokognak a tóra
 és surrannak mint a gólya
 szelek sarkantyúzzák őket
 fényt fakasztva az időnek
 robbantják kormos seregét
 havas ibolyát nyit az ég
 tisztul a szirma s tűzbe csap
 fellegekből ránk tört a Nap
 a fába gyújtja sugarát
 körtefák szívják aranyát
 gyerünk a partra itt a nyár
 a vitorlánkon szellő jár
 siklunk dal-csendes délelőtt
 s örvényt gyűrűz az evezőnk.

(Salzburg-Mattsee, 1973. augusztus 11.)

VÉRT BUGGYANT

Szemben a vár éj-hideg szürkésége
 rákoccan a Nap pára-felhős éke
 nyújtja aranyát a szellős délelőtt
 éneklő színek a felforrt háztetők
 a várfalakra ráfagytak az évek
 a múlt itt talált ódon menedéket
 tövében egykor lázadó parasztok
 dárdás hitükkel vívtak dühödt harcot
 öklükre égett sorsuk verejtéke
 sziklákba csorbult kardjuk metsző éle
 rettentő daccal kúsztak egyre feljebb
 paskolta őket villám-szikrás felleg
 a hulló fejek a völgybe zuhantak
 húsukat tépték a rekedt madarak
 károgó örömmel nézték a papok
 a hörögve haló küzdő parasztot
 gyászoló imák zokogtak a tájra
 a vár kertjében vért buggyant a mályva.

(Salzburg, 1973. augusztus 14.)

MOZART SZÜLŐHÁZÁBAN

Mester, most körtéket fényez a nyár
 barack illatoz a kert csendjében
 gögjében döllyfös a salzburgi vár
 fölötté a múlt tékozló ében
 az Ünnepi Játékok vihara
 lelkekből pattan s Kozmoszba perzsel
 békére derít muzsikád hangja
 Benned épül minden érző Ember.
 Jártam szülőházad emeletén
 a lépcsők visszhangja Téged lehel
 átzendültél a falak bronz meszén
 dermedve álltam az ajtód előtt
 szívembe csengtek bódult századok
 első hegedűd zengte az Időt
 parázs húrjain álmod átragyog
 halk gyászban őrzik kezéd áramát
 a zsenge dalok pelyhes örömét
 a melódiák hamvas bánatát
 s zengésében Te vagy az öröklét
 a hívó fények betörtek Hozzád
 a forró neszek éji varázsa
 liliom-sárgán derengett szobád
 s csonkig sistergett a gyertyák szála
 gyehenna-tüzű itt minden reggel
 Salzburg otthonod, hazád a Világ
 boldogabb lehattél volna Mester
 ha ezt megsejti hideg Konstanzád.

(Salzburg, 1973. augusztus 13.)

HAZÁM A TÁJ

Mindent szeretek ami szép
 és bölcs lelkét a csendnek
 álmodom a Holnap ízét
 s dalát az értelemnek
 hangszerként zendül a hegyek
 örök varázsa bennem
 hazám a táj s odamegyek
 hol barátként vár engem
 a Mátra szelíd szerelme
 a Bükk komorló kékje
 a fenyők illat-keresztje
 s kettőjük fény-zenéje
 az Alföld akác-felhője
 a rigók rikkanása
 a puszták szikes bőre
 a Daru-zug juhásza
 távoli szülővárosom
 dobogó közelsége
 sorsát sorsommá vállalom
 így vagyok csak egy véle.

(Salzburg, 1973. augusztus 17.)

A FÖLDET AZ ÉGGEL

Hát áldjon az ég melódiák hazája
egy kórusban zengő réz-torkú harangok
freskókban megőrzött szenvedélyek láza
lekekben örvénylő viharzó akkordok.

Itt álmodta Mozart zenébe a szépet
a Földet az Éggel kötő mindenséget
dallam-rakétái hullnak a világra
csend-tiszta szívekbe Békét sejlő tájra.

(Salzburg, 1973. augusztus 25.)

BÁNOMKERT

Őszi avar zördül a léptek csendjében,
ez a táj volt sorsom, most pedig emlékem
a Bánomkert üszkén fogatlan szegénység
nyűtte a fájdalom szürke-varjú fényét
ott állt a nagyapám, barna vád az ökle
a száraz zokogás hallgataggá törte
térde volt a csikóm, nadrágja kantárom
néha-nevetése elkísérő álmom
nagy karéj-tenyerén a lobbanó fények
szelíd szerelmében öleléssé értek.

(Hajdúszoboszló, 1973. szeptember 9.)

RÁNK LEGYEZŐ NESZBEN

Illatokból ébred
a délután álma
szellők friss karéján
ég a Nap ruhája
Vénasszonyok nyarát
pörkölik a fények
a csend árboára
rázuhan az ének
búcsúzik a fecske
lelke dala röppen
felhőket karcoló
rakétás körökben
a tó partján ülünk
ránk legyező neszben
csónakok szédülnek
hullám-szerelében
megpihen a szellő
a hajunk kazlában
elrejtőzik benne
kitikkadt a nyárban.

(Hajdúszoboszló, 1973. szeptember 9.)

RÉGI SZÜRETEK

Égnek az ősze bódult levelek
 kábító illat rezdül a kertben
 a vérző otelló szőlőszemek
 mustot könnyeznek a nagy préseken
 régi szüretetek emléke lobban
 puttonyok terhétől görnyed a hát
 nagyapámék ajkán nóta csobban
 zengett belé a deres Citrahát
 kipusztultak a szép szőlőtőkék
 tüzet gyújtottak az erős karók
 sorsukat az Idők meggyötörték
 s úszunk utánuk késői hajók.

(Hajdúszoboszló, 1973. október 7.)

SZÉPSÉGET ÁLMODÓ

Sodró szerelmed Tisza-vizében
 hangod sorsomba csobbanó ében
 fénylő-ívű ajkad áramában
 csókjaid lázát lelkembe zártam
 karjaid tűz-lombú mámorára
 rásuhan a lélek forró álma
 ujjaid láng-meleg szemcséjére
 ráhajlik homlokom barna éle
 fenyő-termeted suhogó csendjét
 ölelő násszá fonják az esték
 szépséget álmodó mosolyodban
 a Föld az Éggel csillaggá robban.

(Debrecen, 1973. november 5.)

ZENG A REGGEL

Dermedt-zölden merengnek a
 levelek
 szoknyájukra ráfeszülnek
 a szelek
 hideg csókkal ébrednek a
 hajnalok
 álmaikra a Nap fénye
 ráragyog
 jéggé csendesült a tavak
 szerelme
 néma tűzben parázslík a
 táj lelke
 zeng a reggel metsző éles
 pengéje
 bíbort hasít arcunk barna
 bőrére.

(Téglás, 1973. október 25.)

NESZBE BÓDUL

Barna makkok pityeregnek
 megtörik a kavics-szemet
 tölgyfalevél borul rájuk
 neszbe bódul muzsikájuk
 tengeri hull a fészekből
 kiejtette a madárcsőr
 a makk-bimbók szétrepednek
 hideg-árván keseregnek.

(Debrecen, 1973. november 11.)

CHOPIN

Égboltként nyitod rám
bimbó-tűz szíved melegét,
sorsomba szöve hallgatlak,
a lélek mesterét

varázsló ujjaid tánca
perzsel a hangszeren,
dallamaid zsoltárában
önmagam keresem

ballada zúg életedben
halált sejtő lánggal
benne remegsz idegemben
együtt a világgal.

(Debrecen, 1973. november 10.)

SANYIHOZ

Gyorsan peregnek az évek,
velünk öregszi az élet
tudom pajtás már megérted
mért kívánok boldog évet,
azért Sanyi, hogy a lelked
ne érezzen bús keservet,
csillag-sorsod örök fénye
legyen meleg-szívű Béke
Andris öcséd kacagása
legyen kedved muzsikája
szeresd a jót és a szépet
mindenben az emberséget.

(Debrecen, 1973. december 21.)

ÉVA-KÖSZÖNTŐ

Tüzel a Nap, ég a tél
az álmom álmodban zenél
Te vagy a folyóm, tengerem
szelíd szél a nyírfás hegyen,
a puszták dalos magánya
sorsom zengő csalogánya
lobbanó örööm, lelkem,
vers-tüzekként izzol bennem
Évikém, Évám, kedvesem
békémet őrző szép láncszem
patakod, völgyem, hegytetőm,
hitvesem, zászlóm, szeretőm
Veled vagyok csak teljes egy
szívem csendjébe temetlek
magamba zárlak, rejtjelek
nem engedem, hogy rejtjelek
kínozzák sorsunk dallamát
virágozz mint az almaág
gyere rohanjunk, vár a kék
a föld-mosolyú forró ég
a Napba belemártalak
percenként százszor áldalak
Te vagy a csendem hajnala
verseim bíbor asztala
szemem fényében a lélek
sorsomban őrizlek Téged.

(Debrecen, 1973. december 24.)

EZÜST SZIKRÁZIK

Mi van fiú? – kérdezem önmagamtól,
 miközben borotválkozom, serceg a penge
 metszi szakállam tuskéit, hajamban
 ezüst szikrázik, a tükör már nem őrzi
 ifjúságom,
 a férfikor nevet rám homlokomat ráncozó
 Idővel,
 kezemen vastagabban dagadnak az erek,
 szememben a régi fény még lobban,
 karjaimban harsány ölelés a szerelem ága
 és szívemben őrzöm az évek vallomását,
 a lelkemben csillagokat kötöz az emlék.
 Mi van fiú? – robban bennem a kérdés
 s a válasz szerény-bozontosan sóhajt:
 lassúdan, a beletörődöttség törvényével
 lépkedek az ötven felé
 sorsomban a hitvesem a tükör,
 neki mindig az maradok, aki
 voltam fekete-kócos lázadásomban
 fiatal és hajnalokat ébresztő,
 ő még nem vette észre hajamban
 az ezüstök gyík-gyors higanyát
 szerelmében megtart az első találkák
 örömében, olyannak, akivel együtt álmodtunk
 a nem múltó ifjúságról.

(Debrecen, 1973. december 9.)

NYOMOD VAN BENNEM

Szép-sóhajú vallomásodban élek,
 nyomod van bennem, akár a keréknek
 a havak szitálta utak csendjében
 pelyhedzik az ég, álmaink rendjében
 valóság feszül és sorsunkban robban,
 napjainkban jövődönk hite lobban.
 Utam van benned, akár a keréknek,
 ha messze révedel, úgyis elérlek.

(Debrecen, 1973. december 21.)

1974.**MEGKÖVETLEK**

Szavaid liliom-zenéjében
 öröm-forrás a lélek éneke,
 megkövetlek tiszta szóval szépen
 felnézek Rád akár az évekre,
 sorsunk csillaga aranylik Benned
 mosolyodban gondos fények égnek
 életednek áramában reszket
 a csendes-harcú igaz ígéret.

(Debrecen, 1974. január 24.)

JÖVŐBE ÁLMODÓN

Jövőbe álmodón kezdem az évet,
 remélve, hogy fogannak költemények,
 szívembe szelídítem a friss eget
 rajta csillagok lesznek az Emberek.

(Debrecen, 1974. január 27.)

A PUSZTÁNAK HEGEDÚJE

Most az égbolt fehér-jeges, szürke
 beledermedt a táj egy bő szűrbe,
 a halastó fagyos bóbítáján
 sárkány-szellő tanyáz hideg-árván
 a nádasok tű-sípjai között
 a csend-dala rakétaként pörög
 a pusztának hegedúje lelkem
 barázdái kérge nevelt engem
 fácán pirul bozótja havában
 szilfa vagyok a nesz csillagában
 belém törnek a rianó hangok
 álmaimat robbantó harangok
 az akácok ujjaira égve
 döllyfös varjak kárognak az égre
 rogyant tanyák kopott-fehér láza
 ezt a tájat már nem koronázza.

(Balmazújváros-Debrecen,

1974. február 4.)

NYÍLIK AZ AJTÓ

Benned virágzik a tavasz,
 érlelődik a nyár,
 színeket gyűjt az ősz
 nagy csendet havaz a tél
 pattannak Benned a rügyek
 virágkelyhek égnek arcodon
 szőlőfürtöt tartasz a kezeden
 hajad lombjában ezüst nesz a hó

nyílik az ajtó, nyílként
 suhogok eléd
 karjaink ölelő hídján
 reszket a nyugtalan Idő.

(Téglás, 1974. február 13.)

FEBRUÁR ÉNEKE

Ránk tört a fény
 váratlan hadsereggel
 ostromolja a tavasz
 a tél hideg szerelmét
 mint a tűbe fűzött céna
 lengenek a sugarak a fákon
 s lépteim alatt zsoltárként
 sír a barna alom
 hadat üzentek a kismamák
 a szobák cella-csendű magányának
 fényre robbantak a gyermekek hadával
 ki a természetbe, a fák érgörbe
 erezetei alá, a füvek nyújtózkodó
 álmai közé
 bóbitás hóvirágok fehér-füzérű neszébe,
 oda, ahol a levegő tágitja a tüdőt
 s a szél piros dalt éget a tekintetre,
 valamikor itt
 Tóth Árpád róttá fáradt kilométereit
 s most az élet és egészség áramában
 tudom zengő melódiájában
 rágondolok
 cipelte szép-lelkű sorsa halálát
 meglegyintette a gallyak tüskés ágát
 s ha vért köpött még akkor is remélt
 mert mindig a remény van az Emberért
 a vers pedig az igazság maga
 belőle pattan a jövő dala
 magammal viszem február énekét
 s körültáncol a fény, mint
 a gyermeket a lepkék ...

(Debrecen, Nagyerdő, 1974. február 17.)

REPÜLNEK LÁTOD ...

Repülnek látod a madarak
 szárnyukról peregnek a havak
 tavaszba zendülő reggelek
 messzire sodorják a telet
 a kába-örömű vadgalamb
 a szédülő fényben bűgő lant
 a csókák gyémánt-tűz dalában
 izzik az égbolt mint az áram
 magasba szikráz földi sorsunk
 a csillagokkal együtt porzunk
 álmunk már a Kozmoszban ébred
 ott keringünk mint új kísértet
 a titkok ablakát kinyitjuk
 és nekünk szelídül a Tejút.

(Debrecen, 1974. március 3.)

MESSZENÉZŐ BÉKE

A kertek alján a hajnali álmok
 barackvirágba csókolt vallomások
 a tenyér-barna síkság bölcs csendjébe
 belepirul nagy századunknak vére
 bombák fertőztek kavernát e tájra
 üszköt és pernyét a házak falára
 füstölgő halál takarta a Napot
 vérzön bugyogtak a búcsú dallamok
 most messze-néző Béke vigyáz reám
 s a csillagokig nyújtózik szép hazám.

(Szolnok - Cegléd között a vonaton, 1974. március 24.)

HÁRFÁS NAGYERDŐ

KENYERET TART

Már dugja fejét a búza
 zöld karját a fénybe nyújtja
 mosolya pendülő öröm
 neszét kékébe kötözöm
 sóvárogja a harmatot
 a táncán szellő andalog
 és ha majd ránk robban a nyár
 kenyeret tart a szőke szár.

(Szolnok - Cegléd között a vonaton,
 1974. március 24.)

Tavaszbba bódult a természet,
 dal és ének most a csend
 a csókok várják az ígéket
 emlékem kórusa zeng
 húsz éves daccal itt bolyongtam
 álmok zuhogtak belém
 tüzes forrásként ide forrtam
 Debrecen már az enyém
 vállamon égett ölelésed
 csillag-tiszta szerelem
 hallom amint harmatos léptek
 neszezték az éjeken
 hárfás Nagyerdő, jóság-mámor
 merengek a padokon
 iszom levegőd friss borából
 s Tóth Árpádot faggatom ...

(Debrecen, 1974. április 21.)

ESTI FÉNYEK

Kigyúltak már az esti fények
 a Hold az égen mi ránk réved
 a szellők suhintó örömét
 őrzi a tájban az öröklét
 munkások hangos nevetése
 árad az utcán mint a béke
 a villanydrótok síró dalát
 a neon-tüzek aranyozzák
 hull a csend forrás-hús zenéje
 a fák friss-csókú levelére
 jó estét köszön egy szép leány
 csillag fürdik a szeme taván.

(Debrecen, Boldogkert, 1974. május 4.)

BŐRÜNK PIROS HAMVÁN

Mint a lélek oly felhőtlen az ég,
 gyantázza a menny arany tenyerét
 borítja a Nap forró kosarát
 s hullnak vállunkra tüzes fénybogyók
 bőrünk piros hamván május dalol
 csöpp szellő zizeg a bokrok alól
 a fenyőkön elül, tollát rázza
 a pörkölő neszben csend az álma
 a túloldalon egy szép lány nevet
 homloka lombján hordja az eget.

(Debrecen, Boldogkert, 1974. május 19.)

EGYMÁSÉRT TENNI

Barátaim!
 E csendes vallomásban
 pezseg a sorsunk s minden villanásban
 erőnk izzik, perzsel a történelem
 bölcsesség pihéz az elmúlt éveken
 szívünkben férfi- emlék lángol
 érinthető lett a messze távol
 álmainkban jövendők zizeg
 törvénné szépítettük a hitet
 a bizakodás életünk forrása
 boldog öröm csillag-ragyogása
 vállunk hegyén hordjuk az eget
 társaink lesznek a csillagrendszerek
 s úrhajónk ha kiköt majd az égen
 széjjel nézünk a világmindenségben
 megtanultunk repülni a Sorssal
 leszámolni minden ódon gonddal
 egymásért tenni jót és emberit
 az egy-zengéshez ez az út segít
 emlékeinkben az ifjúság zenél
 szunnyad a csend és a szívünk mesél.

(Debrecen, 1974. július 6.)

(A 25 éves érettségi találkozóra)

ITT VAGY

A távolságban is itt vagy
 mellettem,
 égi fényként tündökölsz
 a csendben.

(Debrecen, 1974. május 31.)

HORTOBÁGYI EMLÉK

A nádasok közt habzik a hajnal
 hal-szagú levegő hűse ring rám
 puszták lázát zengi a madárdal
 csönd pihéz halkán a kócsag haván
 a gém fél lábon mozdulatlan áll
 halra les villám-pengéjű csőre
 a réti sas mélyrepülésben száll
 hogy a csirkéket rendre megölje.
 A horgászok áhítattal lesik
 a halaknak nagy ritka kapását
 szemüket a vízről le nem veszik
 figyelik az úszók fuldoklását
 sok itt a hal, kevés a szerencse
 jó türelmük erőltetett látszat
 kudarcukat elmesélik este
 hogy a horgászt is érheti bánat.

(Hajdúszoboszló, 1974. június 9.)

TISZTA- CSENDŰ

Felhők ringnak a tó tükre
 bőrünkön barnán ég a fény
 a cikázó szitakötők
 repülve mérik az időt
 a nád zöld-sűrű dallamát
 szellők gyöngy-tánca fonja át
 fecskék rakéta-örömét
 elrabolja a messzeség
 balladás-komoly gólya pár
 csőre pirosán tűz a nyár
 a csókák fekete-kéken
 szikráznak a hamvas égen
 tiszta-csendű most az álom
 szép boldogság a világom.

(Hajdúszoboszló, 1974. június 16.)

BÉKÉT ARAT

A kalászosokban érik a kenyér
 arany higanyán ott szökök a nyár
 a csorbult kaszák néma pengéjén
 a görcsös verejték csak emlék már
 támadó-kedvű gépek csatáznak
 keblük acélja gyűjti a magot
 békét arat minden kombájn-század
 a történelem hitünkben dobog
 a búzaszemek földi csillagok.

(Debrecen, 1974. június 23.)

CSILLAGOT GYÚJT

Az ének száll merengve szépen
röptében megpihen az égen
csillagot gyűjt az éjszakába
tőle fénylik a madár szárnya
megyek az utcán elmerengve
s az álmaimnak dal a lelke.

(Téglás, 1974. június 26.)

CSENDES ÁHÍTAT

Föld-gyökerű eső-lángok
gyűjtják tűzre a virágot
mag nyilallik a kalászba
kenyér-szőke hullám-tánca
csendes áhítat a mező
illat-álma tarka kendő.

(Debrecen, Boldogkert, 1974. június 30.)

HABZIK A TÁJ

Vallomásként suhognak a habok
sarkantyús pengésben ég a tenger
dühös bikák az öklelő jachtok
habzik a táj fehér szerelemmel
hó-hideg tollú sirályok gyúlnak
a túlsó part páras ezüstjében
szárnyaikkal a hullámra nyúlnak
s golycs-tisztán megpihennek az éjben.

(Zagori (Jugoszlávia) 1974. július 17.)

FELÉM INTENEK

A lányok barna-bőrű teste
úgy clikkan reggel mint a fecske
karjuk sarlóján pendül a nyár
dallal várja őket a határ
felém intenek, boldog fények
lelkük békében tisztult élet
belém rezdülnek, ismerősök
emlékeimben elidőzők
a nagyanyám itt markot szedett
s kezéből nőttek a keresztek.

(Szolnok-Budapest között a vonaton
1974. július 14.)

BÓRA

Tegnap még örülteként dühöngött a bóra
ordító torkában tüzes halál égett,
metsző hideg szél bénult a hullám-hóra,
s a bögő tengerbe virágokat tépett,
habok zúzmarája verődött a partra
patkója acélja fénylett a sziklákon
gyalulta a követ táltos akarata
vad mérge öröme röpiült sajgó fájón
a fák síró törzsét ketté roppantotta
zöldbe ácsolt lombok szédültek a földre
szél-kígyók martak a felleg-tutajokra
s csapkodott a bóra vihar-ezüst ökle.

(Zagori, 1974. július 20.)

FIGYELNEK RÁNK

Surran az éj a fák között
 a Föld a Holdra költözött
 az ember-álmú kráterek
 titkaiban szívünk remeg
 figyelnek ránk a csillagok
 nekik győzelmünk még titok
 valamit ők is sejtene
 s úrhajón küldünk névjegyet.

(Zagori, 1974. július 20.)

SIKLIK A CSÓNAK

Siklik a csónak, ez a dolga,
 röpíti jókedvű motorja,
 a lány hajában szellő-pengét
 fen a fény,
 siklik a csónak, ez a dolga
 röpíti jókedvű motorja,
 a férfi sorsa vágó emlék
 és remény.

(Zagori, 1974. július 22.)

MILY JÓ ÉREZNI ...

Fürtökben kél a virradat,
 dal serked indái alatt,
 a fénykalászkok aranyát
 felöltik a zöld fügefák
 a csonttá dermedt köveken
 a múlt moháját ölelem
 a homlokomra nesz pihéz
 mily jó érezni azt, hogy élsz!
 álmodni boldog örömet
 leszünk még mi is öregek
 a hajnalokból alkonyat
 lombtalan, kopár vonulat
 emlékeinkre örködők
 ifjaknak égő bölcs Idők.

Fürtökben kél a virradat
 az ölelésünk itt marad
 karjaink izmos melege
 belefeszül a tengerbe
 ringató hullámtánc sodor
 s egyszer kikötünk valahol.

(Zagori, 1974. július 21.)

Ő VOLT A LEGELSŐ LEGÉNY

- Levél Milenkóhoz –

Jó Milenkónk minden reggel
ismerkedett seregünkkel,
barna arcán tüzek égtek
szemén pattantak a fények,
jó kedélye sodró varázs
minden szava izzó parázs
félteve örködött felettünk
akkor örült, ha neveltünk
sétahajónk fedélzetén
ő volt a legelső legény
dalra zendített a lelke
ölelgette sok menyecske
dalolt, táncolt, zúgó hangja
volt a tenger érc harangja
„megfertőzte” némaságunk
s csárdást táncolt nyurga lábunk,
énekünk kórusban zengett
visszhangozták a bronz hegyek

karmesterünk volt Milenkó
hangja messze csengő-bongó
frissen pedert bajuszába
kapaszkodott sok szép lányka
hódító haja ezüstjét
cirógatták a menyecskék
sakkozás a szenvedélye
királynőt üt verejtéke
bajnoka a tengerpartnak
tőle nyugton nem maradnak,
győztes csatáinak híre
kívánczik újsághírbe
tele van ő tűzzel-lánggal
szerelmet áhító vággyal,
eltitkolta szája-méze:
szüksége van birka vérre.
Jó Milenkónk Isten áldjon
találkozunk jövő nyáron.

(Zagori, 1974. július 24.)

SZÍVETEK BEN ALSZIK

Rohanó táltos a két gyerek
 cinkos szellőkkel kelnek szárnyra,
 rajta fiúk, csak repüljétek!
 föl az ég izzó tajtékjára
 tépjétek perzselt nap-szirmokat
 kössetek csokorba fényeket
 ismerjétek meg a titkokat
 fonjátok dalba az életet,
 vár titeket a ringó csónak
 a tóba boglyázó fűzfaág
 éneke a csobbanó szónak
 a kék-hamvú, szótlan szilvafák
 fel fiúk, rajta, vár az este,
 pihenni akar a fáradtság,
 betakar az éj kozmosz-csendje
 a szívetekben alszik a világ.

(Sástó, 1974. augusztus 2.)

LEPKÉFOGÓK

Virágok, fenyők és nyírfák között
 Sanyi és Ákos lepkét üldözött,
 kecses futásuk őzike táncát
 fényfürtös csönd-szellők koszorúzzák
 csikó-szilaj vágójuk nyomában
 földre dől a margaréta szára
 dalok fornak kedvük örömében
 s megfürdenek az ég tűz-vizében.

(Galyatető, 1974. augusztus 4.)

HÚROZZA MÁR

Fészkében ül a szél
 fölkelő csend mesél
 nyújtózkodnak a fák
 a tölgyek agancsát
 húrozza már a Nap
 a fény beleharap
 fenyők süvegébe
 völgyek köntösébe
 hegyek mellkasába
 színek haragjába
 s beleég a tájba
 rakétás csatája.

(Galyatető, 1974. augusztus 6.)

A MI ERŐNK

„Ki nevet a végén?” Izgalmas a játék,
 a két fiú szikrás, kemény csatát folytat,
 forr, pezseg bennük a győzni vágyó szándék,
 hajukra szédülnek hajnal-fényű tollak.
 Sanyi az idősebb, s égő idegszála
 hárfa-húrként feszül a tekintetére,
 hiába kérdezed, nem figyel ő másra
 csak a szellemvívás harci mezejére.
 Ákos a szelídebb, belenyugvó lélek,
 türelme határa hosszabb a mennyboltnál,
 magába fojtja a fájó vereséget
 elemzi kudarcát, ilyenkor ne szóljál.
 Mi vagyunk a bírók, az igazságtevők,
 minket sebez mégis ítéletünk éle,
 a szeretet szép hatalma a mi erőnk,
 játszatok fiúk, értetek él a Béke.

(Galyatető, 1974. augusztus 6.)

2. Budapesti korszak: 1974. október 15-től 1983. május 8-ig

1974. októbertől - decemberig és 1975.

KALÁSZ IDEGZETEDDEL

Évtizedeimmel hozzád nőtem
 barna-tarisznyás Hajdúság
 zizegő kalász-idegzeteddel
 hajlik sorsomra orcád
 tegnap még pipacsok fecske-tánca
 lobbantott lángot bennem
 holnap a kozmosz nyíló virága
 téged zengő szerelmem.

(Budapest-Debrecen között a vonaton
 1974. december 27.)

FÉNYEK CSENDJÉBEN

Örömsugárzó téli délelőtt
 fények csendjében nyílnak a tetők,
 merengve sajgok, elindulok hát
 lebbenti a nesz a szellő fodrát
 kamasz-jókedvvel sistereg belém
 az angyalföldi csillagos remény.

(Budapest, Angyalföld, 1975. február 23.)

A BÓDULT TAVASZ

Most behunyt szemmel hallgatom
 a sebzett dalt a gallyakon
 a fülemüle-balladát
 kesergőn hívja a párját
 a pintyek c-dúr énekét
 a rügyekből pattant zenét
 a bódult tavasz rám suhan
 s dalok nászában visz utam.

(Budapest, Hűvösvölgy, 1975. március 31.)

TAVASZBAN ÉGŐ

Szép tavasz ujjongott a szív pítvarában
dal-harangok zúgtak tízezrek torkában
mosolygó fénykelyhek nyíltak piros lázzal
egymáshoz kötödtünk kemény rögű vállal
rőt-tüzű szerelmet esküdtünk a Jónak
perzselő hittel hímeztünk lobogókat
tavaszban égő rügyekbe szédült mámor
volt az ifjúságunk, emléke még lángol
őz-szomorú fűzfák zöld csápjai alatt
lelkünkkel faragtunk daloló sípokat
a hangjuk itt zenél most is a szobámban
s együtt szállunk a szabadság áramában.

(Budapest, Angyalföld, 1975. április 4.)

EMLÉKEIM HÍDJÁN

Alkonyatkor a harangok réz dalában
csillagok rezgését láttam nagyanyámban
a mezőről tért meg a por korma rajta
nem jajgatott soha ő nem nyugós fajta
szikkadt fekete volt ráncos bőre láza
a viharok dühe kedvét megtépázta
kétkezi sorsában fáradt lombok égtek
cserepes ajkáról felrepült az ének
síró gyönyörűség volt a dallam lelke
nagyapám bajuszát csendben megpederte
megállt a munkában szép hitvesét nézte
negyven esztendeje ültette szívébe
ott virágzik most is pedig már nem élnek
emlékeim hídján hozzám visszatérnek.

(Budapest, Angyalföld, 1975. április 13.)

MÉREM A SORSOM

Most rám szögezte
csönd-szemét
a csillag-dalú
zászlós ég

Belém rügyezte
örömet
a fény-dáridós
hús sötét

Zendül a Duna
énekel
mérem a sorsom
léptekkel

Hajamon szellők
pengenek
útjukba dőlnek
a hegyek

Nyújtózó álom
a virág
reggelre őrzi
illatát.

(Budapest, Angyalföld, 1975. április 19.)

MENNYDÖRÖG A HEGYEK FELŐL

Lóg a lába az esőnek,
 felleg ráncol hegytetőket
 a nap kesely-színű lángja
 ráfeszül a csend fodrára
 megpendülnek a levelek
 csukódnak az emeletek
 szél örvénylik s sörényébe
 beletép a villám éle
 vadgalambok vitorláznak
 kecses röptük szép alázat
 mennydörög a hegyek felől
 komor bánat leng az égről
 majd leszakad púpos terhe
 lomhán köröz gonosz kedve
 pattanna szét s esne most már
 zúgj csönd-eső mint a zsoltár!
 nem a felleg sűrű mérge
 száraz halál a vidékre
 dühe villámait szórja
 tűzét házakba rikoltja
 kazlak piros tornyú vére
 vijjog mint lött-szárnyú vércse
 füstjének sistergő táncát
 a szelek megsarkantyúzzák
 villámot ellik a felleg
 s esőt várnának a kertek.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 10.)

CSAK JÓT AKARTAM

Én nem félnék tőled szelíd öregség,
 rám poroznának a violás esték,
 az emlékeimet írnám hallgatag
 a tutajos felhők hulláma alatt.
 Szívemben parázslón égne az álom
 a sajgás villáma lenne világom.
 Mert amit e század lelkembe öntött
 kemény gyökérzetű erdei rönkök.
 Szépség és igazság éltetne tovább
 és a néha rám zörgető cimborák.
 Nem tagadnék meg semmit, amit tettem
 mert hitem volt: bízni az emberekben.
 Csak jót akartam soha kínzó rosszat
 lehet, hogy ezért tartottak bolondnak?
 A sétabotomat kezembe veszem
 s keresem magam a Margitszigeten.

(Budapest, Margitsziget, 1975. május 11.)

GALAMB

Pázsit forrásában fürdik a galamb
csőre mikrofonján megbénul a hang,
jámbor éhség szürkül tollai között,
falusi madarunk Pestre költözött.

(Budapest, Margit híd, 1975. május 22.)

ÁTDALOLJÁK AZ ÉLETET

A karcsú tornyú ég alatt
rám harangoznak a szavak,
a Városliget zöld hitét
hullámmá húsíti a lég,
zizegő táncba gyúl a szél
lángjában pendül a levél,
galambok éhes serege
zuhan a tenger füvekre,
a lábuk vékony vér-ágát
a gyeplabok bepólyálják,
csőrükben kenyér mosolyog
elnyeri gyorsan a torok,
billegnek tovább éhesek
átdalolják az életet,
felszállnak rakéta-könnyen
s robbannak a fénylő ködben.

(Budapest, Városliget, 1975. május 25.)

SORSUNK CSILLAGA

A múlt szíve még itt dobog e tájban
a tüntetések zászlós énekében,
idős munkások összetört karjában
- az emlék fájó szemük ébenében.

Sorsunk csillaga: bennünk égő béke
hitünk dallamát kottázza az élet,
zsoltárok gyúlnak Angyalföld lelkére
- hű álmaink csöndjében ők a fények.

Bíbor tavaszba küzdötték a Szépet
az embert formáló teremtmény Időt,
voltak morajló, nagy hullámverések,
- akkor is látták a szabad kikötőt.

A jövő hangja itt lobog e tájban
a nemzedékek jószág énekében.
Gyermekeik a nagyapák karjában
- csillagot látnak szemük ébenében.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 25.)

EZÜST RÜGYEKET

Pereg az eső a levelen
 halk-gyöngyű énekét szeretem
 ezüst rügyeket sír a fára
 rányilaz a madár szárnyára
 fellegek füstjét fűjja a szél
 kormai alól eső zenél
 a tenger-ringású égbolton
 pipacsot virágzik az alkony.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 30.)

ÁLMODOZOM

Az alkonyba bódult bodza
 csillagait szél motozza,
 a lombok közt gyúlt dalokban
 az est friss bíbora lobban,
 a madarak énekére
 fényt perget a csend békéje,
 itt a völgyben ahol állok
 rám terítem a világot
 álmodozom messze-nézve
 űrhajó húz fel az égbe,
 ember vagyok sajgó mámor
 születésem földhöz láncol,
 nem sokáig, szárnyra kelve
 vár a kozmosz csillag-kedve,
 kráterek közt bandukolva
 ágyat vetek majd a holdra.

(Szentendre, 1975. június 7.)

A MI HITÜNK

A kék pára üvegét áttöri a nap
 zászlóként lobog a táj felett a reggel,
 nyikkan a csend, zümmögő szellők suhannak
 a kerteken át Dunára rezdült kedvvel.

Tegnap este szalonnát sütött a család
 előttem hevert a gallyak gyémánt üszke,
 kardvirág-magasra dühösödött a láng
 most már a pernye emlékeztet a tűzre.

Kavargó dalok rohamoznak köröttem
 emberibb holnapokba zendül a világ
 s elpusztul a gonoszság gerinc-törötten.

A mi hitünk írja az új melódiát
 zenéje felzeng a csillagrendszerekbe
 s századok gondolnak ránk karmesterekre.

(Szentendre, 1975. június 8.)

ÉGBE NŐTT HATALMAD

Sorsod lángoló csendje
 úszik felettem
 s a halászok paprikás dala
 cseng a szelekben,
 a szabadszállási nyarak
 homokbarázdás tája
 beleég életed
 tikasztó paraszába
 a Dörmögő
 avas-szalonnás álma
 tüzes üszökként izzik
 versed homlokára.

Áll most is a csőszház
 s a kor őrző lelke
 nagyapád emlékét
 márványba lehelte.
 Csillagok csillaga
 a te forradalmad,
 szenvedő hiteddel
 égbe nőtt hatalmad,
 e nyári délután
 Üröm felé jártam,
 s megpihentem halkan
 szerelmed lombjában.

(Budapest, Hárshegy, 1975. június 23.)

RÁM HAJOL

Ma este
 ránk-csendült a sok-szárnyú
 csillag-fecske
 emlék-rendje.

Nagyapám
 itt ült a nyögő padon
 s lelke szaván
 szépült anyám.

Emlékszem
 avas-ezüst hajára
 - sokat ültem
 az ölében.

Tenyere
 széles holdudvarában
 volt ereje
 ágas csendje.

Rám hajol
 sorsának indás kékje
 s tűzként dalol
 hantja alól.

(Hajdúszoboszló, 1975. július 15.)

CSILLAG KÉL

A szilvafa alatt
szellőző sugarak
bújócskás kedvére
ráég a nap vére

Rőt pírban szendergő
alkony-húrú csengő
dala forr a tájra
a csend homlokára

Az est bölcsőjében
csillag kél az égen
füzek sajgó ága
percen tó fodrára

A víz közepére
ráhull a hold-kéve
s feleségem halkan
mereng kozmosz-dalban

(Hajdúszoboszló, 1975. július 16.)

GYÖKÉRRÉ FONTA ...

Mit látok benne? Kék eget.
A bennem nyíló kerteket.
Szarkaláb-szárnyas réteket.
Az égbolt-tiszta életet.

Mit hallok benne? Rőt-zenét.
Álmok hajnali szerelmét.
A folyók habzó ritmusát.
Versekre kábult tűz-tusát.

Mit érzek benne? Láng-csendet.
A lelke öblén merengék. -
Háborgó tenger énekét.
A mosoly lázas értelmét.

Mit hiszek benne? Önmagát.
Sorsát sorsomnak adja át. -
A szelíd szigor dallamát.
A zengő mámor himnuszát.

Mért bízom benne? Ő a tett!
Gyökérré fonta létemet.
Buzdító forró akarat.
Holnapjaimmal akarlak.

(Budapest, Margitsziget, 1975. július 17.)

LENT A KERT CSENDJÉBEN

A ringó akácok felett
sörény-bontó kesely-szelek
vágatnak.

Lent a kert csendjében égve
ránk pirkad a mályva vére
- hallgatag.

Játszadózó gyermekekre
ráderül a nap tűz-kedve
- boldogak.

Harsány öröm feszül bennük
rigóének a szerelmük
- kacagnak.

(Budapest, Angyalföld,
1975. augusztus 25.)

SZEMBEN VELÜNK

Szemben velünk a Rózsadomb,
felette az ég gyöngyház-gomb,
csillagok rezgő szerelme
búzaként pereg hegyekre.
A fények hárfás hídján át
nagy csönd-mező a Duna-ág,
szerelmet bont a nyugalom,
hold-sarló koccan a habon.

(Budapest, Angyalföld,
1975. augusztus 30.)

EGYMÁSÉRT ÉLNI

Magamon túl messzebbre látok
nekünk álmodom a világot,
egyedül benne porszem vagyok
egymásért élni tanuljatok,
tisztá szeretet sorjáz bennem
naponta kínoz mit kell tennem
a tegnapi jó, ma már emlék
vívjuk a Kozmosz történelmét
agyunk szikrája ég a Holdon
hitemet csillagokba oltom
akaratunk gyújtja az eget
sorsunk Béke, s nevünk: Emberek.

(Budapest, Angyalföld,
1975. szeptember 14.)

LELKEM MEZŐIN

Hiába sétálok én a pesti utcán,
szívem partjain az Alföld, mint a hullám
kalászos emléket sodor szelíd-szépen,
tűz-keblű kenyerek dala menedékem.

Nekidőlök a rohanás árbocának,
a szilaj forgatag tenger-hosszan árad,
lelkem mezőin hajnal pipacsok égnak,
hű szülőföldem a sorsommal idézlek.

(Budapest, Angyalföld,
1975. október 4.)

ÖREGSZEM

Öregszem,
ezt onnan sejtem,
hogy barátkozom
a volt mával.

Öregszem,
terhét nem érzem,
sorsomban küzdő
idő szárnyal.

Öregszem,
szálfa gerincem
sudár makacson
tartja magát.

Öregszem,
ezüst-erősen
vetek jövődöt
s megyek tovább.

Öregszem,
egyre törekszem:
maradjak ember
a verésben.

Öregszem,
s azért küzdöttem,
hogy csillag nyíljon
ránk az égen.

Öregszem,
s keresztlevelem
lombjai között
fárad a nyár.

Öregszem,
és minden őszben
a telek hava
rám muzsikál.

(Budapest, 1975. augusztus 30.)

FESLIK A PÁRA

Feslik a pára
rácsüng a tájra,
tépázott szárnya
vérzik a fákra,
bíbor haraggal
zendül a hajnal,
karikás kedve
cserget a hegyre,
villámló fények
indája éget,
harmatos csennel
szikkad a reggel,
áldom az áldott
nap-forró álmot.

(Szentendre, 1975. szeptember 6.)

CSEND

Oly jó elnyújtózni a szobában,
 sarjadzó csendet ölelni bátran,
 bódult fohászként elszállni messze
 oda hol ég a Göncöl-keresztje.

Egy percre megállok a Csend előtt –
 gyermekkorom óta ismerem őt –
 szárnya a lélek, röpte a dallam
 véle tisztulok minden új dalban.

A csendbe mártom kvarcos tollamat -
 betűk láncában nő a gondolat,
 e pillanatban rám harsan az est
 és naplementbe ágyazza a neszt.

(Budapest, Angyalföld, 1975. október 5.)

SZERETŐ SZERETET

A tűz-tengerű arany napsugár
 földünkre zuhan mint a sodró ár.
 A hegy-csendek kékjében megpihen
 társul szegődik mellé a szívem.
 A szelek zuhogó friss-örömét
 fénybe gyújtja a nagy meséjű ég.
 Kábult-boldogan merengek tovább
 s lelkembe nyílnak szép-kedvű csodák.
 Szerető szeretet ez a vidék
 sorsomban őrzöm tavasza ívét.

(Budapest, Rózsadomb, 1975. december 25.)

1976.

LEVÉLKÉNT ZIZEGTEM

Gyermekkorai havas estéken,
 levélként zizegtem a télben.
 Háború égett a világban,
 a lélek sírt a szirénákban.
 Behívók fagytak a mosolyon,
 legendák hangja szállt a holdon.
 Hallgattam ősz-lombú apámat,
 a sorsa gémeskút-alázat,
 forrásából oltottam szomjam,
 emlékem emlékére csobban.
 A gémberedett zord estéken
 harmatként a világtól félttem.
 A penész-szegénység jajában
 - nagyapám bronz lépteit láttam.

(Budapest, 1976. január 10.)

HAZAFELÉ

Havas a házak teteje
 dermedt az erdők belseje.
 Doromboló csípős szelek
 füstpárákra tekerednek.
 Csupasz hideg aggastyán fák
 gallyai közt a holdvilág
 nekilendül s följebb lépked,
 benne ég emberi lélek.
 A dombtetőkön gyermekek
 fény-sarkantyúkként pengenek,
 ródlijuk boldogan suhan
 - ez volt a búcsú nagy futam.
 Kijátszották már magukat,
 élménnyel megtelt friss kutak.
 Nevüket szólító apák
 basszusa zeng a völgyön át.
 Nap-meleg holnapunk e had,
 egymást ölelve haladnak.
 Két öreg ballag, hangjegyek,
 csenddel mérik a lépteiket.
 Megállnak, fújnak egy nagyot,
 lassúdnak a szív-akkordok.
 Bólintanak s mennek tovább,
 hazafelé, dombokon át.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. január 17.)

MÉG EGYÜTT FESZÜLÜNK

Lányok szerelme ég
 az asszonyokban,
 kik friss csendet hoztak
 lélek-dalokban.

Hallgatag hitvesem
 merengve nézem,
 lánysága csillagát
 visszaidézem.

Lobbanó lendület
 lomb-mámorában
 még együtt feszülünk
 nap-táncú lázban.

Tél-tornyú hegyek közt
 havaz az emlék.
 Egymásba hömpölygünk,
 akár az esték.

(Budapest, 1976. január 15.)

KONDULÓ PERCEK

Est-ingét ölti a táj magára,
 készül a fény boltíves imára.
 Konduló percek zenéjét hallom,
 csillag-pupillás az égi karton.
 Az ódon utcák lilium álma
 a hajnalba remeg, mint a fáklya.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. február 8.)

DALBA REZDÜL

Fecske-kedvű szellő fénylik,
 szárnyán a magasság kéklík,
 kamasz-bátor örömében
 megfürdik a nap-örvényben.
 Lent a völgyben zengő hangján
 dalba rezdül egy cigánylánny,
 szerelmet vall a tavasznak
 hóvirágok ráhavaznak.
 Csokrok égnek kosarában
 s keze barna balzsamában
 buja szépségű varázslat,
 szikrája vagy a parázsnek.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. február 29.)

MINT LELKEMBEN

Havas-lábú délelőtt
 sistereg a fény előtt.
 A hideg-marta fákon
 fehér-pártás az álom.
 Rohanjunk fel a hegyre
 ott zeng az égbolt kedve.
 Gyöngyöző hóvirágok
 bokrában tavaszt látok.
 Csokorra nyílnak halkan
 mint lelkemben a dallam.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. február 14.)

DÉLUTÁN

Szeder-kék most a délután,
szisszen a füst álmos-sután.
Részeg-fehéren hempereg
a száraz tornyú fák felett.
Dagasztja fényét ránk a nap
egy kósza csóka szárnyra kap,
fekete gyászban énekel
a csend a földre térdepel.
Halkan, elnyúlva szendereg,
fölébresztik a reggelek.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. február 28.)

SZIMFÓNIÁK

A nagyokat nevető emberek
mosolya a hegyekre szendereg
a kamasz-rügyes tavaszi hévben
levegő-illat habzik serényen.
Belenyújtózom a szépség-csöndbe,
benne szeretnék élni örökre.
A szelek tüze pirítja bőröm,
a lángja alatt némán időzöm.
Sistergő mélyből zizzen a lelkem
madarak dala zeng át a kerten.
Fütytös énekük szívembe csobban,
hullámot kavar, magasba lobban,
fészket ácsolnak sarjadzó fákra
a szárnyuk színe felszálló pára.
A hajnal-gyökerű szimfóniák
friss mámorában ébred a világ.

(Budapest, Rózsadomb,
1976. március 28.)

MEGMÁRTÓZUNK A CSENDEN

Gyere menjünk fel a napfény-karcolta hegyre
ahol zeng a rigó hajnal-harmatos kedve
a völgyek öblében megmártózunk a csendben
és feszületként nyújtózunk a reggelekben
rohanjunk bele a levegő pengéjébe
s hasítsa erünket haragja tüzes éle.

(Budapest, 1976. február 29.)

FÉNYRE LOBBANTJÁK

Nyílik a felleg fekete könyve
ezüst betűi az eső könnye.
Zöld-aranyat gyűjt a hegyek háta
rátapad a csend bársony mohája.
Medve-gömbölyűn cammog a felleg
földre veti le a gyapjas terhet.
Villám-korallok indái égnek
fényre lobbantják a messzeséget.

(Budapest, Rózsadomb,
1976. április 25.)

FÁJ A MÚLT

Barátaim, de jó is veletek,
 mezőkként nyílnak az évtizedek.
 Emlékbográcsban zubog életünk,
 nem a múltnak, jövőnknek kérdezünk.
 Nyírfa-gerincű, igaz vallomás
 bugyog belőlünk, sűrűje parázs.
 Szerelmet valló fiatal évek
 piruló csendje most újra éled.
 Ablakot nyitunk a tegnapokra,
 illatot lebbent a szénaboglya.
 Felénk reszketnek a rogyant házak,
 a bennük sajtók zörgő csontvázak.
 Vérző tüdőbaj habzik a szájon,
 halál-szegfű ég a rónaságon.
 Fáj a múlt, kegyetlen vad kísértet
 emlékeinkben pengeként lépked.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. április 18.)

TAVASZT TERMŐ SZERELEM

Tavaszt termő szerelem
 átsüvít a kerteden.
 Barackvirág habjában
 szellő fürdik csend-lázban.
 Ringó-lángú fenyőfák
 hímezik az ég alját.
 Felhő-fürtök gerezdjén
 nektárt csepegtet a fény.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 7.)

CSILLAG-LOMBOKBAN

Hullámot vetnek a hegyek
 rájuk habzanak az egek.
 Pendülő szépség riad ránk
 a nap fölöttünk tűz-imánk.
 Perzselő kedve aranyát
 a fák magukba álmodják.
 Szabad horizont a lelkem,
 a dal csendjében megleltem
 Sorsom és Sorsunk örömét,
 - így lesz a nevünk: Öröklét,
 titok-burkokat feltörő
 - csillag-lombokban bölcs erő.
 Rám pirul május szerelme,
 s mámor virágzik a kertre.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 16.)

HOGYHA SZÓLOTT ...

Talpunk alatt repedt szikek égtek
hályogai a Hajdú vidéknek.
Keselyű-szél döngölte a csendet,
megpörgette a levágott rendet.

Jegenyénél sudarabb nagyapám
por-pántlika izzadt a kalapján
vállá hegyén kókadt tarisznyája
benne barna avas szalonnája
mellé pirult két fej vereshagyma,
bronz sorsának daltalan harangja.

Szép nagyanyám jó kenyeret sütött
ízletes volt belőle a früstök
vizet öntött a cserépkorsóba
s kiürült a déli harangszóra.

A nagyapám messzelátó lelke
rám ragyogott mint holdfény a kertre.
Hús csendjében élt a bölcsessége,
hogya szólott: forrás volt beszéde.

Siess pajtás, szaporázd a lépted,
zengett hangja – ég a rigóének
hajnal-szemű pirkadatban kelnek,
lombfészkekben dalban feleselnek.
Ilyenkor a kaszák hideg éle
belevág a jövő kenyerébe.

(Bécs, 1976. augusztus 1. és 5.)

GOETHE ÉS SCHILLER

Goethe és Schiller egymásra néznek
nem rabolta el őket a végzet
- a költészet kozmoszában élnek.

A teret és időt átragyogják
a zendülő hitet egybe fogják
- dalukkal sorsunkat körbefonják.

Szeretve szenvedtek minden szépet
szellemük őrzi a küzdő létet
- jövődök hajtának nekik térdet.

Goethe és Schiller a halott-élők
a jót a Földre betűkkel mérők
- előttünk az örök újralépők.

Bécs horizontjánál messzebb látnak
nagy álmukat adják a világnak
- s fölöttük századok muzsikálnak.

(Bécs, 1976. augusztus 4.)

SZERESSÜK A SZÉPET

Szerettem mindig a szépet,
 benne fogamzik a lélek
 sors-kutunk mélyére csobban
 a szennyet felhozza onnan,
 forrása az igaz jónak,
 az Embert boldogítónak
 fényeit nem osztja ingyen
 erejében van a Minden,
 kegyetlen, nem olcsó mámor,
 szédelgünk arany borától,
 szeressük mindazt, mi élet
 az ember-álmodta szépet.

(Bécs, 1976. augusztus 5.)

CSILLAGTEREMTŐ

A kavics-kemény idő
 erősebb a márványnál
 Mozart csillagteremtő
 zenéje a halálnál.

(Bécs, 1976. augusztus 15.)

NÉGYSOROS GONDOLATOK

Apám és anyámat hordozom magamban,
 úgy mint a szerelmet – bennem élő dalban.
 Rám-derengő csendben a Kozmoszba nézek
 s bekúsznak sorsunkba a csillag-vidékek.

*

Hallom vallomását a lelkek dalának
 érzem hajnal-ízét csókok harmatának.
 Fiatal lobbanás az ölelés vágya,
 aki szeretni tud, Franz Schubertet áldja.

*

Néger-göndör felleg
 viharzik a tájra
 mennydörgő rettenet
 tűzköves palástja.

*

Mozart, Schubert, Beethoven
 hárman egyek lelkemben
 muzsikájuk szent beszéd,
 fogják az Ember kezét.

*

Kärtnergasse csodaszép,
 aki egyszer rája lép,
 nem felejt el soha
 - fényben él a mosolya.

(Bécs, 1976. augusztus 10.)

MESSZENÉZ A LELKEM

Kalácsok
remegő
aranya
az éjjel,
szemérmes
csillagok
láznak
hűséggel.

Gyöngy-kagylók
teknője
virágzik
a parton,
kékes-zöld
álmában
megpihen
az alkony.

Messze néz
a lelkem,
követi
a sorsom,
sas-röptű
felhő-tánc
hömpölyög
az ormon.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. augusztus 23.)

A SZÉP GRINZINGBEN

A pince mélyén bizony jó volt,
kóstolgattuk a vörös óbort,
dallamok futó örömében
izzott az arcunk gyertyafényben.
Csillag-reszketőn szólt a lelkünk,
a századoknak énekeltünk,
kis társaságunk volt a Béke,
az egyetértés nemzedéke,
a szépre-vágyók hajnal-álma
a szárnyait lebbentő pálma.
Beethoven is megfordult itten,
oltotta szomját szép Grinzingben.
Őrzi a sétány lába nyomát
a táj varázsa költő-sorsát.
Zenével indult örök útra,
áldását adva Schubert úrra.

(Bécs, Grinzing, 1976. augusztus 18.
Budapest, Rózsadomb, augusztus 29.)

LÁTOM ŐT

Remények karcsú-hajnalán,
de sokszor küzdött jó anyám.
Tükörbe nézek s látom Őt,
a hetven éves bölcs Időt.
Remények havas hajnalán
fenyő-csönd tisztán él anyám.

(Budapest, 1976. október 8.)

ŐSZI PITYERGÉS

Szomorú szépség,
fájó gyötrelmem,
ősz pityergés
sír a hegyeken.

Suhogva úszó
fekete szárnyak
ázottan dőlnek
az éjszakának.

Égre keringő
csillagos álmok
nyitják szívemre
a csend-világot.

Hervatag szépség,
hűvös gyötrelmem
jajdulva illan
fönt a hegyeken.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. október 16.)

ÉRZEM MÉG ...

Érzem még kezed melegét
belesimul sorsomba,
mint az ekék
a föld fekete viharába
a homlokom verejtéket hímez
tenyered remegő nyugalmába.

(Budapest, Rózsadomb,
1976. november 22.)

ÖRÖK-SORSÚ AZ EMBER

Hosszú-életű a Nap,
évei a sugarak,
örök-sorsú az Ember,
szép-fényű értelemmel.
Legelőször születünk,
mosolyogva felnövünk.
Ránk dereng a holnapunk
s öntudatban meghalunk.

(Budapest, 1976. november 25.)

1977.

CSÓKATÁNC

Szél cibálja fekete mentéjét
hideg feni hangja recés élet.
A magasság ösztönének tornya
az életét szárnyaiban hordja.
Villám-fényű napmezőkön szálldos
szíve alatt reggelt nyit a város.
Irigyellek időváltás jósa,
világnéző, hosszú álmú csóka.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. február 20.)

KIZÖLDÜL SORSUNK

Jó merengve élni az újuló tavaszban
magunkba szívni a gyógyító szépség
mámorát
s emlékeinkben dalra lobbanva
kizöldül
sorsunk egy volt darabja, az ifjúság.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. március 27.)

ADY

Petőfi lelkét újra álmodom,
tisztá szerelme a forradalom.
Vajda csillaga Adyra fénylett,
így született a holnap-költészet.
Múzeum-kerti május-harangok
kongatják az érmindszenti hangot.
Szép sorsunk jó igaz mámorában
bölcs-tavaszhitünkben Adyt láttam.
Kozmoszunkban Ő is tűz-mindenség,
gondjainkban segítő messzeség.

(Budapest, 1977. május 5.)

NYÍLIK A FÉNY

Belehasad
 a völgybe
 a naplement
 vér-körme.
 Poroz a szél
 most körbe
 lombok tornyát
 megtörve.
 Ének tüzel
 a lombon,
 gurul az est
 a dombon.
 Nyílik a fény
 az égen,
 csillag pihéz
 szerényen.
 Ének tüzel
 a csendben,
 a Holdig nő
 a kedvem.
 Illat sóhajt
 a lombon,
 megállt az est
 a dombon.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. május 1.)

HAJNALI FÉL NÉGY

Együtt ébredek a dallamokkal -
 hajnali fél négy – s lombok tornyában
 gyúl az ének.

Az Idő nyílik égő karokkal
 szép-hitű, boldog szimfóniákban
 él az Élet.

Rám zúdul a hajnal, kedve mámor,
 levelek kagylóján ül a harmat
 gyöngyös csendje.

A virágból messze-illat lángol,
 a reggel átveszi a hatalmat,
 - fény a rendje.

(Budapest, 1977. május 14.)

RÁNK DALOLNAK

Az ég alatt,
a Föld felett
szél lengeti
a levelet,

az ég alatt,
a Föld felett,
csillagok közt
is szeretlek,

az ég alatt,
a Föld felett
sorsom köti
a lelkedet,

az ég alatt,
a Föld felett
tűz-mámorunk
messze nevet,

az ég alatt,
a Föld felett
pasztell-álmok
a reggelek,

az ég alatt,
a Föld felett
ketten vagyunk
a szellemek,

az ég alatt,
a Föld felett
veled osztom
az éveket,

a Föld felett
s az Ég alatt
ember-álmunk
igaz marad,

az ég alatt,
a Föld felett
ránk dalolnak
a reggelek.

(Budapest.1977. május 12.)

ÉG A VILLÁM

Jön a vihar, itt a szele
felleg-gyapjak sisteregve
szikráznak a dombok hátán
fodraikban ég a villám.

Hosszú mérgű eső esik
istennek sem csendesedik
jég kopogtat az ablakon
így teljes a lakodalom.

(Budapest, 1977. június 12.)

FEKETE GYÉMÁNTBAN

A nagyanyám fekete-gyémántban
cipelte lánysága töppedt terhét,
a szerelmét dobogó vénákban
zord szenvedései énekelték.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. július 25.)

SARKCSILLAG-DALLAMA

Tikkadt-szépségű, barna Hajdúság
szikes karjában ringott a bölcsőm,
zsoltár-éneklő szülői jóság
fény-szerelmében fogant jövőm.

Kertünk végében bodza borongott,
halk lombja sátrában hűsölt a nyár,
az alkonyi bibliás akkordok
Sarkcsillag-dallama lelkemre száll.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. július 25.)

NINCSEN ÖRÖKLÉT

Ráncos pajta, ódon öregség,
érzed ugye nincsen öröklét,
koponyádon meggyérült a nád,
töri gerinced a bénaság.

(Krusevác után, 1977. augusztus 26.)

BELEÁLMODOM

Beleálmodom a csendbe,
az alkony-csillagos Rendbe
napjaim boldog szerelmét
órák szomorú keservét
fényes akarat az este
felhőkbe gyullad a teste.
Beleálmodom a Napba,
a hit-edzett bölcs szavakba
a lélek-szép reggelekbe
hajnali máglyás szelekbe
kozmosz-sorsunknak dallamát,
Ember-világunk hatalmát.

(Budapest, 1977. június 21.)

HULLÁM CSOBBAN ...

Szőke asszony fürdik a tengerben,
hullám csobban bőre aranyára,
hosszú haján kacér szellő lebben
fény örvénylik ölbe zárt karjára.
Messze-néző egyedüllét sorsa,
hűvös bánat riad a szemében
könnyeit az emlékében mossa,
szíve lapoz múltja jegyzetében.

(Görögország, 1977. augusztus 27.)

GÖRÖGHON

Göröghon.
 A legendás ókor beles az
 ablakon.
 Istenek,
 hús izmú márvány-csönd karjai
 intenek.
 Istennők
 tobzódó nászában lehullnak
 a kendők.
 Reszketek.
 Cipelt e nép sorsával ácsolt
 keresztet.

(Athén, 1977. szeptember 1.)

ABLAKOT NYIT

Minden este hét órákor
 szobánkba a harang beszél.
 Gyermekkoromat idézve
 zendül hozzánk est-beszédre.
 Mesébe kezd zúgva-zengve
 rámereng a csillag-csendre
 ablakot nyit, lelket tágit
 messze-tüze ránk világít.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. október 15.)

JÁTSZÓTÉREN

Pirul a zöld
 s a levélréseken
 felém kéklík az Országház tornya,
 csendbe aranylik a délelőtt,
 teremő Rend nyújtózik köröttem
 s játékos pajkosság izzik az őszi fényeken,
 porzik a bab-barna kavics
 a gyermeklábak öröme alatt,
 bőrükre forró csókként tapad
 a nap,
 hajukban kering a pillangó-táncú szél
 s hallom, amint a bokrok fészkeből támadva
 himnuszos hangon mesél.

Zenél
 a játszótér nyíló öröme,
 békét virágzik nevetésük,
 pettyes jókedvként pattan a labda
 a magasba,
 utána nyúlnak a friss kezek
 s árnyéka gallyakként neszez
 a homokba.
 Nagymamák vigyázó serege tavaszában
 növeszti lombját az új nemzedék,
 itt gondtalan az élet,
 nem fáj semmi, még az sem,
 ha a vállakra perdülnek
 a vadgesztenyék.

(Budapest, 1977. szeptember 25.)

GÖRÖG ISTENNŐK

Szerettétek ti is a szerelmet,
 a férfit, ölelő karja lavina-börtönét,
 testének forró Vezúvján
 éltétek a szenvedély örömét.
 Görög istennők, mondák valósága
 a misztikumnak neves földi jói,
 egekben született
 férfi markokba szédült
 jólelkű és gonoszsággal áldott,
 megbocsátó és büntetni tudó
 törvényei a sorsnak,
 szeretői a pénznek,
 italai a mámornak,
 ágyasai a szépségnek,
 szobrai és márványba sírt
 őrzői a művészetnek,
 nektek dalolom az őszi énekem,
 ti vagytok még most is,
 az évezredek csendjében
 a szépség művészetének
 kőbezárt forradalma.

(Budapest, 1977. szeptember 25.)

KINEK FÁJ JOBBAN?

Jaj, kinek fáj jobban:
 aki szül,
 vagy világra buggyan?
 A válaszom szívemmel dobban
 s majd megmérettetik.
 Anyánk szerelme
 nyitott tavasz-tenyér,
 amelybe sorsunk dáridója
 álmainkkal belefér.
 Egy igaz-szenvedés
 kínlódó szép valósága
 elkísér minket
 a csillaghullásba.
 Meszes gerinccel,
 de nem tört hittel élnek,
 akik vállalnak fájdalmat,
 de égető jajukban is
 a kozmosz-holnap az élet.
 Jaj, kinek fáj jobban:
 aki szül,
 vagy világra ébredt?
 Annak, aki e zsoltárban
 megszenvedi a legszebb emberséget.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. november 8.)

MIÉRT ...

Miért fáj sokszor úgy a vágy,
 mint szívbe döfött késhegy villanás?
 Miért könny-nélküli néha úgy a lélek,
 mint szemedben a vert-ezüstű fények?
 Mi tudjuk csak ezt, hidd el kedvesem,
 ne gondolkodjunk, éljünk nemesen!

(Budapest, 1977. november)

1978.**IDŐK**

Füstöl a idő,
 fehér kóccal csüng
 a hó a mennybolt állán.
 Riad a szél,
 a gallyak pengéi beleszúrnak
 a levegőbe, fortyog a hideg
 mint a birkapaprikás a parasztok
 kondérjában.
 Összébb húzom magam,
 dacolok a tél szigorú törvényével,
 zengő csergetésével a villódzó
 viharok.
 Gémberegett ujjaim hegyén
 a fagy tüze pirkad,
 köröttem jajgatnak a szüette fák.
 Sisteregve karmolja arcom
 a macska-ravasz szél,
 cibálva tépi a fenyő illatát.
 Nyikordul a tölgyek gerince,
 belém remeg a csend kiáltása,
 torkát szorítja a tobzódó szélvész,
 sokszólamú kórusban.
 Cipelnek lábaim, menteni szeretném
 a csendet, lépésnyi zugát
 a nyugalomnak, de sodor,
 rángat, lökdös a vihar,
 varjak zuhannak vissza a földre,
 most nem otthonuk
 a messzelátó és röpítő magasság.

A csókák is szembenéznek az idővel,
 de nem kerülnek el ők sem
 a kényszerleszállást.
 A kutyák béna alázattal,
 nyüsztő félelemmel
 dideregnek ólaikban,
 bátorságukat kifújta belőlük
 a zimankó.
 Hazaérkeztem.
 S a várt csendben belém villámlott
 a Máté-passió
 időtlen tavasza.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. január 8.)

A SZELLŐ

A fák alatt, a fák között
 a szellő halkán költözött
 arcomhoz pirult, rátapadt
 én adtam neki szárnyakat
 friss hópihébe öltözött
 s úgy sistergett a táj fölött.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. január 10.)

MÚLTUNKAT NEM TAGADJUK

Zümmögve zúg az Idő.

Ránk tör az ítélkező

halál.

Lobogó lángban égünk,

küzdelmes nemzedékünk

kiált:

Múltunkat nem tagadjuk,

hitünket el nem adjuk

soha!

Rostál az élet minket,

rojtos idegeinket

mossa!

Infarktusz rántja görcsbe

szívünk, álommal töltve

megyünk.

Visszük az éveinket.

Lesz, ki elsirat minket.

Gyerünk!

(Budapest, 1978. január 18.)

(u.i. Ideggyulladásom

nem javul még most sem!)

EMBERNEK MARADNI

Hullajtja az éj

csillagkalászt,

fény

remegi be a hegyek láncát.

Sivatag-forró

emlékemben a szép -

valóság

súlyosodik sorsomban

mint apáink vállán a sós zsák.

Évtizedek árama feszül

idegeimben,

hadd égjen fájón-komolyan.

A cél: embernek maradni tetteinkben.

(Budapest, 1978. január 30.)

ŐRIZNI LELKED

Itt zengesz bennem,

tudom, mit kell tennem

őrizni lelked,

vállamra lopni terhed.

(Budapest, ORFI, 1978. február 17.)

A FÓTI CSEND ...**Németh Kálmán Fóton élő szobrászművésznék**

Nyár volt.

Perzselt a meleg ...
a diófa zöld lombja alatt
pihegtek a szelek.

A ház árnyékában ültünk,
a főtí csend tövében,
madár rikkantott ránk
a lombok köntösében.
Nyikkant az ág
... az idő törte évét,
korhadt fájdalomában
még kigyúltak a körték.

Szomja ránca repedt
a tikkadt föld hátán,
hálót szőtt az égre
egy-egy felhőpáfrány.
Hasadt a szőlőszem
vérharmat hamvasan,
felcsendült a fohász
a harangdallamban.
Óbor piros lázzal
csordult a pohárba,
égette zománcát
az alkony a tájra.

Velem szemben Somló,
az emlék rám kiált:
ide várta Fáy

Vörösmarty Mihályt.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. január 26.)

A HALLGATÁS ÖRÖME

Cseperészik

a rügyeket himző eső ...

Az est ránk álmodta

csendjét,

sustorog a nesz.

Illatok csigalépcsőin lépek

a tavaszba,

bőrig ázva a zuhogásban

magamra terítem a hallgatás

örömét.

Felserken bennem a Máté-passió

s ima kondul a lelkemben

a keresztre feszített

Igazakért.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. március 6.)

TE VAGY BENNEM

Esőt fodroz rám a nyár,

fellegekben ragyogjál.

Égjük csillagok között,

fényed belém költözött.

Pirosodj a szelekben,

szépülj varjas telekben.

Te vagy bennem minden szép,

égbolt, tenger hegyvidék.

(Budapest, ORFI, 1978. június 4.)

IBOLYÁK FÖLÖTT

Forrásként
 zúgnak a szelek,
 zöld karéjban napoznak
 a sziklatestek,
 fenyők lengenek az ég
 tavára,
 messzeség csendesül
 a felhő-vitorlákra.

Virágok lobbantják
 tűzüket,
 a neszben napfényre
 feszülnek,
 bódult támadás
 a színek kedve,
 illatot lehelnek
 az emberekre.

Ibolyák fölött,
 az ágak hegyén
 dalok lelkében
 ég a remény.

(Budapest, Vadaskert, 1978. március 27.)

A VILÁG ÉNEK

Szellő andalog
 húros hajnalok
 aranyán dereng
 a rügy-bimbós csend

Lombok süvegén
 megtapad a fény
 fészkek melegét
 takarja az ég

Áglétrák között
 rigó könyörög
 érettünk dalol
 s nem látjuk sehol

Imája röppen
 dallam-körökben
 tenyérvnyi jószág
 e szép valóság

Hiszem az Ember
 ráeszmél egyszer
 a világ ének
 lelke tart Téged.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. május 4.)

HOLNAP REGGEL

Mért feleselsz rigó-pajtás?
 Magányomban hangod áldás.
 Holnap reggel ismét várlak.
 Fend a fénybe dalos szádat.

(Budapest, ORFI, 1978. június 7.)

CSEND BEN NŐTT

Köröttem sistereg a nyár,
 pityókás szellő andalog
 a hársak illat-repeszén.
 Csendben nőtt gondolat vagyok
 s égek az idő keresztjén.

(Budapest, ORFI, 1978. június 11.)

ÖLELJÜK EGYMÁST

Magányomban te vagy az élet,
 fájdalomban hozzád beszélek.
 Rekkenő vággyal lesem lépted,
 hajnalcsillag az érkezésed.
 Napfény-derengő reggeleken
 kószálunk puttonyos hegyeken.
 Öleljük egymást, úgy mint régen
 japánakácok gyűrűjében.

(Budapest, ORFI, 1978. június 13.)

ESŐT HOZOTT

Vadgalamb szállt
 a párkányra
 esőt hozott
 kócos szárnya
 megetetem
 friss kenyérrel
 szállodát a
 lomb közt bérel.

(Budapest, ORFI, 1978. július 7.)

MINDIG VELED

Álmaimban
 mindig veled járok,
 lelkeddel együtt
 nyíló titkokat látok.

Szép-szomorú
 délutánok felleget szőnek,
 idegként tekeredik a villám
 lábára az esőnek.

Bódult józanságban
 zizzennek fel a kertek,
 a lombok alagútjain
 madarak énekelnek.

(Budapest, ORFI, 1978. július 10.)

MINT VERS ...

Úgy muzsikálsz bennem,
mint vers az életemben.
Szenvedem érkezésed,
szellő kíséri lépted.

(Budapest, ORFI, 1978. július 14.)

ITTHON VAGYOK

Kivették a kegyetlen porckorongot,
újhodnak már meggyötört idegeim,
satnyuló izmaim is észhez térnek,
hiszem, hogy frissen születve berontok
váró kapudon szorgalmas élet.
Itthon vagyok a hunyt szemű csendben,
könyveim lázában pirul tekintetem.
Örömtől roskadt ág férfi-sorsom,
akarat leszek a szívós rendben,
az életnek munkával tartozom.
Állok a neszben. Lélegzik a hulló alkony.
Pára virágzik körben köröttem,
füstje lobban hömpölygő nyugalmanak.
Harmattól könnyes a balkon.
Nekidőlve az estnek várlak.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 18.)

A MÁBAN ŐRZÖM

Férfikor.
Kidobom magamból mindazt,
ami odvas,
szúette,
emlékét idézi a fáradt múltnak.
A mában őrzöm,
edzem magam
atomokat szelídítő Holnapunknak.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 27.)

NAGYAPÁM

A forrásnál tisztább,
az égnél nyugodtabb.
Csillagnál egyszerűbb
nyárfánál sudarabb.
Hogy ki ő? egy ember,
a sorsomban rendjel.
Életemből ment el
kolibri énekkel.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 24.)

NAGYAPÁM ÖLÉBEN

Gondolatok egy régi fénykép láttán

Éveimből kettőt már megértem
kemény-dacosan, kemence lángban.
Büszkén ülök nagyapám ölében:
a sorsához kötözött világban.

Tuskó fejem mellkasán pihent meg,
dobhártyámban zengett szíve hangja.
Paizs-tenyere vállamon keringett,
védett, égbolt-ölelésű karja.

Én voltam az első unokája,
jövendőt szólt pusztá-forró szája.
Dallal ringatott válla vánkosán.

Így altatva – csillagokba látott,
a fényükbe erejével mártott,
hogyan átégjek az idő záporán.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 26.)

FÉNYSUGÁRBAN

Ritka öröm,
fecskét láttam
gyapjú-puha
fénysugárban.

Fészkét rakott
a magasban,
kéken izzó
égi kasban.

Felette is
múlnak évek.
Ósdi lett a
régi fészek.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 28.)

CSILLAG-MÁGLYÁKBÓL

(Liszt Ferenc *Faust-szimfóniájának* hallgatása közben)

Mester belebódultam zenédbe.
Sorsom hozzád kiált:
csillag-máglyákból írtad nekünk a
Faust-szimfóniát.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 31.)
A zeneszerző halálának évfordulóján.

CSILLAGOKBA ROBBANTVA!

Kegyetlen, szép
 augusztusvégi muzsika
 szaggatja a lelkem,
 tépi vérem áramát,
 csikorgatja csigolyáimat,
 cibálja szívem pitvarát,
 emeli magasba karjaimat
 ölel át forró villámlással,
 mint sorsom évtizedekbe zárt,
 féltve őrzött, felpattintott
 kagylóból buggyant emlékét.

Idegeim csatorna-rendszerén
 ömlik árvíz-bőszülten,
 taglózó akarattal,
 diófa-kemény súllyal,
 gyökér-kapaszkodó erővel,
 agyvelőt csillagokba robbantva
 Bach,
 Mozart,
 Beethoven
 megfeszítettése
 és mindig jövődős
 újra feltámadása.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 19.)

EGYMÁS MELLETT

Egymás mellett vagyunk
 nem csak a suhogó párnák közt,
 a délig-nyitók lugasában,
 a naplementek rőt suhogásában,
 a hajnalok feszülő születésében,
 a reggeli harangok fohászában,
 a mindennapok alkotó örömében,
 sorsunk gond-robajos csarnokában,
 küzdelmes békénk boltívei alatt,
 a nyurga emeletek kilátóin,
 a gyárak csillagos tudatában,
 a vemhes földek forró dagályában,
 hanem emberi rendünk
 valóság-szép magasában,
 álmaink és tetteink
 hű barátkozásában,
 röppenő porszemként a világban,
 a Föld és a Kozmosz kézfogásában,
 jövődő századok
 galaktikán túli üzenetében.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 22.)

HAJNALTÓL ESTIG

Mint a nagyapám fáradt, szép szeme,
 olyan a Nap alkonyi keresztje.
 Hajnaltól estig elfárad,
 - nehezen mássza a hegyhátat.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 24.)

NE ADD KÖNNYEN A LELKED

Nekem teszi a szépet
közben önti a mérget
koccintó kedve támad
tőre lékeli hátad
teszi a szépet s közben
áztat felső körökben.

Várj még a szóval: barát,
válogasd meg a javát
ne add könnyen a lelked
mert nehéz visszanyerned,
egyszerre leszel árva
a csönd tornyába zárva.

(Budapest, Rózsadomb,
1978. augusztus 27.)

MAGASBA HÚZ

A szárcsának mit sem számít,
ha a Nap már nem világít.
Holdas este, csillag alatt
lenyeli a kicsi halat.

Úszni támad fürge kedve,
nem fárad el ő reggelre.
Virgonc-éles hápogással
magasba húz földi szárnyal.

(Tihany, 1978. szeptember 15.)

LELKEM PÁRBESZÉDE

Nyílik az éj arany-zsoltáros
fohásza: a csend,
hegyeknek, fáknak, házaknak dőlve,
bokroknak, bozótoknak, cserjéknek
sistergő örömében nyugodva –
betakarja a világot.

Ölelő kar a mágnes-hatalmú csend
a Föld és a csillagok között,
éneke a hallgatás,
dallama: lelkem párbeszéde a Sorssal,
megkondítja a szavak harangját,
s versbe buggyan álmaim érverése.

(Budapest, Rózsadomb,
1978. szeptember 9.)

FECSKE

Fecske, fecske, fecsketánc,
a szoknyája ében ránc.
Kedve boldog énekét
nekünk kottázza az ég.

Belehasít a mennybe
s csőrén csordul kék könnye.
Repül és nem időzget,
hímezi a felhőket.

(Tihany, 1978. szeptember 17.)

BALATONI REGGEL

Még kábult a szél. Hanyatt fekszik a lombon.
Lepke-halk a levegő a Balatonon.
Sima a víz bőre, nem ráncolja hullám.
A fény hidat ácsolva szikrákat gyújt rám.

(Tihany, 1978. szeptember 17.)

ITT SÉTÁLT JÓKAI

Merengek a parton, hamvas kék melegben,
a Nap szórófejéből ömlik rám a fény.
Vadkacsák ringanak a hullám-öleken,
most a csend villámlik s nem az égi veszély.

Sugármezbe öltözöm az őrző neszben,
halkan sirály húz fölöttem kondenz-csíkot.
Szomjas fecske landol a hús hab-keresztben
majd tovább clikkan, szárnyában égő titok.

Itt sétált Jókai mennybolt homlokával,
meteor-szerelem ocsúdott lelkében.
Elsuhant emlékek megmaradt nyarával
búcsúzott Rózától, sorsa regényében.

(Balatonfüred, 1978. szeptember 18.)

FOGOK NEKED ...

Felszerelve megyek
horgászni a tóra.
Mozdulatlan várok
mint az éhes gólya.

Fogok neked pontyot,
süllőt, finom harcsát.
Mellettem hevernek
horgok, úszók, varsák.

Hoztam bicskát, ollót,
gilisztát, kenyeret.
S ha nem fogok semmit
- egy keszeg kinevet.

(Tihany, 1978. szeptember 18.)

KÁRTYÁSOK

Holnap koldusként ébredek,
elkártyázzák a pénzem.
Évi és Öcsi kártyáznak
tüzes hevükben lármáznak.

Ki lesz a nyertes? Áll a harc.
A győztesé a hadisarc!
Az ujjak árboca remeg
s egymás karjában kikötnek.

(Tihany, 1978. szeptember 22.)

CSILLAGNÉZŐK**Tisztelettel Borsos Miklós****szobrászművésznék,****A kert című tihanyi kiállítása hatására**

Elült a szél is. Csendes minden.
 Belém reng a szép rianása.
 Muzsika ég idegeimben,
 s fényorgonáknak dallam-láza.

Szerelem-tiszta szenvedéllyel
 zendül a kotta nőkezekben.
 Lelküknek zsoltár énekével
 mámorra nyílnak égi mezben.

Pihen a hegedű magában,
 húrjaira álmok feszülnek.
 A villanydrótok csend-hosszában
 a hangjegy-fecskék dalra gyűlnek.

Az Ember-sorsú kert világa
 zenével áldja az érkezőt.
 A jövő-teremtés nyitánya
 a bronzban élő Csillagnézők.

(Tihany, 1978. szeptember 22.)

EMBER

Titkát szüretelem a szépségnek,
 erejét kóstolom a jóságnak.
 Áramában élek az érzésnek,
 a sorsomban álmaim kószálnak.
 Nem érdekelnek az öntelt rangok,
 az egyszerűség csendje nevelt fel.
 Nem nyílnak bennem lugas-sallangok
 vagyok, akinek születtem: ember!

(Budapest, Rózsadomb, 1978. október 26.)

ŐSZIRÓZSÁK

Szelek pirítják a színek gyolcsát,
 felhőkben égnek az őszirózsák.
 Érzem a tájat, buggyan a vére
 szép-igaz álmaink ecsetjére.

Apáink jövődös lázadását
 jelképként őrzik az őszirózsák.
 Mélyről indultak s magasba értek
 a történelmünkben ők a lélek.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. október 29.)

LELKEM ŐRZI AZ IDŐT

Születésnapi óda 41 éves feleségemnek

Amire hazaérsz,
talán elkészül a vers is ...
dajkálom magzatát huszonkét éve,
akkor még fiatal nyár dalolt bennem,
hajnalok pirkadtak lépteim zenéjére.
Kavargott, forgott velem a vemhes Idő,
karjaimban feszült az ölelés,
ajkam néma volt, akár a gémeskutak mélye
mosoly pihézett a szememben.
Karjaimban tartottam a világot,
vállaimon hordtam az eget,
homlokomra gyújtottam a napot,
szemembe égettem a csillagokat
s éjszakai sétámkor a Holddal takaróztam.
Rétek és mezők illata feleselt velem,
golyák köröztek a Föld és az Ég között,
a búzák kalászba gömbölyödtek,
az ér nádasában szellőző szelek húztak,
a rogyant pajták esőtől védtek,

HADD LOBOGJAK

Ne moccanj, maradj így velem
hadd lobogjak benned,
legyél a végrendeletem.

Havak ropogó tüzébe
vésem vallomásom,
Te vagy a sorsom füzére

... várj az állomáson.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. december 21.)

óriás körtét loptam a szomszéd kertben
Neked,
ha látták is, behunyták a szemüket,
mint szalonnasütés után a parázs.
Rám-penderültek a boldog napok órái,
harsanó kedvű foglya voltam az örömnél,
roppant erejű akarat indázott bennem,
amikor érezve-láttam a szerelem nyílását szemedben.
Két évtized s mellette még két ballagó esztendő,
lelkem őrzi az Időt,
benne az együvé-tartozást,
a felkonduló harangok énekét ...
A Sorsomban hordom Veled a világot.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. október 31.)

CHOPIN

Átkínlódtam én is azon,
amibe te belehaltál.
Habzó-vérű tüdőbajon ...
a halálnak dallal gyóntál.

Hogyha nagyon fáradt vagyok
csillag-zenéd égboltjáról
lélek-lobogó akkordok
hullnak rám mint érző mámor.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. december 24.)

1979.**A TETTEK RAKÉTA FÉNYÉBEN****Európai tél 1979 január**

Csárdást táncolnak
 a sarkantyús szelek
 marcangolják a fákat
 a hideg-sovány kerteket.

Európából
 dermesztő hírek szállnak
 a fagyba-hóba bénult falvak
 vergődve agonizálnak.

A tanyákra
 éhes farkasok törnek
 embert és állatot
 kegyetlen meggyötörnek.

Mínusz negyvenöt fokot
 mutat a tél hideg láza.

A keselyű-zimankó
 a sorsokat halálba rázza.

Jaj mit tehetnék
 azokért akik még kérnek

egyedül semmit
 csak együtt adhatunk segítséget.

Küldjünk élelmet ruhát
 mindent ami éltet
 fényt virágzó gyertyát
 lángját a reménynek.

A sajnálkozás
 önmagában még tehetetlenség
 a tettek rakétafényében
 születik az Emberség.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. január 1.)

MÍNUSZ HÚSZ FOKBAN

A csillagos hidegben
 távolba-ölelők a fények
 sok-gyökerű zsinegen
 farsangi lampionok égnék.

A kék-tiszta fagyokban
 szívemmel érlek utol téged
 pálmák feszülnek ablakodban
 s mínusz húsz fokban megidézlek.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. január 4.)

ÉVSZAKOK

Télen didergünk
 Tavasszal lélegzünk
 Nyáron lobogunk
 és Ősszel álmodunk.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. január 6.)

A DŰLŐUTAKRÓL

Már az ötvenediket taposom,
 a dűlőutakról visszakacsint rám ifjúságom,
 a szekercés nappalok ács-dalai,
 a búza-suhintó kaszák félholdja,
 keresztlevelemen születési évem
 a csibukpipás parasztok zendülő fohásza,
 nagyapám tenger-hosszú becsület-szivárványa,
 a szomjas földek esőtlen vénsége,
 a szürke-hályogos vályogviskók vaksága,
 a tüdőbaj viasz gyújtólángja,
 az Alföldön gyökeredzett sorsom emléke,
 a szerelem első pirulása,
 az első ölelés remegő vágya,
 a csók-közeli ajkak suttogása,
 a szemek tiszta mámora,
 lelked levélbe öntött vallomása ...
 ... Évtizedeim,
 emlékmúltjaim
 jövendősen őrzik
 a tegnap-voltat.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. január 6.)

TAKARJ BE

Hajnalban arra ébredtem,
 hogy hideg cibálja karom.
 Azt súgtam Neked: takarj be
 tested szárnyával angyalom.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. január 12.)

NAPOK

Tegnap még
 múltaddal ragyogott
 benned az emlék.

És ma már
 beléd dideregtek
 a holnaputáni esték.

Jövendők
 hajnal-álmában
 ébredünk egyszer.

Mások lelkében
 élünk tovább s így lesz
 a nevünk: Ember.

(Budapest, 1979. január 8.)

JÓ IDŐZNI

Tél dühöng az ablakon túl
 jó időzni a melegben.
 Bach muzsikáját hallgatom
 fénylelkű kinyíló csendben.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. január 12.)

RAJZOLOK ...

Rajzolok egy nagy eget,
kalapnak rá felleget,
csillag-szöttest az éjnek,
ember-lelkünk a fénynek.

Rajzoltam már templomot,
roggyant-ódon várromot.
Mennybe nyilalt éneket
s csend-lobbantó léptekeket.

Bárcsak festő lehetnék,
tűz-felhőim ecsetjét
zengő pasztellba mártva
dallá nyílna a Mátra.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. február 5.)

ÍGY SZÜLETIK

Fájó zene borong bennem,
ilyenkor kell tűzre tennem,
nyugalmammal lánggal testem
s így születik meg a versem.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. február 5.)

KÖNYVTÁRI PILLANATOK

Móricz Zsigmond
most is él
a kutatók
zenitjén

Születik a
tanulmány
dolgozik az
„új hullám”.

Móricz Zsigmond
mosolyog
izzadnak a
„könyvmolyok”

Így szól csendben
hozzájuk:
Igaz legyen
írásuk!

(Budapest, 1979. február 4.)

ÁLLOK A FAGYBAN

Állok a fagyban. Betakar a hideg.
Vállamra feszül az ég. Nem didergek.
Fésüli a szél a fenyvesek haját
s arcomba seprí a jeges zúzmarát.
Állok a tetőn. Moccanatlan minden.
Harcra kész a táj páncélozott ingben.
Föltámad a fény kék-ezüst sereggel.
Ereje gyenge, nem bír a hideggel.

(Budapest, Rózsadomb,
1979. január 7.)

AZ ALKONY ÉNEKE

Feketerigó

Egyszerre zendülő húrok
a madarak éneke.

A feketerigó kullog,
neki a csend érdeme.
Éhes bolyongón keresgél
élelmet a fű között.

Hangjára hiába lesnél,
némaságba költözött.

Csalogány

A csalogány alkony tájban
vallatja a szerelmet.
A levelek zöld tornyában
rendezi a koncertet.

Pintyőke

A pintyőke fájón kérdez:
mit daloljon el nekem.
Válaszom: amit érez,
szívből jövőt, lelkesen.

Fecske

Belecsíp a tó vizébe,
majd a magasba szökell.
Gyermekkorom csöpp vitéze
szárnyad világot ölel.

(Balatonszéplak, 1979. május 31.)

MAGAMNAK MENTELEK

A sarló-ívű holdvilág
a földre röppenti nyilát.

Az éj-világú csillagok
fényében hozzád iramlók.

Ujjaim csontos fegyverek
velük magamnak mentelek.

Kábult erővel rohanok
s váró csend nyitja ablakod.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. április 30.)

A NAP

Patkó-tűzben születik a Nap.
Naponta újjáteremti magát,
ifjúsága a hajnal,
férfikora a nappal,
öregsége az alkony.
Színei lobbantó lángok,
sugara marokba szorítja a világot.

(Balatonszéplak, 1979. június 5.)

ZSÓFI NAGYANYÁM

Nem tudom, hogy nagyanyám sírját
 hova temette az idő?
 Fejfáját kettéroppantotta a szű,
 s szétmállott nevével
 távoli vidékre morzsálta a szél.
 Csontjait
 őrzi a sír hidege,
 a jeltelen földpúpon gerjedő
 vadvirág, a tikkadt-torkú
 nyarak emléke,
 a kígyó-hosszú gyom-indák kötele,
 a keshedt-keblű utak
 csalános véznasága.
 Csontjait összeácsolnám,
 harmóniába teremteném
 és felöltöztetném sorsom
 csillagával.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. május 20.)

JÖVŐT KÖTÖZ

Szellő-táncú friss
 illatok
 csend-énekében
 iramlók.
 Máglyákként égő
 reggelek
 jázmin-lázában
 ébredek.
 Mámortól kába
 nesz zuhan
 sorsomból nyílik
 az utam.
 Török a szépbe,
 oda fel,
 hol jövőt kötöz
 az Ember.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. május 30.)

A MÓLÓ ARANYA

Indián vörösen és szegfű-lázasan
napozunk a mólón.

Szenvedő mosoly, fájó akarat
feketéllik a tekinteteken,
mindenki néger-barna
akar lenni, ilyenkor közömbös
hogy bőre barna-e vagy fehér.

Egy nyolcvan kiló körüli madonna
kajánkodik a nappal, de még inkább
némelyik tetszetős súlyú férfira tapad
savó szemével, percenként nyiszálja
tupíriját, igazgatja emlői csuklós fészkeit,
negyedóránként belekémelek a tükörbe,
- akár a gém fél lábon állva a vízben
halat remélve ízes falatként –
párnás arcán barázdabillegetőként
ugrálnak ujjai elegyengetni a cseppfolyós
festéket bőre ráncain.

Nyakában öklömnyi medalion
húzza nyakát hájas gyomrára,
szirti-sas körmein alkony-lila lakk
hajlik kopott bíborba.

Arany gyűrűit úgy mutogatja kezén,
hogy mindenki lássa lélektelen gazdagságát.
Ő „ismeri” a neves és közismert művészeket,
„barátaimnak” nevezi őket, holott életében
csak színpadon vagy filmen találkozott velük,
akkor sem tudta a nevüket.

A szomszédjától hallotta: isteni ez a Darvas,
 s ő is nyögte átszellemült pózzal: csodálatos.
 De ha a szomszéd szidta volna némelyik művészt
 az alakítása miatt,
 ő is „csatlakozik” az elmarasztaló „kritikushoz”,
 mert az önálló állásfoglalás, szembeszegülés az
 igaztalannal, nem az ő kenyere.

Hizlalóbb és nyugtatóbb a gerinctelenség
 a küzdelemnél, a vívódásnál, amely
 jövőt hasít a mából, idegeket roncsol
 az emberibb jobbért, a szebb békéért,
 milliók magasba nyújtózkodásáért.

Ő ezt nem érti, de élvezi mások munkája gyümölcsét,
 virulva lézengi át hájas életét
 a komputer-sorsába beletáplálódott
 az arany karperecek, a nyakláncok, a fülbevalók,
 a drágakövek „gyűjtése”, az értékek számolása,
 miközben imát liheg
 s dicséri önön demokratizmusát -
 jó szeretőket választott: állami gazdasági igazgatót,
 tsz-elnököt, gebinest,
 nem alacsonyodik le az osztályvezetők, a
 tanárok, az ötezren alóli értelmiségiek
 filléres színvonalára.
 Második férje után örökölt kapta a háromszobás
 összkomfortot teljes berendezéssel.
 A szerencsétlen flótás pedig
 nyolc évet húz le a sikkasztásért.
 ... Élve fénylik a móló aranya.

(Balatonszéplak, 1979. június 4.)

REBBENT CSENDEN

Szedres fényben
kelő szelek,
a vállamra
ráperegnek.

Rebbent csendben
hamvas távol
dal perzsel a
vitorlásból.

Merev csontú
lomha bárkák
mólót védő
ringó bástyák.

Ritka vendég
már a gólya,
éhes csőrrel
húz a tóra.

Elkapott egy
friss keszeget,
kit röptében
földre ejtett.

Oda lett a
jó eledel.
Bánatában
csak kelepel.

(Balatonszéplak, 1979. június 12.)

MADÁRDAL

Itt vagyok a lomb között,
szívem ide költözött.
Csendbe vetem ágyamat
dal feszíti szárnyamat.
Rám dőlnek a csillagok,
az estbe szőtt illatok.
Hold-takaróm aranyát
tornyukon tartják a fák.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. június 26.)

HA EMLÉKEZEM

Üszkös,
 kopott korcú
 álom riad
 bennem.
 Sajgó jaj
 a halottak
 élő gyötrelmére
 emlékezmem.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. augusztus 13.)

AZ IDŐ

Húzd fel a vekkert,
 meg ne álljon az idő!
 Hagyd ketyegni a perceket órákká,
 az órákat napokká,
 a napokat évekké,
 az éveket életté!
 Kínlódva vergődünk az időben,
 gerenda-súlyos vállal
 feszülünk a boldogság felé!
 Húzd fel az órát, de vigyázz,
 el ne szakadjon az időt
 a galaktikákkal összekötő
 rugója!

(Budapest, Rózsadomb, 1979. december 4.)

SZÜLETÉSNAPOMRA

Varjú-szürke fellegek
 behabozzák az eget,
 higany-gyorsan fut a láb,
 kél a földben a kalász.

Ötven évem: ablakok,
 rajtuk a fény andalog.
 Messzelátó csillagok
 titkaiba illanok.

(Budapest, 1979. december 12.)

ÁLMUNKAT ŐRZI ...

Ne bántsátok a csendet,
 benne életünk termett,
 álmunkat őrzi mélyen,
 béke-magzatos méhben.

Rázzátok föl a csendet,
 keserű közöny csenget,
 lázadjon dalunk vére
 sors-himnuszunk egére.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. december 31.)

ÁLMATLAN ÁLMAIMBAN ...

Ketyeg az óra ...
 az est ránk álmódja a csendet,
 a sorsunkba szögezi a csillagokat,
 kinyitja kelyhét a Hold-liliomnak.
 Sárgult keservek zizegnek bennünk,
 pernyéi a keserves múltnak,
 ébren vagyunk a sóhajainkban,
 messze-ölelők emlékeinkben,
 takarózunk a látóhatárral,
 vánkossunk az alkonyi ég alja
 s megpihenünk a sovány puszták gerincén.
 Éjszakáinkból gyérülnek az álmok
 és sűrűsödnek az emlék-forradalmak,
 tájkép életünkben a kazlak serege,
 a vihart bolydító szelek ostroma,
 a dülőutak kígyó-görbéi,
 a jegenyesor lélek-suttogása,
 a parasztok szikár dörmögése,
 jajdulása a tarlós nyaraknak.

Átölellek álmatlan álmaimban
 s gyökeret eresztasz karjaimba
 és szétfutsz testem televényén,
 mint a szeder-indák a földeken.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. december 20.)

ÚJ ESZTENDŐ

Minden év egy új esztendő,
 tegnapról már gyűrött kendő.
 Hó havazza be a tájat,
 vihar cibálja a fákat.
 Csillagparázs ég az égen,
 száll a hideg köntösében,
 metszve zúg az erdők csöndjén,
 színe hamvas, mint a tömjén.
 Itt van a tél varjú-gyászban
 érkezését lekottáztam.
 Versbe szőttem, dalba véstem,
 bocsáttassék meg a vétkem.
 Harang-kondulású álmok
 őrzik a lélek-világot.
 Eltelt egy év, jön a másik,
 jókedvünkkel parolázik.
 Ránk virradó hajnal-szépen
 vigadjatok békességben.
 Életünknek égboltjára
 gyújtson tüzet békénk álma.

*

Eddig szólt a komoly ének,
 tetteikben tovább élnek,
 akik szeretik a munkát,
 sorsuk megérdemelt jussát.
 Amint itt most körülnézek,
 nyílik a sok jövő élet,
 a szeretet gyúljon lángra
 szilveszterről januárra.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. december 28.)

ŐK NEM FELEJTIK ...

Ránk szakadt
 a varjú-hajnal
 éles pengéi a hidegnek
 szemünkből könnyet
 fakasztott, a maró szél
 karmait csontunkig döfte
 és sakál ordításában
 az átlótt tarkókon
 hervadt virággá szikkadt a vér.

Ober-Donau ...

Koponya-köves országút
 gyermek és felnőtt fohásza
 fagyott a kőre
 a sebzett talpú élet
 utolsó hörgése
 robbant a tájba
 s a jární tudók
 vézna csontváza
 sajgó menete volt
 a géppisztolyos-sorsnak.

A kőbe vésett élet
 emléke jajdul bennem
 fagyott szoborrá rándult
 történelemmé sajdukt.
 S akik túléltek a
 horogkeresztes inkvizíciót
 ők nem felejtik a
 feltámadás örömet.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. január 13.)

1980.**VIGYÁZZ AZ ÁLMAIDRA**

Ránéztem
 s ő nagy hanggal elfordította
 a fejét.
 Magára vonta a társaság
 figyelmét,
 így akarta magáról elterelni
 a gyanút,
 bűnének büntetlen bűnét.
 Barátod volt, amíg érdeke
 úgy kívánta,
 s ellenségeddé tette karrierje,
 amatőr-sorsának
 Janus-hatalma,
 a rang,
 karvaly-orra, ha balta lenne
 percenként vágná beléd ...
 de mivel nem az,
 így gonoszságával,
 ördögi diktátorságával
 hívja fel magára a figyelmet.
 Zseninek dicsőítetteti magát
 s el is hiszi
 az öt parancsra „magasztalók”
 rettegő hazugságát.

Perzseld kopaszra
 az igazsággal.

Vigyázz az álmaidra,
 nehogy a szuronya hegyére
 döfje őket.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. január 14.)

VARJÚHAD

Énekük fázós bánatába
belereccsen a fagy villáma
suhogó vággyal kelnek útra
év-gyémántok égnek szárnyukra.

Bánatukkal együtt repülők
a magasból földre zendülők
ösztönös hűség maradásuk
éhükből vérzik lázadásuk.

Lomha gyötrelmű méltóságok
idehozzák a pusztaságot
a múltak rabszolga énekét
a holnap-illatú ébredést.

Fekete seregű varjúhad
otthonról hallom a hangjukat
lehet hogy negyven éve éppen
ott ültek akácfánk hegyében.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. január 20.)

.MERENGVE ÉGÜNK ...

Estéink gondolatában
emlék-visszhangra figyelve
kigyúlunk az Idő csillagzatában –
és merengve égünk
a hátunk mögött évtizedek kazla
s holnap fogyó életünk
pernyéje indázik homlokunkra.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. április 2.)

MAKRISZ ZIZI MŰTERMÉBEN

A műteremből Budapestre látok,
érezem a felém hömpölygő világot.
Előttem surran a pikkelyes Duna,
ha nem fújna szél, nyújtózva aludna.
Vibrál a levegő s tornyai között
az arany-szárnyú fény ideköltözött.
Magával hozta az öröm dallamát
és egy gyermek-nyírfá bontja friss havát.
Az ember-arcú grafikák tüzeiben
az értő világ sejlik fel merészen.
A föld, a táj, az apró házak tömbjén
valóság perzsel s nem bódító tömjén.
Mozaik-világban színek álma ég,
lelkemhez kondul egy távoli vidék.
Ismerős a kép a mozaik falán
karnyújtásnyira van tőlem a hazám.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. március 2.)

HÚSVÉT = MUNKA

Piros betűs húsvét
fekete ünnepét
munkával jegyeztem
nem is vagyok alélt.

A semmit-tevésben
elfárad az ember
valamit tenni kell
az frissítő fegyver.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. április 7.)

TELNEK AZ ÓRÁK

Öreg parasztok főnek a vízben,
kínzó reuma görnyeszti őket.
Most üdülnek először Hévízen
szeder-kéken hallgatag időznek.

Mit törődnek ők a vérnyomással,
fájó csontjukra nagyobb a gondjuk.
Telnek az órák bóbiskolással
a falat támasztja meggyfa botjuk.

Sorstépő munka, háborúk fagya
mészbe oltotta az ízületet.
Nyüzsög a nyilallás, mint a hangya
a forróságtól a szem kidülled.

Erek indázzák karjaik ívét
kedvük lombjában élet tanyázik.
Forrásként buzog bennük az emlék
s álmaikban szellő furulyázik.

(Hévíz, 1980. május 8.)

HALOMBA DÖLNEK

Cimbalmoznak rajtam az érdes szelek,
a nap-kaptárból peregnek a fények.
Irigy-meleg tollászkodik felettem
nyaratlan nyár van, hűvösek a fészkek.
A kiégett viskók halomba dőlnek,
vályog-roncsukat porlasztják a napok.
Csend-púpjukon mohát virágzik a múlt
s megpihennek rajtuk a rétisasok.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. június 1.)

VIHAR

Csődör-nyerítésű vihar tombolt.
Lobogott a jajduló fák sörénye.
Villám-ujjú szél tépte,
gyújtotta, égette,
üszökké hervasztotta.
És két óra múlva kinyíltak
a csillagok csend-rügyei az égnek.
Egy részeg koppant a kerítésnek,
önmagával folytat párbeszédet.
Reggelre talán haza réved,
ha csak egy kocsmába be nem téved.
Ott mámorában tetten éred.

(Hévíz, 1980. május 9.)

ALKONY

A madár akkor boldog, ha énekel,
neki a dallam az éltető lélek.
Az alkony a párás hegyre térdepel,
borzolja fényeit az est-kísértet.
A virág álmában illatot lehel,
kelyhében megpihen a napok láza.
A gólya fészke kagylóján dereng el,
s csendbe feszül szárnya fekete gyásza.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. június 13.)

A HOLNAP ÁRAMÁBAN

Az estből	Elpilledt a zaj
egy darabot	ránk tört az álom
kiharapott	a világot magamba zárom
a komondor ...	s égek a holnap áramában ...
Fény-könnyeket	Macska-szerelem
sziporkáztak	sír a bozót alján
a dús házak	felriadok s halvány
s csenddé nőtt a kolostor ...	kék-hajnal reped ...
Csillagok gyóntak	Bódult kókadtan
a kozmosz neszében	szendergek tovább
a vibráló ében	felzúgó szellő-orgonák
zizegő dalában ...	nap-miséjére rettenek ...

(Budapest, Rózsadomb, 1980. június 30.)

MEDDIG ...?

Végre már, rám köszönt	Mindenhez értő
a vers,	szellemi elit,
lehet, hogy ódon, avitt	a lényeg-vallomást
avagy modernül nyers.	elhessegetik.
Majd eldöntik a	Petőfi trágár,
klikk-vezérek,	Ady szörnyűség!
sznob-agyvelők	József Attila
mennyit érek	téboly-holtvidék.
az értelem előtt.	Móricz úr- bugris
Összeülnek a	sosem volt modern
mindentudók	az élete földszagú,
fontoskodástól	nem tudja mi a nyelv.
arcuk pufók.	Meddig tűrjük még
A tekintetük	a bűn-komédiát?
kispolgári báj,	Rántuk ki alóluk
üst-bendőjükön	a kétágú létrát.
szétreped a háj.	(Budapest, Rózsadomb, 1980. július 15.)

A LELKIISMERET MÉRLEGÉN

Lépteim tízezreit
 porral, hóval, sárral borítja az idő.
 Fagy kövül talpam rajzára.
 A tegnapok adják hírül: öregszem.
 Hosszú sóhajú fájdalom a visszatekintés,
 a forró hitű sors leltározása,
 szembekerülésem önmagammal
 a lelkiismeret mérlegén mérni
 emberségem súlyát, a jó vagy
 a rossz,
 a kevés vagy a több-e az uralkodó
 élő éveim tengelyében?
 Elhullt ifjúságom, a friss szépség,
 félig megírt dallamok keseregnek bennem,
 szeretnék egészszé lombosodni,
 kinyílni hajnal-erejű fénnnyel
 hátra levő éveim lázban tartani,
 tenger-titkú szimfóniává erősödni
 és versekben kinyújtózkodva,
 túl az ötvenen is
 szerető szenvedéllyel
 pörölni a jobbért.

(Budapest, Rózsadomb,
 1980. augusztus 30.)

AZ ÉN HAZÁM ...

Az én hazám
 a történelem,
 csak érte élek s ellene nem vétkezem!

Az én hazám
 jövődök csillaga,
 sorsában vagyok egy betűnyi szikra.

Az én hazám
 lélek és Emberség,
 vállalom e két jó testvéri keresztjét.

Az én hazám
 rend és akarat,
 csak velük együtt érzem jól magamat.

Az én hazám
 gyötrődve lépő értelem,
 én benne sajgok s ő énbennem.

Az én hazám
 többes szám első személy,
 a holnap-teremtő értő szenvedély.

Az én hazám
 a harangok szava,
 énekének a nép a parazsa.

Az én hazám
 a költészet maga,
 a forradalmak markoló igaza.
 (Budapest, Rózsadomb,
 1980. november 23.)

TÉL

A hó-harangok
 fehér kötelét
 zizzenve húzza
 ránk a kobzos ég.

Könny-fényes hideg
 dermed arcomon.
 Ablak jegébe
 nevem karcolom.

Ballada-súlyos
 varjak énekét
 továbbítja az
 áram-sodró lég.

(Budapest, Rózsadomb,
 1980. december 2.)

RÁFESZÜLŐK

Lehajtom a fejem
 öled melegébe,
 karod a keresztem
 ráfeszülök égve ...

(Budapest, Rózsadomb,
 1980. december 14.)

VELEM GYÖTRÓDVE

Minden évben
 több vagyok a megméretésben.
 Nem fáradok jobban a kelleténél,
 veled vagyok erős, miért félnél?
 Jó-szándék ácsolja a létem,
 a nappalokban – jövődömmel éltem.
 Hozzám kötödtél indás gyökerekkel
 szerelmes szépen, vajúdó gyötrelemmel.
 Akit én szeretek, minden nap teremtem,
 a teremtésben holnapunk szenvedem.
 Sorsommá gyúrtam belőled magam,
 Nélküled már lélek-hazám – visszhangtalan.
 Nem vagyok könnyű, lepke-részeg tánc,
 harangkötél vagyok, fölemelő lánc,
 feszülő fényű, rettenetes kín,
 velem gyötrődve lettél verseim.
 A repüléshez szárny kellett nekem,
 te voltál, vagy s maradsz is kedvesem.
 Mit adhatok a magasságért neked?
 A rossznál kevesebbet, a jónál – gerezdnyi
 többletet.
 Magamat, veled egyesülve, a bennünk
 lázadót,
 a kitörés láváját, a megrázkódtatót.
 Nem vagyok külön, vajákos, álszentek
 istene,
 a sznob-seregélyek letörhető kilincse.
 Ember a nevem, küzdelmem: Emberségem!
 Ebben is egyek vagyunk biztató
 Merészségem.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. december 24.)

PIRKADATBAN

Lazítják
izmaikat
a fák.
Penderednek
a fény-éles
levelek.
Pirkadatban
madarak fürdenek
csillag-habban.
Szobámba rebben
a lelkük
dal-forró szerelemben.

A házak
tetején
a tegnap vert gyalázat.
Ablakod
nyitott mélyén
a reggel andalog.
Keresztek
égnek homlokodon
s benned reszketek.
Már nem mereng
bennünk
a hajnal-álmú csend.

(Budapest, 1981. március 23.)

1981.**LEÁNYFALUI TÁJKÉP**

1.
Körben égnek a virág-havas gyümölcsfák,
lombjuk léggömbjében madarak dalolják
a szárnyaló magasság hódító csendjét
s a délutánra ráhullnak máglyás esték.

2.
A kertünk tetején állok némán,
ölelni vágyón a Duna néz rám.
Szelek terelte jókedvű habok
a víz égboltján fürtös csillagok.
3.
Tavasza van. Április. Hívó élet.
A színek, a fény rendjében lépek
a béke oszlopos templomába
s fölzeng bennem a béke zsoltára.

(Budapest, 1981. április 11.)

KEZEM AZ ÜTŐEREDEN

Kezem az ütőereden.
Így hallgatom szíved beszédét.
Sorsomba lüktet életfohászod
a mély-csöndű ígéket nekem számlálod
hogycsillapítsd vergődéseim kóbor éhét.
Mozdulataidban élelem
napjaim fojtott-tűz nyugalmát.
Gejzirként török fel Benned,
terítsd rám gyóntató szerelmed.

(Budapest, 1981. május 25.)

ADYT OLVASOK

Napok óta csak Adyt olvasok
 az emlék-érzés,
 az érzéslátás bennem
 éhségkiáltó dühödt ordasok.
 Százszor pusztulnék érte,
 ha közöttünk csak egy napot élne!
 Nem kellene, hogy írjon verset,
 hangjára lennék kíváncsi,
 ahogyan tépázza a szerelmet.
 Csillag-csönd szemébe szeretnék nézni,
 amint a mámort megidézi
 s a nőt
 a vers lelkében megigézi.
 Nem bánnám, ha nem is szólna,
 csak a keze fejünkre áldást szórna.

(Budapest, 1981. április 27.)

MÁJUS

Hátam mögött sarló suhan
 hanyatt dől a füvek szára.
 Csend-vizében szépség-kutam
 vedrét a Dunába mártja.

Rigó, harkály, galamb-ének
 zengve röppen ágról-ágra.
 Szellő-harangos dicséret
 könyököl a mandulákra.

(Leányfalu, 1981. május 10.)

ÉNEKEL A BÉKE

Zápor után kisütött a Nap.
 Ráült a csend a fák nyugalmára
 dalba kezdett a madarak idegrendszere
 szellő nyújtja vásznát a Dunán.

Merengék a kertben.

Érett cseresznyék hullnak köröttem
 a fenyőkön tobozok aranylanak felém,
 föld-, fű- és virágillat roskad rám.
 Bódulok a szép-gyötrelmű tavaszban
 sorsomba építve az érkező nyár szerelmét.

Énekel a béke.

Benne vibrál az életemben
 melengetem a karjaim kagylójában
 együtt feszül dolgos izmaimmal
 és megállítja a repülőgépek propellerjét.
 Légy védelmünk. És mi emberjósággal
 fogadunk testvérünkkel
 és emberakaratú erőnkkel láncolunk
 lélegzetünk atomjaihoz.

Annyit csépeztük már szentséged kalászáat
 hogy értelmed frázisokká satnyult.
 Törj ki a monoton idézetek gyűrűjéből
 és lényeged tartalmát újjáteremtve
 új üstökösként gyúlj ki az Emberiség égboltján.

Pihenek a kertben
 és lelkemben hitből fogamzott valósággá az
 éneklő béke.

(Leányfalu, 1981. május 30.)

AMERRE NÉZEK

Megérkezett a cinke
tartja a fa gerince.

Fürkész, villog, énekel
napraforgót érdemel.

Párkányunkon szemerkél,
tőlünk egy cseppet nem fél.
Koldus-éhes dallamát
lebbentik az almafák.

Cinke, rigó, vadgalamb,
fejünk fölött égi strand.
Röptük alatt csend hasad,
tollukon szellő szalad.

Vitorlázik a lepke,
mezők színe a kedve.
Villanydrót-hosszú a nesz
fecske-ének permetez.

Szemben a Duna partján
nyílik a hűvös páfrány.
Sirályok raja játszik,
a harang délre lázít.

Távol gólyapár lépdel
előttük semmi kétely.
Tavak vizébe mártva
frissen repül a szárnya.

A levegőfüst kéken
bódul el e vidéken.
Amerre mostan nézek
víz-hideg fények égnék.

(Leányfalu, 1981. augusztus 2.)

RÁNK MOSOLYGÓ

Apró, piros, fanyar alma
lánggal hull a kosaramba
vérző tükrébe a fények
ránk mosolygó csendet vésett.
Illat-bokor minden alma
nézd mint lombosodik halma.
Ágak között egy kis résen
ujjaid melegét érzem.
(Leányfalu, 1981. szeptember 26.)

TÉL

Fekete kutyák
a fehér havon
elnyúlnak
a gyolcs-ravatalon.

Fekete rigók
a jégcsap-reggel
szálldosnak
éhező énekkel.

A magas-tornyú
fenyőfák ágán
varjú leng
hús magányban, árván.

(Budapest, 1981. november 30.)

MADÁR

Csipetnyi kenyér
 a csőre
 a daloknak ő
 az őre.
 Repülni vágyik
 a kedve
 s ráül fészkében
 a csendre.

(Budapest, 1981. december 1.)

KÉT ÉVTIZED KÖTELÉKE

Az ég alatt s a föld között
 a sorsunk összeköltözött.
 Hátra nézünk mosolyogva
 ránk borong a tölgyek odva.
 Húsz éve - suhogva égtek
 lombjuk közt pattant az ének.
 Azóta fonnyadt öregség
 roppantja a fák gerincét.
 Csokrokban ülő hóvirág
 szemérmes csendjét szórta ránk.
 A varjak léghajó-hadát
 röpítő szelek sodorták.
 Akkor csak előre néztünk
 most emlékeinkben érzünk,
 minden elmúlt, megtett évet
 sorsébresztő messzeséget.
 Emlékeink igazában
 történelmet őrző áram
 gyújtja bennünk a világot
 jövőnkbe vibráló lángot.
 Két évtized köteléke
 szerelmünkben élő béke.

(Budapest, 1981. december 31.)

1982.

NAPRA NYÍLÓ ARCCAL

A fény öblében
szellők parádézna,
rezgő táncukra
kontyot köt a nap ...
végig hasalunk a betonon
s gerincünkön
 sugár virágzik,
fölköttek és köröttek
szimfóniák koccannak
a levelekhez,
a láthatatlan madarak
hallható éneke
gyógyítja áriáival
csendbe tapadt lelkünk
 sóvárgó áhítatát,
dal-tisztán pörköl
 május égi kohója

érésnek indult a gyöngy-füzérű
 eper,
bárkájában gömbölyödik a borsó,
hetykén kínálja magát
a nyurga-dárdájú zöldhagyma
s jó termést ígér
az indáival kapaszkodó
 zöldbab.
A gesztenyék és jegenyék
 énekében,
a fenyők és ciprusok
 suhogásában
a virágillatok szellőzködésében
 napra nyíló arccal pihenünk
a nyugalom,
 az emberi béke
tavaszváró kikötőjében.

(Hévíz, 1982. május 14.)

TÓPARTI HORMON

Jaj de sok a kövér ember,
a józan nagy zabálás.
Csoda, ha nem megy az úzás
léggömb-feszes bendővel?

A dinnye-fényes pocakok
alatt a fürdőruhák
elrepednek mint a hurkák,
s a tokán háj andalog.

Sebet éget a nap rájuk,
nem moccan a lustaság,
szélük-hosszuk kurta ég,
jóléttől piheg a szájuk.

Körülöttük kopasz csontok
tornyosuló hegy-orma
kezükben egy karéj torta:
a vérnyomás hormona.

(Hévíz, 1982. május 17.)

MEDITÁCIÓ

Elbújok a világ táltos szájától,
befúrom magam a csend idegpályáiba
és magamra terítem a közöny terítőjét.
Csak a nesz énekét akarom hallani,
fal felé fordult arccal elnyúlni
és altatómul magamba szívom
a Paganini-húrú zengő madarak
virtuóz párbeszédét ...

Magányra vágyom.
Szembe nézni önmagammal és leszámolni
a bennem élő rosszal, a vitézkedő
hetykeséggel,
a másokat bántó darázs-szándékkal
tükörbe nézni és szembesülni
a benne látott képpel, a biológia
külső valóságával, amelyen ráncok
fürtöződnek és nyár-ezüst hajszálak
égnek.

Belső világom tükörképét szeretném
ráncba szedni. A hömpölygő, áradó
feszültségnek higgadt értelmet adni
friss hangú gondolat-szирénákkal.
Riadót fűjni és a lélek rakétájával
eljuttatni a józanságot, az Embersorsú
világot akarók tudatközpontjába, az
egyezményeket fogalmazók és aláírók
jobbik kezébe, hogy aláírásuk az öt világrész
kézfogása legyen.

Szakadjunk ki a közöny kötelékéből,
tudásunk és szeretetünk javával tépjük szét
a gonosz butaság, az ostoba primitívség
tébolyát és közösen fakasszunk béke-forrást
az Élet bennünk villanó televényéből.

Önmagunk hozzáadásával teremődik
újja a világ.

(Hévíz, 1982. május 15.)

JELLEMZÉS VERSBEN

Nézz a szemembe
és megtudom, hogy ellenségem
vagy e vagy barátom.

Fogj velem kezét
gerinc nélküli gyávaságod
elárultatásom .

Hüllő nyálka-csend
emberi voltod
halk hóhérságod
rút lelkedben hordod.

(Budapest, 1982. február 12.)

KALÁSZOS MEZŐKRŐL

Még alszik a feleségem.

Álmában hajnal-kedvű madarak
énekelnek.

Húsz évvel ezelőtti valóját idézem,
szép-akaratú nyár teremtését.

Csillagként gyúlt sorsomba
és azóta ragyogja életem partvidékét.

Álmodó csend-nyugalmában
festem magamnak modelljét.

Teste megőrizte lányos sugárzását
karcsú szellők nyújtóznak bőrén
s a fény szeplő-gyöngyöket perget
arcára.

Lelke kalászos mezőkről
költözött belém,
arról a tájról, ahol marhahajcsár
őseink Bocskai vitézeivé szelídültek.
Már ébred a kedves.
Tekintetén holnap-beszédes
mosoly nyílik
s amint nézem
emlékködökből felsejlik ifjúságunk.
(Hévíz, 1982. május 19.)

SZIMFÓNIA

Sugárzó csendben
szimfónia virágzik
lelkedben
csillagot gyújt a zene
markunkba szorítjuk a messzeséget
s ránk hull a galaktika nesze.
Gyertyaként égek
s lobogó hamvaimmal
betakarlak Téged.
Bennünk a tudás
világa szól
s az elmúlás
csak holnaputáni kórus-zengés.
(Budapest, 1982. június 23.)

MAGASSÁG ZENÉL

A pasztell-felhők lombjai közül
véres-merengőn felbukkan a nap.
Fénye mámorán hajnal szelídül
s dallá feszülnek a friss madarak.
Csend szövi szöttesét most köröttem,
mókus lendül az ágak trónusán
őz nyújtózik a bokor-fürtökben
s hajó hasít barázdát a Dunán.
A kert végében szellő permetez,
cirógatja a hamvas mandulát.
Harsány diófánk életet növeszt,
s az ösvényen riadt nyúl ugrik át.
Fenyőink tornyán magasság zenél,
gyantát buggyant a gallyak sóhaja.
Az égő színek nesze messze ér
s tűz-gerezdjét a bőrünkre szórja.
(Leányfalu, 1982. július 25.)

LEÁNYFALUI KALEIDOSZKÓP

1.

A szépség öröme zizeg köröttünk
napfény legyezi ránk aranyát
kortyolgatunk a levegő italából
s szellő nyitja szárnyát a bőrünkön.
Tobzódó nyár-szimfóniában élünk
harsogó őszibarackok, szemérmes mandulák
ringanak az ágak hintáján
a forró meleg arany lehelete
ég a hegyek karéján, a zengő bokrokon
a távolság fénylő szóttés-csendjében.

2.

Hamvas esővel érkezett
a párkányunkon pittyegett
elhozta nekünk énekét
markunkba férő életét.
Csábítja őt a dinnyemag
húrosítja a szárnyakat
lombokba csavarja magát
s zendülön folytatja dalát.

3.

Láng-zászlókkal ég a tűz
serceg a szalonna zsírja
pirítóstra gyullad forró gyöngye
a parázs hervadását sírja.

(Leányfalu, 1982. augusztus 22.)

CSONTJAINKBA GYÚL

Dögönyözi hátamat a forrás,
lazul az izom zuhatagában.
Szikrázó láza dühös lobbanás,
kábultan állok áramlatában.

A szemközti hegyek örömében
villanva rebben a szelek kékje.
A gerinc hamvazó örvényében
habzik az égbolt pasztell szegélye.

Lepence-fürdő, hegyek zenéje,
a legszebb mesék valósága vagy.
Csonjtjainkba gyúl jövődöd fénye:
a magasságban gyógyító kaland.

(Leányfalu, 1982. augusztus 28.)

A TETŐN

Messze-révedőn
állunk a tetőn
s alattunk jegesmedve
lomha a Duna kedve,
hajó mutatja magát
a füzek ablakán át
együtt ébred a csenddel
az ember-meleg reggel.

(Leányfalu, 1982. július 26.)

LEÁNYFALU

Fény, madarak, levegő,
gyümölcs hazája, Leányfalu.
Ének, dal, víz, forrás
fák, erdő zuhogó csendje, Leányfalu.

Őz, vaddisznó, fácán,
fényre feszített nyugalom, Leányfalu.
Habfodrozó szépsége a Dunának
művészek és művészet harangszava, Leányfalu.

Maradj örökre buja gyönyörűség
romantikája az évszakok nászának
két karú öröme a póre szerelemnek
hajókürtje az ifjúság mosolyának
temploma a szabadság tiszteletének
lendülete a munka boldog születésének
Legyen áldott a neved Leányfalu.
Ámen.

(Leányfalu, 1982. július 27.)

HOSSZÚ-ÁLMÚ BÉKE

A lombok közül
fehér-derengőn
nyílik elénk a sétahajó
hullám csigák rajzanak körötte
s fedélzetéről kacaj röppen
a mozdulatlan csend-harmóniába.
Piros tetejű házak gyúlnak
a fák zöld kemencéiben
s az alkonyatban parázsló nap
nagyot kortyol
a Duna rezzenetlen
bölcső-dallamából.
Ülünk a tetőn
s a messzeségben
vörös-süvegű falvak
mártják homlokukat
a hosszú-álmú békébe
a hegyek hátán csillan
a hidroglóbuszok gombája
s körbe lengi őket a táj
suhanó nyugalma.

A hegyek és dombok szügyén
a szőlőtőkék levél-bokrai között
tornyos-fürtök gömbölyödnek
s bőrük hamván érlelődik
a dárídós szüret érkezése.
Még nyár dalol
dió penderedik a földre
küldik éneküket a szentendrei harangok
s az ős cicomázza magát
a hátunk mögött.

(Leányfalu, 1982. szeptember 5.)

SUGÁRZÓ CSEND

A lombokat
s a dombokat
bevonja még
a napsugár.

A friss Dunán
kócos sután
ének sarjad
s hajó dudál.

Sugárzó csend,
teremtő rend
öröme zeng
az ég taván.

Szellők bögyén
méh döngicsél
s mustá buggyan
a muskotály.

(Budapest, 1982. október 5.)

A HOLNAPOKBAN GONDOLKOZNI

Mottó: „Ha a tegnapokból nem tanulsz, nem
tudsz a holnapokban gondolkodni.”

A csillagok,
az ég messzi
ejtőernyői
kinyílnak felettünk
s a földdel
összeköti őket
a valóság-forró
emberi gondolat,
a titkokat megfejtő
teremtő létezés,
a rejtélyek burkait
feltörő
rakéta akarat.

Tudósai leszünk
a mindenségnek,
ahová eljuttatjuk
lelkünkben sarjadzó
igénket:
a Földön élők
küzdelmekben erősödő
béke-történelmét.

(Budapest, 1982. november 18.)

SZERETNÉK SZÉPEN ... - FÉRFI VERS!

Ötvenen felül
az Ember készül,
hogy a halálra
csikósként felül.
Nem mintha annyira vágyna
a földi-mély agyagos ágyba.
De romlik a szív, az idegtornya
hullatja falát a fáradt porba.
Nem voltam s nem vagyok búimádó
de érző sorsom sok-mindent látó.
Éppen ezért, ha kopognak értem
a búcsúzáskor nem rogyan térdem.
Szeretnék szépen, suhanni halkan,
a címzett én leszek, hogy meghaltam.

(Budapest, 1982. december 26.)

1983.**ZENG A REGGEL**

Lenn a kertek
 énekelnek,
 hajnal-éhes,
 dalban-fényes,
 csend-rikoltó
 páros rigó
 szonátája
 ég a tájon.
 Kertek ölen
 harmat-örvény
 gyűrűjébe
 beletépve
 zeng a reggel
 arany renddel.

(Budapest, 1983. január)

SIRÁLYOK

Megérkeztek a vendégek
 dunaparti szálló fények
 pihennek a reggelekben
 szárnyuk ölelése rebben.
 Fehérlombú hideg reggel
 keringőznek a szelekkel.
 A tenger habzású égen
 virággá nyílnak kevélyen.
 Köröznek fölöttünk hosszan
 torkukban énekük moccan.
 Síró örömet küldik
 dallamuk eljut a földig.
 Háztetők gerincén állnak
 mint egymást vigyázó század.
 Csőrükre tűzik a napot
 ők maradnak, én ballagok.
 A búcsú nekem nagyon fáj
 mit üzensz nekem szép sirály?
 (Budapest, 1983. február 14.)

HÓHULLÁS

Súlyos a hó,
 fehérmárvány.
 Tömbje omló
 tűz-szivárvány.
 Szikla-kemény
 fagy hull rája.
 Égő kemény
 a subája.

(Budapest, 1983. február 14.)

Andalogva
 lepke-könnyen
 száll a dombra
 összetörten.
 Csönd-csillagok
 a hópelyhek
 nyírfa-hosszan
 énekelnek.

TAVASZVÁRÁS

Csend volt,
virágcipőkben száll az alkony
kék tavában a mennybolt
megpihen egy göndör felhőparton.

Robbanó szépséggel
támad a surrogó este
szárnyán csillagfüzérrel
tér nyugovóra a fecske.

Hold-szeplős arany
az éji fények álma,
a lomb is mozdulatlan
vállamra rezdül az árnya.

Cinkék énekével
a táltos hajnal serken
vér-szedres szemével
a nap tüzet gyújt a berken.

Konduló messzeség
a reggel fohásza.
A harangok szerelmét
a sorsunk vigyázza.

(Budapest, 1983. január 10.)

TÉLI DÉLELŐTT

Az ég kékjében himződnek a fák,
alattuk a hó fehér sivatag.
Fölöttünk a nap bronz harangvirág
a fenyőkön fénykígyók siklanak.
Ránk hasít a levegő ostora,
riadva zeng a tavalyi levél.
A varjú a szűz havat tapossa
s csőrében szőkül egy darab kenyér.

(Budapest, Vadaskert, 1983. február 26.)

MÁRCIUS

Március,
te szép szerelmes, forradalmas szó,
kristály-szív muzsikája,
nyíló messzesége
a világ dalának,
neked hozsannázok
téged váró sorsom
csillagteremtő énekével.

(Budapest, 1983. március 30.)

A CSILLAGOK

A csillagok pásztortüzei
már égnek
s az alkony szivárvány-boglyáiban
megbújva madarak énekelnek.
Nagyot kortyolok a tarajos levegő
est-hűvös patakjából
s egy hűrfeszes nyírfára rám köszön
a csend fehér álmú kórusából.

(Budapest, 1983. március 30.)

KÉK MÁMOR

Dallam-virágot bont a mandula,
a rügyeken madár-ének lobog.
Minden ág egy-egy zengő furulya,
a gyümölcsfák húrozzák a lombot.
Szende kék mámor minden ibolya,
a jácint homlokán szellő motoz.
Megszegett kenyér a nap mosolya
s a felhők golyócsa eső-harmatos.

(Budapest. 1983. március 31.)

B.É. . . itt van vége a verseknek, jegyzeteknek ...

s hamarosan: május 8-án vasárnap, hajnali 1.20-kor: ... elrepült a sirályokkal .

A TAVASZ NÁSZÁ

Állunk a hegytetőn aranylázban égve
homlokunkra csordul a napkohó vére
vörösre gyantázzák testünket a fények
munkává robban köröttünk a csendélet.
Cirpel a fűrész
a metszőolló
a virágtűzvész
illatot ontó,
csokros ibolyák
égszínű kéken
mosolyuk bontják
a csönd tükrében.

Szirom-nyitó szép csillagok

sorsotokban mi a titok?

A messzeség fénykohója,

álmaitok lobogója?

A tavasz násza

ránk hasad halkán

szépség-fohásza

perzselő dallam.

Nézd a hegytetőn felhősirályok szállnak

vitórlás szárnyukkal suhintják a fákat

fehér orgonák csokrai nyílnak bennük

mindig utaznak a világ a tengerük.

(Budapest, 1983. április 3.)

Bieliczky Joó Sándor életének krónikája

1929. december 12. (kb. délelőtt 10 órakor) született Hajdúszoboszlón, a Kossuth u. 33. szám alatti egykori házban

1936-ban meghalt az édesapja: Joó Sándor, a hajdúszoboszlói városháza tisztviselője

1940-ben édesanyja férjhez ment Bieliczky Béla nyugdíjas századoshoz

1948. augusztus 6-án nevelőapja adoptálta (nevére íratta), ekkor lett Bieliczky Sándor

Tanulmányai:

1949. június 24. Érettségi bizonyítványt kap a Sátoraljaújhelyi Kereskedelmi középiskolában, ahol nagybátyja: Kovásznay Rezső irodalomtanár volt az igazgató

1950-51 a Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem – magyar szak

1951-52 a Budapesti Eötvös Lóránd Tudományegyetem – magyar-orosz szak

(Származására hivatkozva eltanácsolták az egyetemről.)

Később: Esti egyetem (általános szak, majd drámatörténeti és esztétika szak),

Újságíró iskola, Tördelőszerkesztői továbbképzés

Munkahelyek:

1952-54 Villamos és Kismotor gépgyár Budapest

1954. december 1-től Kecskeméten a Megyei Tanács népművelési osztályán előadó

1956. december 1-től Kecskeméten a Petőfi Népe c. megyei lapnál újságíró

1962. február 1-től Debrecenben a Hajdú-Bihar megyei Napló munkatársa

1971-től a „Hajdúsági Munkás” c. üzemi lap szerkesztője

1974-től a „Hajó-Daru” c. üzemi lap szerkesztője Budapesten

1976-tól a „Pesti Műsor” c. heti magazin szerkesztője

Betegségek:

1948. szeptember – Gyógykezelés a Debreceni Állami Tüdőbeteg gyógyintézetben

1960 április – májgyulladással a Kecskeméti Honvéd kórházban kezelik

1979. porckorongsérv – műtét (Budapest, ORFI)

1983. május 8. hajnali 1.20-kor meghalt nyirokmirigy rákban, Budapesten, a Ráth György u-i kórházban (Magával vitte titkait)

Beírás az útlevelében: termet: 184 cm., szem: fekete, haj: sötét barna

ELŐSZÓ az 1. kiadáshoz

Férjem emlékének

Születésekor **Joó Sándor** volt – 1929. december 12-től 1948. augusztus 6-ig, amikor felvette nevelőapja családi nevét, így lett:

Bieliczky Sándor – 1983. május 8-án bekövetkezett haláláig.

Az örökkévalóságban azonban vegye vissza édesapja nevét is, és neve legyen kettős:

Bieliczky Joó Sándor

Bieliczky Joó Sándor újságíró, költő

Többek között a Petőfi Népe (Kecskemét) és a Hajdú-Bihar megyei Napló (Debrecen) című napilapok, valamint a Pesti Műsor című heti magazin munkatársa volt.

Az újságírás, szerkesztés mellett irodalomtörténeti kutatásokat folytatott és lírai verseket írt.

Hajdúszoboszlón tettem közzé a következő szöveget:

Ezúton értesítem az egykori jó ismerősöket, hogy

Bieliczky Béláné Nagy Ilona (1908 - 1993) és fia

Bieliczky Joó Sándor (1929 - 1983) hamvait a budapesti temetőből

áthelyeztük a hajdúszoboszlói családi sírboltba.

2007. június 15.

Bieliczky Éva

Ám mielőtt a családi sírboltba elhelyeztük volna férjem: Bieliczky Joó Sándor urnáját, hamvaiból néhány maréknyit egy üvegbe zártam és hazavittem. Gondolatban azt kérdeztem: „Szép szelíd szerelmem, csupán ennyi maradt belőled?” De az irataiddal teli szekrény mást sugallt, mintha üzented volna: „Itt vannak a verseim és írásaim – **az maradt belőlem!**”

Az újságíró a napi történések krónikása, amelyek másnapra már elvesztik aktualitásukat. De az egykori újságíró - a rutinmunkák után - érzéseit, gondolatait versekben, az irodalom és képzőművészet iránti rajongását pedig egyéb írásaiban fejezte ki. Ezek közül választottam ki a számomra legkedvesebbeket.

UTÓSZÓ az 1. kiadáshoz

A több, mint ezer vers és számtalan sok újságcikk válogatása, szerkesztése hónapokig tartó lelki öröm és fájdalom volt számomra. Hagytam, hogy újra rezonáljanak bennem az évtizedekkel korábbi események. Sanyi rendszerint nagy méretű, kemény fedelű, spirális füzetbe írta verseit. Szokása volt, hogy egy-egy verssort több változatban is megfogalmazott, és odaírta mellé: „Évi dönts el, hogy melyik legyen!” Én pedig az ösztöneimre hallgatva döntöttem akkor is, most is. Karácsonyra kaptam ajándékba a *Piros vér a pesti utcán* című, – az 1956-os forradalom verseit tartalmazó könyvet. Meglepetten fedeztem fel Sanyinak, az 1956. november 1-én Kecskeméten megjelent *Levél a bátyámhoz* című, számomra ismeretlen versét. Valamikor anyósom említette, hogy a forradalom idején a fia írt valamit, ami miatt később kellemetlensége is volt. De többet erről nem beszélt senki, az iratok között sem találtam nyomát. Most ez a vers is belekerült a kötetbe.

A füzeteket lapozva, felidéződtek bennem az emlékek. Például a sátoraljaújhelyi kirándulás, 1962. augusztusában. Meglátogattunk egy tanárházaspárt, akik a középiskolában tanították Sanyit. Együtt mentünk ki a szőlőjükbe, és nagyot sétáltunk a környező erdőben. Nyugodt, szép nyári délután volt. Mezei virágokból óriási csokrot szedtünk. Bár sok évvel korábban ismerkedtünk meg, mégis ekkor vált világossá, hogy szavak nélkül is megértjük egymást. Tudtuk, éreztük, hogy Isten előtt itt és most esküszünk örök hűséget: „Holtomiglan, holtodiglan el nem hagylak, ezután jóban-rosszban mindig együtt leszünk.” A kedves idős házaspár megértő szeretettel fogadta szövetségünket, így őket tekinthetjük tanúinknak. (A „polgári” esküvőnk 1962. december 12-én volt Debrecenben.)

Másik emlék: a budapesti Zeneakadémián (életem egyik kedves helyszínén) Bach *h-moll* miséjét hallgattuk. Megsejtettem, hogy a kivételes, megismételhetetlen estét rögzítenem kell a szívemben. Egy áhítatos zenei résznél Sanyira néztem: „szeme fényében a lélek” kifejezte, hogy milyen nagy hatással van rá a fenséges muzsika. Emlékeim tárházából gyakran előhívom ezt a felejthetetlen pillanatot, amikor a szürke, gyötrelmes valóságból nemesebb dimenzióba szeretnék eljutni.

A szekrénybe zárt versek és írások közül ennyit szabadítottam ki. Remélem, hogy szabadon szárnyalnak majd, mint a madarak. Bieliczky Joó Sándor 1983. május 8-án halt meg. E kis könyv halálának 25. évfordulóján, 2008 tavaszán jelenik meg.

UTÓSZÓ a 2. bővített kiadáshoz

SZÁMMISZTIKA: **1929 – 1956 = 27 év** **1956 – 1983 = 27 év**

1929 Bieliczky Joó Sándor születésének, 1983 halálának éve. E két időpont között 1956 féldió és egyben fordulópont: sorsszerű találkozásunk dátuma. Számára – számunkra ennyi idő adatott. A második 27 évből 6 még veszteség, az egymás utáni vágyakozás időszaka, de aztán 1962-től csak egymásnak, egymásért élhattünk.

VERSEK:

2008-ban készítettem egy válogatást ***Ez maradt belőlem*** címmel, a kötetben a számomra legkedvesebb verseket és írásokat gyűjtöttem össze. Most végre sor került arra is, hogy az összes versét sorba rendezzem és beírom a számítógépbe. Közben látom, hogy mennyi dolga lett volna még, mert sok a be nem fejezett, vagy javításra érdemes vers. De sajnos, neki ez a lehetőség nem adatott meg.

Az anyagot ketté választottam, a házasságunk előtti és utáni korszakra. Íme a versek leltára:

Az 1. részben: az 1944 és 1949 közötti időből megtalált **137 gyermekkori**, valamint az 1950-től 1962. januárig írott **164 fiatal kori**, összesen **301** költemény szerepel.

A 2. részben pedig az 1962 augusztustól 1983. május 8-ig készült **1281 férfikori** vers sorakozik. Tehát az eddig előkerült verseinek összessége: **1582**

Igaz, hogy az 1582 vers nagy része kritikusként megítélve nem értékelhető jónak, de mégis, (különösen a 2. részben) azokat megírás-szerinti időrendbe állítva, a leghitelesebb életrajznak számítanak. Hiszen a „külső” történések, események a verseken keresztül felszínre hozták a legbensőbb érzéseket, gondolatokat. Tehát életrajzi kiegészítésül használhatók.

Valamint ez az alapja **Bieliczky Joó Sándor válogatott versei** című kötetnek, amelybe **200 és 580**, összesen **780** vers került. A teljes gyűjtemény megtalálható az **Emlékszobában** elhelyezett irodalmi hagyatékában, CD-re rögzítve és legalább 2 példányban kinyomtatva. (A válogatott versek között is vannak olyanok, amelyeknek csupán részlete olvasható a megjelent kötetben.)

MI A VERS? Kányádi Sándor verseskötete elé írta: A vers az, amit mondani kell!

Nekem is ez a véleményem. Tehát magam köré gyűjtöttem az irodalomszerető régi és új barátokat, akik - más költők mellett - , e verseket is megszólaltatják.

Hajdúszoboszlón, 2013. május 8-án - Bieliczky Joó Sándor halálának 30. évfordulóján – írta: Bieliczky Éva, aki úgy érzi, hogy élete nagy ajándéka volt ez a szerelem, melynek tanúi ezek a versek.

Tartalomjegyzék

	oldalszám
Halász Ferenc: Előszó	1
Gyermekkorai versek: 1944-1949.	2
Ifjúkori versek: 1950-1962. januárig	33
Férfikori versek: 1962. július 29 - 1983. május 8.	81
Bieliczky Joó Sándor életének krónikája	307
Előszó az 1. kiadáshoz	308
Utószó az 1. kiadáshoz	309
Utószó a 2. bővített kiadáshoz	310
Versek év, cím, oldalszám szerint	311
Versek betűrendes mutatója	318
A család tagjai, akik a versekben szerepeltek	323

Év, cím, oldalszám szerint

1944. Bort ide 4., Azt hittem 5.,

1945. Májusban hó esik 5., A bánat embere 6.,

1946. Új év küszöbén 7., Várlak 7., Szeretem a fehér téli utcákat 8., Védangyalom 9.,

A szenvedés örök nagy asszonya 9., Az élet karjai között 10., Mi az ember? 10.,

Egy öreg mesél 11., Temetőben 11., Az égben is magyar az úr 12., Az örök tagadás asszonya

12., Számomra már nincs rügyfakadás 13., Földi Krisztus 13., Álom királyfi 14., Sötét alak 14.,

Tűzben, tűzzel haltam 15., Gyász zöld tavasz 15., A nép fia 16., Tavasz volt 16., Az utolsó estén

17., Az örök titkok vára 17., Ősszel száll a lelkem 18., Láng tavasz 18., Tavasz fia 19.,

Hajnali zongora 19., Öregszünk Mihály 20., Megelégszel? 21., Változás 21., Várj ... várj 22.,

Por 22., Őszi táj 23., Boldogulhat a nemzet 23., Tigris kutyám 23.,

1947. Az írás örök 24., Nem tehetek róla 24., Őszi gondolatok 24., Végre egy költő 24.,

Köselv világa 25., Hold-szonett 25., Tolvaj 26., Köszönöm 26., Utazás 27.,

1948. Ragaszkodás 28., Merengés 28., A hangtalan magány 29., Érdemes élni? 29.,

Emlékezem 29., Akarsz-e tavasz lenni? 29., Olga 30., Ibolyák 30., Magamé maradok 30.,

Április 30., Kérdések 31., Gondolatok 31., A cél előtt 31.,

1949. Az eszme 32., Békekötés 32.

1950. Kőtükörben 34., Tisza-menti emlék 34., Szavak 35.,

1951. Mátrai reggel 36., Üzenet a Hajdúságnak 37., Szeresd az embert 38.,

Születésnapomon 38.,

1952 Vágyakozás a szülőföldre 39., Egy kis igazság 39., Ne csihold a kedved 39.

1953 A válasz én vagyok 40.,

1954. Emlékek Zsófi nagyanyámról 41., Ballada a nagyanyámról 42., Szüret előtt 43.,

Eltelt ifjúságom 43., Vigasztalás (Üzenet anyámnak) 44., Hazamegyek 45., Marinak 45.,

Megsiratlak 45.,

1955. Gondolatok a határban 46., Nagyapám mesél 47.,

1956. Hajnal a pusztán 48., Szüreti nóta 48., Esti ajándék 49., Ősz 49., Szüreti kívánság 50.,

Levél a bátyámhoz 51., Bizakodás 52., Esti szerenád 52., 1956. november 17. 53., Egy asszony

az utcán 53., Kodály Zoltánhoz 54., Decemberi délelőtt 55., Remény 1 - 2 változat 55.,

Márványba vésve 55., A Nemzeti Múzeum előtt 56.,

1957. Márciusi gondolatok 57., Tavaszodik 57., Megmoccant a föld 57., Féltem 57.,

Jubileumra 58., Anyámhoz 59., Március 21. 60., Megtisztultan a jövőért élek 60., Híd 60.,

Április 61., Alkony 61., Nagyanyám 62., Októberi legenda 63., Ha nézlek 64.,

1958. Milliók kiáltása 65., Repülnek az évek 65., Zsófi nagyanyám 65., Édesanyám 65.,

Áprilisi holdvilág 66., Cseresznyés kertben 67., Hajnali gondolatok 68., Szerelem 69., Mindig

szép az álom 69., Veterán 70., A munka értelme 71., Irma nagyanyám 71.,

1959. Lázadás 72., Hajnali ragyogás 73., Üres az őszi kerti pad 73., Karácsonyi dal 74.,

1960. Nagyön hiányzol 75., Szótár nélkül 75., A takarítónő 75., Betegágyban 76.,

Régi levelek 76., Keresztfiamhoz 76.,

1961. Újévi bizakodás 77., Győzelem 78., Szeretni egyet 79., Esmélet 79., Ábránd 80.,

1962.01.16. Haló ibolyák 80.

1962.08.05-től Maradj velem 81., A vers 81., Újhelyi emlék 82., Tóparton 82.,
 Lombok alatt 83., Mindenségem 83., Barátaim 84., Naplemente a Vénkertben 85.,
 Ölelés közben 85., Szemedben látom 86., Örök visszatérés 87., A gyermek lelke 87.,
 Versbe írva 87., Együtt a kedvessel 88., Ének a szilvafa alatt 88., Álmodozás ébren 89.,
 A tó éneke 90., Éva alszik, álmodik 90., I. Születésnap i óda 91., Belőled nő az életem 92.,
 Megtaláltalak kedvesem 92., Rend ragyog 93., Értsetek meg jó emberek 93., Csókokat dobál 93.,
 Ebédfőzés közben 94., Régi mese 94., A férfikor üzenete 95., Az első keringő 95., Álmos köd
 95., Karácsonyvárás 96., Hitvesi biztatás 96., Künn tél, a szívben nyár, 97., Miért szeretlek 97., ,
 Mindenségem 98., A lelkem beszél hozzád 98., Álmaim szerelme 99., Felhők 99.,

1963. Új év hajnalán 100., Csalogató ujjak 100., Tiszta fényű vallomás 100., Találkozás 101.,
 Hóhullásban 101., Azon a hajnalon 102., Cigánylány a sarkon 102., Éva 103., Feleségem 103.,
 Kispolgári Benedekhez 104., Kispolgári aggodalom 104., Szíved után becsülnek 105.,

Az erdő májusában 105., Tűnődés 105., Szerelem 106., Akácerdőben 107., Üzenet 106.,
 Lányok a határban 107., Vallomás 108., Munkás 109., Biztató 109., Patak vizébe mártalak 110.,
 Muzsika 110., Falu végén 110., Öröm 111., A zöld csönd völgyében 112., Falusi kovácsok 112.,
 Uzsonna a réten 112., Regina 113., Játék 114., Hajnal a hegyekben 114., Vágyódás 115.,
 Riport 116., Veled 116., Emlékszel még 117., II. Születésnap i óda 118., Boldog órák 119.,
 Csak menj 119., Decemberi találkozás 120., Ne félj 121., A favágó 121.,

1964. Téli erdőben 122., Ne dobd el 122., Úgy várlak mindig 123., Eszti néni 123.,
 A fény dülőútjain 124., Beszélgetés 124. Séta a Nagyerdőben 125., Minden nap 125.,
 Régi gondom 126., Anyám 126., A lélek zárai 127., Még mielőtt 127., Alkonyat 127.,
 Kergetőzés 127., Harmincon túl 128., Pitypangok 128., Éj 128., Egy emlék a Tisza-parton 129.,
 Béke 129., Nem szeretem 130., Ahol fáj valami 130., Éjszakai csendélet 130., Nélküled 131.,
 Álmodj tovább 131., Csöndbe hajló alkonyat 132., Portré a kedvesről 132., Kikapcsolódás 132.,
 A fény szárnyán 133., Hinta 134., Nyílnak a kiskapuk 134., Vihar 135., Eső 135.,
 Hegyoldalon 135., Tapolcai emlékek 136., Hazám 137., A férfikor törvénye 137., Tőlük
 tanultam 138., Ősz a hegyekben 138., Csönd 139., A lélek visszhangja 139., Munkájuktól
 tavaszdik a határ 140., Egyedül 140., Nézz rám 141., Éva köszöntője az üdülőben 141.,
 Szavak helyett 141.,

1965. Játékos tavasz 142., Nyíló szemek történelme 142., Régi, fájó emlék 143.,
 Fürdőzés közben 143., Tengeri hajnal 143., Fiatal idő sodor 143.,

Feleségem születésnapján 144., Késő esti vázlat 144.,

1966. Lelkemmé nőttél 145., Esti köszöntő 145., Nyolcvan év 145., Hajnal 146., Nyári vihar 146., Parádfürdői alkonyat 146., Pesti utca 147., Nyár 147., Faluvég 147., Vízparton 148., Ősz a Vénkertben 148., A pusztán 148., Ég már a reggel 149., Hegyi eső 149., Eső után 149., Kékestetőn 150., Presszóban 150., Hosszú út előtt 150., Fájó álmom 151.,

1967. Nem felejttem 152., Februári hajnal 152., Otthon 153., Nyílik az éj 154., Fiatalok 154., A völgy dala 155., Az ébredés csengő harmat 155., Búcsú a Szalajka-völgytől 156., Sástói idill 157., Hármásban 157., Alszik a kedves 157., Hajnal 157., Mátrai ősz 158., Kritika 158., Délelőtt 158., Nem hiába 158., Esti várakozás 159., Autóbusz megállónál 159., Sorsa lett a Nagy Október 160.,

1968. Hóekék 161., Hóvirág 161., Tavasz előtt 161., Nőj a dallal 161., Pereg az eső 162., Szól a jövő 162., Harangszó 162., Áprilisi hajnal 162., Zenéje van 162., Vidámparkban 163., Álmodj a csönddel 163., Sankó 163., Lombok között 163., Fénybe néző ablakok 164., Július-éji villám 164., Nyári kertben 164., Sanyika 164., Tobzódó öröm 165., Vihar után 165., Eső permetez 165., Belőled nyílnak 165., Hajnali mese 165., Fénylő fokosokkal 166., Várunk nagy-tüzű időkre 166., Égő csönddel 166., Küzdő görcsök 166., Virradat után 167., Reggeli fény 167., Sástói délelőtt 167., Állj meg 167., Szeptemberi nyár 167., Októberi délután 168., Meleg béke hull rám 168., Mert menni kell 169., Jövőbe néző gondolatainkkal 169.,

1969. Férfi-torkú messzeség 170. Februári este 170., Új napsütés 170., Tavaszi udvar 170., Friss színek 171., Vasárnap délelőtt 171., Jó a csend 171., Májusi este 172., Ebéd után 172., Erkélyen 172., A diófa alatt 172., Csobban a víz 173., Nyári alkony 173. Kertben., Kráter a szívük 174., Tikkadt délután 174., Ébred a földgolyó 174., Szorítva egymás tűz-kezét 175., Mélytüzű szél 175., Ég a dallam 175., Ébred a falu 175., Jó lenne, ha 176., Most még 176., Feszítő kedvvel 176., Látom fényét 177., Negyven év 177., Az én kozmoszom 178., Áhítat 178. , Téli reggel 178. ,

1970. Új év hajnalán 179., Pereg az eső 180. , Velük őrzöm 180., Békét fegyver nélkül 180., Nyolc év után 181., Békét! 181., Vénkert 182., Friss mosoly 183., Álmodom 183., Vonaton 183., Betegágya mellett 184., Séta szülővárosomban 185., Alszik a kis Balázs 185., Ámuló fények 185., Viharok 185., Álomtánc 186., Lombok tüze 187., Anyám 187., Sanyika 187., Szerelem 188., Búcsú 188., Varjútánc 188., Tűrni 189., Fehér dallam 189.,

1971. A csend 190., Januári délelőtt 190., Csendes vallomás 191., Hóvirág 192., Felszólaló 192., Ujjong a jövő 192., Visszhang 193., Illatok 193., Törvény 193., Dalok remegnek 194., Sorsomnál jobban 194., Villám serken 194., A Táttra alján 195., Énekel a csend 195., Bennem érő 195., Sziklák között 195., Őszbe pirul 195., Meleg kong 196., Sorsomat érezd 197., Ember 198., Mindent ami szép 198., Ránk gyúl az ősz 199., Szeretni jobban 200., Nagyapám 201., Disznótor 201., Égi harmat 201.,

1972. Fönn a hegyeken 202., Perlekedem 202., Nap 203., Szél 203., Villám 203., Rapszódia 203., Szeretem 204., Csillagok csókjával 204., Karodban égni 204., Feszítsd az égre 205., Hitvallás 205., Tenyerem 205., Zene 206., Tölgyek alatt 206., Koptatnak az évek 206., Vonatablakból 206., Villám hegeszti az eget 207., Az ég vászna 207., Magamba nézőn álmodom 207., Búza csobban 207., Ránk szédül a levegő 208., Szépségáram 208., Szelek kürtje 208., Lángban lobbanó 209., Vérző csúcsok 209., Mókus-lesen 209., Bennünk buzgó 210., Hajnali szimfónia 210., Felhőnél csendesebben 211., Nézzünk szembe 211., Együtt dalolni 211., Álmaink tűzhányói 212., Madárdal 212., Szajkó recsegő 213., Robban a csend 213., Zúgó forrásként 213., Csóka-sereg 213., Zengő öröm 214., Ránk simul 214., Zene riad 214., Bennük élek 214.,

1973. Világot érezve 215., Álmodjunk jövőt 215., Csillagokba szikrázott 216., A mindenség van az emberért 216., Jó égni a magasban 216., Szép szelíd szerelmet 217., Rám-feszül 217. Egy szemtanú zsoltára 217., Acélba szegzi 218., Te vagy 218., Rügyeket lehelnek 218., Budai hajnal 218., Veletek együtt 219., Napfénybe robban 219., Csillag-csend alatt 219., Rám lehel a csend 219., Fény-csillagok 220., Szellők láza 220., Gyerünk a csúcsra 220., Bőrünkön sajgott 220., Életet fakaszt 221., Segítő öröm 221., Fürdőben 221., Kirándulás 222., Együtt nőtt 222., Fertődi fák 222., Irigylem 222., Pernyévét égetett 223., A Mozarteumban 223., Tizenhármak éneke 224., Schiller és a lány 224., Ibolyát nyit az ég 225., Vért buggyant 225., Mozart szülőházában 226., Hazám a táj 226., A földet az éggel 227., Ránk legyező neszben 227., Bánomkert 227., Régi szüretetek 228., Zeng a reggel 228., Szépséget álmodó 228., Neszbe bódul 228., Chopin 229., Sanyihoz 229., Éva köszöntő 229., Ezüst szikrázik 230., Nyomod van bennem 230.,

1974. Megkövetlek 231., Jövőbe álmodón 231., A pusztának hegedűje 231., Nyílik az ajtó 231., Február éneke 232., Repülnek látod 232., Messze-néző béke 233., Kenyeret tart 233., Hárfás Nagyerdő 233., Esti fények 234., Bőrünk piros hamván 234., Egymásért tenni 234.,

Itt vagy 235., Hortobágyi emlék 235., Tiszta csendű 235., Békét arat 235., Csillagot gyújt 236.,
Csendes áhítat 236., Felém intenek 236., Habzik a táj 236., Bóra 236., Figyelnek ránk 237.,
Mily jó érezni 237., Siklik a csónak 237., Ő volt a legelső legény 238., Szívetekben alszik 239.,
Lepkefogók 239., Húrozza már 240., A mi erőnk 240., Kalász idegzeteddel 241.,

1975. Fények csendjében 241., A bódult tavasz 241., Tavaszban égő 242., Emlékeim hídján
242., Mérem a sorsom 242., Mennydörög a hegyek felől 243., Csak jót akartam 243., Galamb
244., Átdalolják az életet 244., Sorsunk csillaga 244., Ezüst rügyeket 245., Álmodozom 245.
A mi hitünk 245., Égbe nőtt hatalmad 246., Rám hajol 246., Csillag kél 247., Gyökérré
fonta 247., Lent a kert csendjében 248., Szemben velünk 248., Egymásért élni 248., Lelkem
mezőin 248., Öregszem 249., Feslik a pára 249., Csend 250., Szerető szeretet 250.,

1976. Levélként zizegtem 251., Hazafelé 251., Még együtt feszülünk 252., Konduló
percek 252., Dalba rezdül 252., Mint lelkemben 252., Délután 253., Megmártózunk a csendben
253., Szimfóniák 253., Fényre lobbantják 253., Tavaszt-termő szerelem 254., Csillag-lombokban
254., Fáj a múlt 254., Hogyha szólott 255., Goethe és Schiller 255., Szeressük a szépet 256.,
Négysoros gondolatok 256., Csillagteremtő 256., Messze néz a lelkem 257., A szép Grinzingben
257., Látom őt 258., Őszi pityergés 258., Érzem még 258., Örök sorsú az ember 258.,

1977. Csókatánc 259., Kizöldül sorsunk 259., Ady 259., Nyílik a fény 260., Hajnali fél négy
260., Ránk dalolnak 261., Ég a villám 261., Fekete gyémántban 262., Sarkcsillag dallama 262.,
Beleálmodom 262., Nincsen öröklét 262., Hullám csobban 262., Göröghon 263., Játsszótéren
263., Ablakot nyit 263., Görög istennők 264., Kinek fáj jobban 264., Miért 264.,

1978. Idők 265., A szellő 265., Múltunkat nem tagadjuk 266., Embernek maradni 266.,
Őrizni lelked 266., A főtí csend 267., A hallgatás öröme 267., Te vagy bennem 267., Ibolyák
fölött 268., A világ ének 268., Holnap reggel 269., Csendben nőtt 269., Öleljük egymást 269.,
Esőt hozott 269., Mindig veled 269., Mint vers 270., Itthon vagyok 270., A mában őrzöm 270.,
Nagyapám 270., Nagyapám ölében 271., Fénysugárban 271., Csillag máglyákból 271.,
Csillagokba robbantva 272., Egymás mellett 272., Hajnaltól estig 272., Ne add könnyen a lelked
273., Lelkem párbeszéde 273., Magasba húz 273., Fecske 273., Balatoni reggel 274., Itt sétált
Jókai 274., Fogok neked 274., Kártyások 274., Csillagnézők 275., Ember 275., Őszirózsák 275.,
Lelkem őrzi az Időt 276., Hadd lobogjak 276., Chopin 276.,

1979. A tettek rakétafényében 277., Mínusz húsz fokban 277., Évszakok 277., A dűlőutakról 278., Napok 278., Takarj be 278., Jó időzni 278., Állok a fagyban 279., Rajzolok 279., Így születik 279., Könyvtári pillanatok 279., Az alkony éneke 280., Magamnak mentelek 280., A nap 280., Zsófi nagymamám 281., Jövőt kötöz 281., A móló aranya 282-283., Rebbent csendben 284., Madárdal 284., Ha emlékezem 285., Az idő 285., Születésnapomra 285., Álmunkat őrzi 285., Álmatlan álmaimban 286., Új esztendő 286.,

1980. Ők nem felejtik 287., Vigyázz az álmaidra 287., Varjúhad 288., Makrisz Zizi műtermében 288., Merengve égünk 288., Húsvét = munka 288., Halomba dőlnek 289., Telnek az órák 289., Vihar 289., Alkony 289., A holnap áramában 290., Meddig ? 290., A lelkiismeret mérlegén 291., Az én hazám 291., Tél 292., Ráfeszülök 292., Velem gyötrődve 292.,

1981. Pirkadatban 293., Leányfalui tájkép 293., Kezem az ütőereden 293., Adyt olvasok 294., Énekel a béke 294., Május 294., Amerre nézek 295., Ránk mosolygó 295., Tél 295., Madár 296., Két évtized köteléke 296.,

1982. Napra nyíló arccal 297., Tóparti hormon 297., Meditáció 298., Jellemzés versben 298., Kalászos mezőkről 299., Szimfónia 299., Magasság zenél 299., A tetőn 300., Leányfalui kaleidoszkóp 300., Csontjainkban gyúl 300., Leányfalu. 301., Hosszú álmú béke 301., Sugárzó csend 302., Holnapokban gondolkozni 302., Szeretnék szépen – Férfivers! 303.,

1983. Zeng a reggel 304., Hóhullásban 304., Sirályok 304., Tavaszvárás 305., Téli délelőtt 305., Március 305., A csillagok 306., Kék mámor 306., A tavasz násza 306. .

Betűrendes mutató

1956. november 17 53.,
 A bánat embere 6.,
 A bódult tavasz 241.,
 A cél előtt 31.,
 A csend 190.,
 A csillagok 306.,
 A diófa alatt 172.,
 A dülőutakról 278.,
 A favágó 121.,
 A fény dülőútjain 124.,
 A fény szárnyán 133.,
 A férfikor törvénye 137.,
 A férfikor üzenete 95.,
 A főtí csend 267.,
 A földet az éggel 227.,
 A gyermek lelke 87.,
 A hallgatás öröme 267.,
 A hangtalan magány 29.,
 A holnap áramában 290.,
 A lélek visszhangja 139.,
 A lélek zárai 127.,
 A lelkem beszél hozzád 98.,
 A lelkiismeret mérlegén 291.,
 A mában örzöm 270.,
 A mi erőnk 240.,
 A mi hitünk 245.,
 A mindenség van az emberért 216.,
 A móló aranya 282-283.,
 A Mozarteumban 223.,
 A munka értelme 71.,
 A nap 280.,
 A Nemzeti Múzeum előtt 56.,
 A nép fia 16.,
 A pusztán 148.,
 A pusztának hegedűje 231.,
 A szellő 265.,
 A szenvedés örök nagy asszonya 9.,
 A szép Grinzingben 257.,
 A takarítónő 75.,
 A Tatra alján 195.,
 A tavasz násza 306.,
 A tetőn 300.,
 A tettek rakétafényében 277.,
 A tó éneke 90.,
 A válasz én vagyok 40.,
 A vers 81.,
 A világ ének 268.,
 A völgy dala 155.,
 A zöld csönd völgyében 112.,
 Ablakot nyit 263.,
 Ábránd 80.,
 Acélba szegzi 218.,
 Ady 259.,
 Adyt olvasok 294.,
 Áhítat 178.,
 Ahol fáj valami 130.,
 Akácerdőben 107.,
 Akarsz-e tavasz lenni? 29.,
 Alkony 289.,
 Alkony 61.,
 Alkonyat 127.,
 Állj meg 167.,
 Állok a fagyban 279.,
 Álmaim szerelme 99.,
 Álmaink tűzhányói 212.,
 Álmatlan álmaimban 286.,
 Álmodj a csönddel 163.,
 Álmodj tovább 131.,
 Álmodjunk jövőt 215.,
 Álmodom 183.,
 Álmodozás ébren 89.,
 Álmodozom 245.,
 Álmos köd 95.,
 Álmunkat őrzi 285.,
 Álom királyfi 14.,
 Álomtánc 186.,
 Alszik a kedves 157.,
 Alszik a kis Balázs 185.,
 Amerre nézek 295.,
 Ámuló fények 185.,
 Anyám 126.,
 Anyám 187.,
 Anyámhoz 59.,
 Április 30.,
 Április 61.,
 Áprilisi hajnal 162.,
 Áprilisi holdvilág 66.,
 Átdalolják az életet 244.,
 Autóbusz megállónál 159.,
 Az alkony éneke 280.,
 Az ébredés csengő harmat 155.,
 Az ég vázna 207.,
 Az égben is magyar az úr 12.,
 Az élet karjai között 10.,
 Az első keringő 95.,
 Az én hazám 291.,
 Az én kozmoszom 178.,
 Az erdő májusában 105.,
 Az eszme 32.,
 Az idő 285.,
 Az írás örök 24.,
 Az örök tagadás asszonya 12.,
 Az örök titkok vára 17.,
 Az utolsó estén 17.,
 Azon a hajnalon 102.,
 Azt hittem 5.,
 Balatoni reggel 274.,
 Ballada a nagyanyámról 42.,
 Bánomkert 227.,
 Barátaim 84.,
 Béke 129.,
 Békekötés 32.,
 Békét arat 235.,
 Békét fegyver nélkül 180.,
 Békét! 181.,
 Beleálmodom 262.,
 Belőled nő az életem 92.,
 Belőled nyílnak 165.,
 Bennem érő 195.,
 Bennük élek 214.,
 Bennünk buzgó 210.,
 Beszélgetés 124.,
 Betegágya mellett 184.,
 Betegágyban 76.,
 Bizakodás 52.,
 Biztató 109.,
 Boldog órák 119.,
 Boldogulhat a nemzet 23.,
 Bóra 236.,
 Bort ide 4.,
 Börünk piros hamván 234.,
 Börünkön sajgott 220.,
 Búcsú 188.,
 Búcsú a Szalajka-völgytől 156.,
 Budai hajnal 218.,
 Búza csobban 207.,
 Chopin 229.,
 Chopin 276.,
 Cigánylány a sarkon 102.,
 Csak jót akartam 243.,
 Csak menj 119.,
 Csalogató ujjak 100.,
 Csend 250.,
 Csendben nőtt 269.,
 Csendes áhítat 236.,
 Csendes vallomás 191.,
 Cseresznyés kertben 67.,
 Csillag kél 247.,
 Csillag máglyákból 271.,
 Csillag-csend alatt 219.,

- Csillag-lombokban 254.,
 Csillagnézők 275.,
 Csillagok csókjával 204.,
 Csillagokba robbantva 272.,
 Csillagokba szikrázott 216.,
 Csillagot gyűjt 236.,
 Csillagteremtő 256.,
 Csobban a víz 173.,
 Csóka-sereg 213.,
 Csókatánc 259.,
 Csókokat dobál 93.,
 Csontjainkban gyűl 300.,
 Csönd 139.,
 Csöndbe hajló alkonyat 132.,
 Dalba rezdül 252.,
 Dalok remegnek 194.,
 Decemberi délelőtt 55.,
 Decemberi találkozás 120.,
 Délelőtt 158.,
 Délután 253.,
 Disznótor 201.,
 Ebéd után 172.,
 Ebédkezés közben 94.,
 Ébred a falu 175.,
 Ébred a földgolyó 174.,
 Édesanyám 65.,
 Ég a dallam 175.,
 Ég a villám 261.,
 Ég már a reggel 149.,
 Égbe nőtt hatalmad 246.,
 Égi harmat 201.,
 Égő csönddel 166.,
 Egy asszony az utcán 53.,
 Egy emlék a Tisza-parton 129.,
 Egy kis igazság 39.,
 Egy öreg mesél 11.,
 Egy szemtanú zsoltára 217.,
 Egyedül 140.,
 Egymás mellett 272.,
 Egymásért élni 248.,
 Egymásért tenni 234.,
 Együtt a kedvessel 88.,
 Együtt dalolni 211.,
 Együtt nőtt 222.,
 Éj 128.,
 Éjszakai csendélet 130.,
 Életet fakaszt 221.,
 Eltelt ifjúságom 43.,
 Ember 198.,
 Ember 275.,
 Embernek maradni 266.,
 Emlékeim hídján 242.,
 Emlékek Zsófi nagyanyámról 41.,
 Emlékezem 29.,
 Emlékszel még 117.,
 Ének a szilvafa alatt 88.,
 Énekel a béke 294.,
 Énekel a csend 195.,
 Érdemes élni? 29.,
 Erkélyen 172.,
 Értsetek meg jó emberek 93.,
 Érzem még 258.,
 Eső 135.,
 Eső permetez 165.,
 Eső után 149.,
 Esőt hozott 269.,
 Esti ajándék 49.,
 Esti fények 234.,
 Esti köszöntő 145.,
 Esti szerenád 52.,
 Esti várakozás 159.,
 Eszmélet 79.,
 Eszti néni 123.,
 Éva 103.,
 Éva alszik, álmodik 90.,
 Éva köszöntő 229.,
 Éva köszöntője az üdülőben 141.,
 Évszakok 277.,
 Ezüst rügyeket 245.,
 Ezüst szikrázik 230.,
 Fáj a múlt 254.,
 Fájó álom 151.,
 Falu végén 110.,
 Falusi kovácsok 112.,
 Faluvég 147.,
 Február éneke 232.,
 Februári este 170.,
 Februári hajnal 152.,
 Fecske 273.,
 Fehér dallam 189.,
 Fekete gyémántban 262.,
 Felém intenek 236.,
 Feleségem 103.,
 Feleségem születésnapján 144.,
 Felhők 99.,
 Felhőnél csendesebben 211.,
 Felszólaló 192.,
 Félttem 57.,
 Fénybe néző ablakok 164.,
 Fény-csillagok 220.,
 Fények csendjében 241.,
 Fénylő fokosokkal 166.,
 Fényre lobbantják 253.,
 Fénysugárban 271.,
 Férfi-torkú messzeség 170.,
 Fertődi fák 222.,
 Feslik a pára 249.,
 Feszítő kedvvel 176.,
 Feszítsd az égre 205.,
 Fiatal idő sodor 143.,
 Fiatalok 154.,
 Figyelnek ránk 237.,
 Fogok neked 274.,
 Földi Krisztus 13.,
 Fönn a hegyeken 202.,
 Friss mosoly 183.,
 Friss színek 171.,
 Fürdőben 221.,
 Fürdőzés közben 143.,
 Galamb 244.,
 Goethe és Schiller 255.,
 Gondolatok 31.,
 Gondolatok a határban 46.,
 Görög istennők 264.,
 Göröghon 263.,
 Gyász zöld tavasz 15.,
 Gyerünk a csúcsra 220.,
 Gyökérré fonta 247.,
 Győzelem 78.,
 Ha emlékezem 285.,
 Ha nézlek 64.,
 Habzik a táj 236.,
 Hadd lobogjak 276.,
 Hajnal 146.,
 Hajnal 157.,
 Hajnal a hegyekben 114.,
 Hajnal a pusztán 48.,
 Hajnali fél négy 260.,
 Hajnali gondolatok 68.,
 Hajnali mese 165.,
 Hajnali ragyogás 73.,
 Hajnali szimfónia 210.,
 Hajnali zongora 19.,
 Hajnaltól estig 272.,
 Haló ibolyák 80.,
 Halomba dőlnek 289.,
 Harangszó 162.,
 Hárfás Nagyerdő 233.,
 Hármásban 157.,
 Harmincon túl 128.,
 Hazafelé 251.,
 Hazám 137.,
 Hazám a táj 226.,
 Hazamegyek 45.,
 Hegyi eső 149.,
 Hegyoldalon 135.,
 Híd 60.,
 Hinta 134.,
 Hitvallás 205.,

- Hitvesi biztatás 96.,
 Hóekék 161.,
 Hogyha szólott 255.,
 Hóhullásban 101.,
 Hóhullásban 304.,
 Hold-szonett 25.,
 Holnap reggel 269.,
 Holnapokban gondolkozni 302.,
 Hortobágyi emlék 235.,
 Hosszú álmú béke 301.,
 Hosszú út előtt 150.,
 Hóvirág 161.,
 Hóvirág 192.,
 Hullám csobban 262.,
 Húrozza már 240.,
 Húsvét = munka 288.,
 I. Születésnap i óda 91.,
 Ibolyák 30.,
 Ibolyák fölött 268.,
 Ibolyát nyit az ég 225.,
 Idők 265.,
 Így születik 279.,
 II. Születésnap i óda 118.,
 Illatok 193.,
 Irigylem 222.,
 Irma nagyanyám 71.,
 Itt sétált Jókai 274.,
 Itt vagy 235.,
 Itthon vagyok 270.,
 Januári délelött 190.,
 Játék 114.,
 Játékos tavasz 142.,
 Játészótéren 263.,
 Jellemzés versben 298.,
 Jó a csend 171.,
 Jó égni a magasban 216.,
 Jó időzni 278.,
 Jó lenne, ha 176.,
 Jövöbe álmodón 231.,
 Jövöbe néző gondolatainkkal 169.,
 Jövöt kötöz 281.,
 Jubileumra 58.,
 Július-éji villám 164.,
 Kalász idegzetteddel 241.,
 Kalászos mezökröl 299.,
 Karácsonyi dal 74.,
 Karácsonyvárás 96.,
 Karodban égni 204.,
 Kártyások 274.,
 Kék mámor 306.,
 Kékestetön 150.,
 Kenyeret tart 233.,
 Kérdések 31.,
 Keresztfiamhoz 76.,
 Kergetözés 127.,
 Kertben., Kráter a szívük 174.,
 Késö esti vázlat 144.,
 Két évtized köteléke 296.,
 Kezem az ütöereden 293.,
 Kikapcsolódás 132.,
 Kinek fáj jobban 264.,
 Kirándulás 222.,
 Kispolgári aggodalom 104.,
 Kispolgári Benedekhez 104.,
 Kizöldül sorsunk 259.,
 Kodály Zoltánhoz 54.,
 Konduló percek 252.,
 Koptatnak az évek 206.,
 Könyvtári pillanatok 279.,
 Kösely világa 25.,
 Köszönöm 26.,
 Kötükörben 34.,
 Kritika 158.,
 Künn tél, a szívben nyár,97.,
 Küzdö görcsök 166.,
 Láng tavasz 18.,
 Lángban lobbanó 209.,
 Lányok a határban 107.,
 Látom fényét 177.,
 Látom öt 258.,
 Lázadás 72.,
 Leányfalu. 301.,
 Leányfalui kaleidoszkóp 300.,
 Leányfalui tájkép 293.,
 Lelekem mezöin 248.,
 Lelekem örzi az Idöt 276.,
 Lelekem párbeszéde 273.,
 Lelekemmé nöttél 145.,
 Lent a kert csendjében 248.,
 Lepkefogók 239.,
 Levél a bátyámhoz 51.,
 Levélként zizegtem 251.,
 Lombok alatt 83.,
 Lombok között 163.,
 Lombok tüze 187.,
 Madár 296.,
 Madárdal 212.,
 Madárdal 284.,
 Magamba nézőn álmodom 207.,
 Magamé maradok 30.,
 Magamnak mentelek 280.,
 Magasba húz 273.,
 Magasság zenél 299.,
 Május 294.,
 Májusban hó esik 5.,
 Májusi este 172.,
 Makrisz Zizi műtermében 288.,
 Maradj velem 81.,
 Március 305.,
 Március 21 60.,
 Márciusi gondolatok 57.,
 Marinak 45.,
 Márványba vésve 55.,
 Mátrai ősz 158.,
 Mátrai reggel 36.,
 Meddig ? 290.,
 Meditáció 298.,
 Még együtt feszülünk 252.,
 Még mielőtt 127.,
 Megelégszel? 21.,
 Megkövetlek 231.,
 Megmártózunk a csendben 253.,
 Megmoccant a föld 57.,
 Megsiratlak 45.,
 Megtaláltalak kedvesem 92.,
 Megtisztultan a jövőért élek 60.,
 Meleg béke hull rám 168.,
 Meleg kong 196.,
 Mélytüzű szél 175.,
 Mennydörög a hegyek felöl 243.,
 Mérem a sorsom 242.,
 Merengés 28.,
 Merengve égünk 288.,
 Mert menni kell 169.,
 Messze néz a lelkem 257.,
 Messze-nézö béke 233.,
 Mi az ember? 10.,
 Miért 264.,
 Miért szeretlek 97.,
 Milliók kiáltása 65.,
 Mily jó érezni 237.,
 Minden nap 125.,
 Mindenségem 83.,
 Mindenségem 98.,
 Mindent ami szép 198.,
 Mindig szép az álom 69.,
 Mindig veled 269.,
 Mint lelkemben 252.,
 Mint vers 270.,
 Mínusz húsz fokban 277.,
 Mókus-lesen 209.,
 Most még 176.,
 Mozart szülöházában 226.,
 Múltunkat nem tagadjuk 266.,
 Munkájuktól tavaszodik a határ 140.,
 Munkás 109.,
 Muzsika 110.,
 Nagyanyám 62.,
 Nagyapám 201.,

- Nagypám 270.,
 Nagypám mesél 47.,
 Nagypám ölében 271.,
 Nagyön hiányzol 75.,
 Nap 203.,
 Napfénybe robban 219.,
 Naplemente a Vénkertben 85.,
 Napok 278.,
 Napra nyíló arccal 297.,
 Ne add könnyen a lelked 273.,
 Ne csihold a kedved 39.,
 Ne dobd el 122.,
 Ne félj 121.,
 Négy soros gondolatok 256.,
 Negyven év 177.,
 Nélkülöd 131.,
 Nem felejttem 152.,
 Nem hiába 158.,
 Nem szeretem 130.,
 Nem tehetek róla 24.,
 Neszbe bódul 228.,
 Nézz rám 141.,
 Nézzünk szembe 211.,
 Nincsen öröklét 262.,
 Nőj a dallal 161.,
 Nyár 147.,
 Nyári alkony 173.,
 Nyári kertben 164.,
 Nyári vihar 146.,
 Nyílik a fény 260.,
 Nyílik az ajtó 231.,
 Nyílik az éj 154.,
 Nyílnak a kiskapuk 134.,
 Nyíló szemek történelme 142.,
 Nyolc év után 181.,
 Nyolcvan év 145.,
 Nyomod van bennem 230.,
 Októberi délután 168.,
 Októberi legenda 63.,
 Olga 30.,
 Otthon 153.,
 Ő volt a legelső legény 238.,
 Ők nem felejtik 287.,
 Őlelés közben 85.,
 Őleljük egymást 269.,
 Öregszem 249.,
 Öregszünk Mihály 20.,
 Őrizni lelked 266.,
 Örök sorsú az ember 258.,
 Örök visszatérés 87.,
 Öröm 111.,
 Ősz 49.,
 Ősz a hegyekben 138.,
 Ősz a Vénkertben 148.,
 Őszbe pirul 195.,
 Őszi gondolatok 24.,
 Őszi pityergés 258.,
 Őszi táj 23.,
 Őszirozás 275.,
 Ősszel száll a lelkem 18.,
 Parádfürdői alkonyat 146.,
 Patak vizébe mártalak 110.,
 Pereg az eső 162.,
 Pereg az eső 180.,
 Perlekedem 202.,
 Pernyévét égetett 223.,
 Pesti utca 147.,
 Pirkadatban 293.,
 Pityangok 128.,
 Por 22.,
 Portré a kedvesről 132.,
 Presszóban 150.,
 Ráfeszülök 292.,
 Ragaszkodás 28.,
 Rajzok 279.,
 Rám hajol 246.,
 Rám lehel a csend 219.,
 Rám-feszül 217.,
 Ránk dalolnak 261.,
 Ránk gyűl az ős 199.,
 Ránk legyező neszben 227.,
 Ránk mosolygó 295.,
 Ránk simul 214.,
 Ránk szédül a levegő 208.,
 Rapszódia 203.,
 Rebbent csendben 284.,
 Reggeli fény 167.,
 Régi gondom 126.,
 Régi levelek 76.,
 Régi mese 94.,
 Régi szüret 228.,
 Régi, fájó emlék 143.,
 Regina 113.,
 Remény 1 - 2 változat 55.,
 Rend ragyog 93.,
 Repülnek az évek 65.,
 Repülnek látod 232.,
 Riport 116.,
 Robban a csend 213.,
 Rügyeket lehelnek 218.,
 Sankó 163.,
 Sanyihoz 229.,
 Sanyika 164.,
 Sanyika 187.,
 Sarkcsillag dallama 262.,
 Sástói délelőtt 167.,
 Sástói idill 157.,
 Schiller és a lány 224.,
 Segítő öröm 221.,
 Séta a Nagyerdőben 125.,
 Séta szülővárosomban 185.,
 Siklik a csónak 237.,
 Sirályok 304.,
 Sorsa lett a Nagy Október 160.,
 Sorsomat érezd 197.,
 Sorsomnál jobban 194.,
 Sorsunk csillaga 244.,
 Sötét alak 14.,
 Sugárzó csend 302.,
 Szajkó recsegő 213.,
 Számomra már nincs rügyfakadás 13.,
 Szavak 35.,
 Szavak helyett 141.,
 Szél 203.,
 Szelek kürtje 208.,
 Szellők láza 220.,
 Szemben velünk 248.,
 Szemedben látom 86.,
 Szép szelíd szerelmet 217.,
 Szépségáram 208.,
 Szépséget álmodó 228.,
 Szeptemberi nyár 167.,
 Szerelem 106.,
 Szerelem 188.,
 Szerelem 69.,
 Szeresd az embert 38.,
 Szeressük a szépet 256.,
 Szeretem 204.,
 Szeretem a fehér téli utcákat 8.,
 Szeretnék szépen – Férfivers! 303.,
 Szeretni egyet 79.,
 Szeretni jobban 200.,
 Szerető szeretet 250.,
 Sziklák között 195.,
 Szimfónia 299.,
 Szimfóniák 253.,
 Szíved után becsülnek 105.,
 Szívetekben alszik 239.,
 Szól a jövő 162.,
 Szorítva egymás tűz-kezét 175.,
 Szótár nélkül 75.,
 Születésnapomon 38.,
 Születésnapomra 285.,
 Születés előtt 43.,
 Szüreti kívánság 50.,
 Szüreti nóta 48.,
 Takarj be 278.,
 Találkozás 101.,
 Tapolcai emlékek 136.,

Tavaszi előtt 161.,
 Tavasz fia 19.,
 Tavasz volt 16.,
 Tavaszban égő 242.,
 Tavaszi udvar 170.,
 Tavaszodik 57.,
 Tavaszt-termő szerelem 254.,
 Tavaszvárás 305.,
 Te vagy 218.,
 Te vagy bennem 267.,
 Tél 292.,
 Tél 295.,
 Téli délelőtt 305.,
 Téli erdőben 122.,
 Téli reggel 178.,
 Telnek az órák 289.,
 Temetőben 11.,
 Tengeri hajnal 143.,
 Tenyerem 205.,
 Tigris kutyám 23.,
 Tikkadt délután 174.,
 Tisza-menti emlék 34.,
 Tiszta csendű 235.,
 Tiszta fényű vallomás 100.,
 Tizenhármak éneke 224.,
 Tobzódó öröm 165.,
 Tolvaj 26.,
 Tóparti hormon 297.,
 Tóparton 82.,
 Tölgyek alatt 206.,
 Tőlük tanultam 138.,
 Törvény 193.,

Tűnődés 105.,
 Tűrni 189.,
 Tűzben, tűzzel haltam 15.,
 Úgy várlak mindig 123.,
 Új esztendő 286.,
 Új év hajnalán 100.,
 Új év hajnalán 179.,
 Új év küszöbén 7.,
 Új napsütés 170.,
 Újévi bizakodás 77.,
 Újhelyi emlék 82.,
 Ujjong a jövő 192.,
 Utazás 27.,
 Uzsonna a réten 112.,
 Üres az őszi kerti pad 73.,
 Üzenet 106.,
 Üzenet a Hajdúságnak 37.,
 Vágyakozás a szülőföldre 39.,
 Vágyódás 115.,
 Vallomás 108.,
 Változás 21.,
 Várj ... várj 22.,
 Varjúhad 288.,
 Varjúutanc 188.,
 Várlak 7.,
 Várunk nagy-tűzű időkre 166.,
 Vasárnap délelőtt 171.,
 Védangyalom 9.,
 Végre egy költő 24.,
 Veled 116.,
 Velem gyötrődve 292.,
 Veletek együtt 219.,

Velük őrzöm 180.,
 Vénkert 182.,
 Versbe írva 87.,
 Vért buggyant 225.,
 Vérző csúcsok 209.,
 Veterán 70.,
 Vidámparkban 163.,
 Vigasztalás (Üzenet anyámnak) 44.,
 Vigyázz az álmaidra 287.,
 Vihar 135.,
 Vihar 289.,
 Vihar után 165.,
 Viharok 185.,
 Világot érezve 215.,
 Villám 203.,
 Villám hegeszti az eget 207.,
 Villám serken 194.,
 Virradat után 167.,
 Visszhang 193.,
 Vízparton 148.,
 Vonatablakból 206.,
 Vonaton 183.,
 Zene 206.,
 Zene riad 214.,
 Zenéje van 162.,
 Zeng a reggel 228.,
 Zeng a reggel 304.,
 Zengő öröm 214.,
 Zúgó forrásként 213.,
 Zsófi nagyanyám 281.,
 Zsófi nagyanyám 65.,

A család tagjai, akik a versekben szerepeltek

Az anyai nagyapa: B. Nagy Géza igazgató-tanító
(1881. október, Hajdúszoboszló – 1970. március, Hajdúszoboszló
Negyven éven keresztül tanított. Sanyi volt az első unokája.

Édesapja: Joó Sándor
(1897. január, Hajdúszoboszló – 1936. július, Hajdúszoboszló)
Városi adópénztári ellenőr

Édesapja temetéséről készült halvány fényképen látható az apai nagymama:
id. Joó Sándorné Bézi Zsófia (1878. Hajdúszoboszló - 1953. Hajdúszoboszló)
és Sanyika a Bocskai sapkában.

Édesanyja: Nagy Ilona, Joó Sándorné, majd Bieliczky Béláné
(1908. augusztus 6. Nagypalád – 1993. december 11. Budapest)

Mi ketten (1963. Debrecen és 1983. Budapest)

Keresztfiaiink:

Kovácsnay Sándor, Sanyi unokaöccsének fia (született: 1964. július 12. Leningrád)

Budai Ákos: az én unokabátyám fia (született 1969. február 12. Budapest)

Bieliczky Joó Sándor :

Újságcikkek és irodalomtörténeti írások

1. rész: Válogatás a *Petőfi Népe*ben Kecskeméten,

a *Hajdú-Bihari Napló*ban Debrecenben,

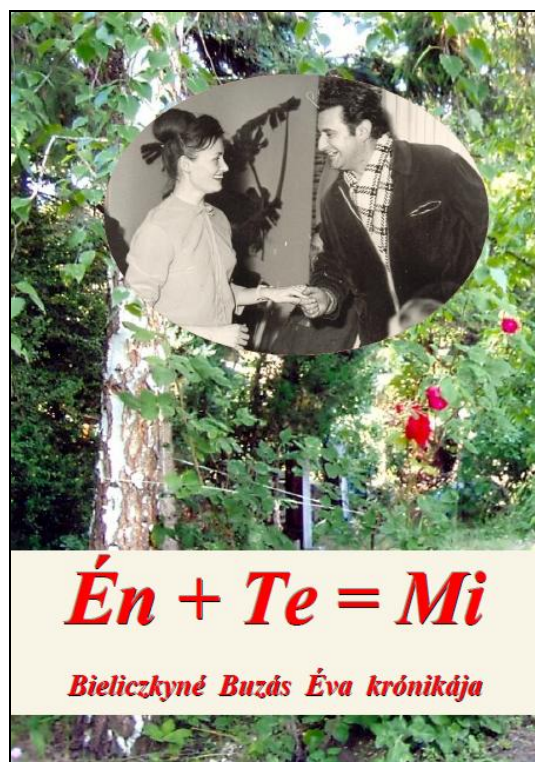
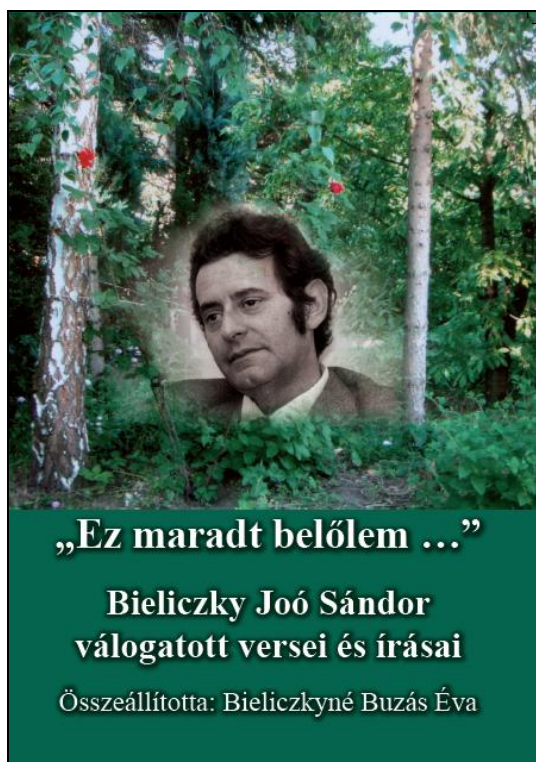
és a *Hajdúsági Munkás* c. üzemi lapban Tégláson

megjelent újságcikkekből

2. rész: Válogatás a *Hajó-Daru* c. üzemi lapban Budapesten,

a *Pesti Műsor* c. műsormagazinban és más újságban,

folyóiratban megjelent írásokból

Főnix Versmondó kör
Hajdúszoboszló

FŐNIX - SAROK

**A családi-, irodalmi-, és rádiós zenetörténeti gyűjtemény
bejelentkezéssel egész évben megtekinthető.**

**Zenés Irodalmi délután
az Emlékszobában**

Telefon : +36 (52) 272-048

www.fonix-sarok.hu

E-mail: bieliczkyne@gmail.com

Hajdúszoboszló, Szabó László zug 6. fsz. 1.

Ára: 2.000 Ft